

மின்தமிழ்மேடை

காட்சி: 25

ஏப்ரல் 2021

தமிழால் இணைவோம்! தமிழால் உயர்வோம்!

தமிழ்மரபு அறக்கட்டளை
பன்னாட்டு அமைப்பு வெளியிடும்
காலாண்டு மின்னிதழ்

மின்தமிழ்மேடை

காட்சி: 25

ஏப்ரல் 2021

தமிழால் இணைவோம்! தமிழால் உயர்வோம்!

தமிழ்மரபு அறக்கட்டளை
பன்னாட்டு அமைப்பு வெளியிடும்
காலாண்டு மின்னிதழ்

25

<https://www.tamilheritage.org/>

பொறுப்பாசிரியர்: முனைவர். தேமொழி

தலையங்கம்: தமிழால் இணைவோம்! தமிழால் உயர்வோம்!

— முனைவர் க.சுபாஷிணி

வணக்கம்.

வியந்து நிற்கின்றோம். 2015ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் தொடங்கிய நமது மின்தமிழ்மேடை காலாண்டு ஆய்விதழ் இன்று 25வது இதழாக மலர்ந்து நிற்கின்றது. 154 எழுத்தாளர்கள் இதுவரை நமது காலாண்டிதழில் பங்களித்துள்ளார்கள் என்பதோடு 848 பதிவுகள் இதுவரை நமது காலாண்டிதழில் பதிவு செய்யப்பட்டிருக்கின்றன.

அனைத்தும் ஆய்வுத் தரமும் சமூகப் பார்வையும் என்ற வகையில் உயர்ந்த தரத்துடன் கூடிய படைப்புகளாக வெளிவந்துள்ளன.

தமிழ் மரபு அறக்கட்டளை பன்னாட்டு அமைப்பு தொடங்கப்பட்ட 2001 ஆம் ஆண்டு முதல் நமது கவனமும் செயல்பாடுகளும் தரமான ஆய்வுகளை நோக்கியதாகவே அமைந்தது. தமிழக வரலாறு சார்ந்த பல்வேறு தரவுகளைச் சரியாக ஆவணப்படுத்தி ஆய்வு செய்யும் செயல்பாட்டை ஊக்குவிப்பதிலும் செயல்படுத்துவதிலும் தனிக்கவனத்தைத் தமிழ் மரபு அறக்கட்டளை கொண்டிருக்கின்றோம். அத்தகைய சீரிய பணியில் மின்தமிழ் மேடை எனும் இக்காலாண்டிதழ் தனிச் சிறப்பு பெறுகிறது.

கல்வெட்டுக்கள், சிற்பங்கள், பயணக்குறிப்புகள், உலகளாவிய தொல்லியல் கண்டுபிடிப்புகள், நாட்டார் வழிபாட்டு மரபு சார்ந்த ஆய்வுகள், தமிழர் வரலாறு, தமிழ் இலக்கியங்கள் என்றிவை மட்டுமல்லாது சமூக நலன் சார்ந்த, சமூக அக்கறை கொண்ட பார்வையுடன் கூடிய ஆக்கங்களும் நமது மின்தமிழ் மேடை காலாண்டிதழை அலங்கரிக்கின்றன. இது மேலும் தொடரும்!

தமிழ் மரபு அறக்கட்டளையின் பதிப்பகப் பிரிவு 2019ஆம் ஆண்டு தொடங்கப்பட்டது. அதன் முதல் இரண்டு நூல்களாக திருக்குறளின் கி.பி. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு ஜெர்மானிய மொழிபெயர்ப்பு நூல்கள் இரண்டு, ஆங்கில அறிமுக உரையுடன் வெளிவந்தன. இதனை அடுத்து 'திருவள்ளுவர் யார்? கட்டுக்கதைகளைக் கட்டுடைக்கும் திருவள்ளுவர்' என்ற நூலும் 2019ஆம் ஆண்டு தமிழ் மரபு அறக்கட்டளை பதிப்பகத்தின் வெளியீடாக வந்தது.

2020 ஆம் ஆண்டு 'நாகர்நிலச் சுவடுகள்' என்ற நூலை நாம் வெளியிட்டோம். கொரோனா தொற்றுநோய் பரவல் தொடர்பான ஊரடங்கு ஏற்பட்ட சூழலால் நமது பதிப்பகப் பணியில் சற்றே சுணக்கம் ஏற்பட்டது. ஆயினும் அதனைக் கடந்து வந்து இந்த 2021 ஆம் ஆண்டில் தொடர்ச்சியாக வரலாற்று ஆய்வு நூல்களை வெளியீடு

செய்யும் பணி நடைபெற்று வருகிறது. அதன் தொடக்கமாக இவ்வாண்டு பிப்ரவரி மாதம் மறைந்த பேராசிரியர் தொ.பரமசிவன் அவர்களது நினைவுகளைத் தாங்கிய வெளியீடாக 'அறியப்பட வேண்டிய தமிழகம்' என்ற நூல் நமது பதிப்பகத்தால் வெளியிடப்பட்டது. இதன் தொடர்ச்சியாக இப்போது டாட்காம் அமைப்புடன் இணைந்த வகையில் 'கீழ்க்கரை வரலாறு' என்ற நூலை இவ்வாண்டு மார்ச் மாதம் தமிழ் மரபு அறக்கட்டளை வெளியீடு செய்திருந்தோம். இதனை அடுத்து தொடர்ச்சியாகத் தமிழ் மரபு அறக்கட்டளையின் வெளியீடுகளாக சில நூல்கள் இப்போது தயார் நிலையில் உள்ளன. அவை பற்றிய செய்திகள் படிப்படியாக நமது திணை மாத இதழிலும் நமது செய்தி ஊடக பகுதிகளிலும் பகிர்ந்து கொள்ளப்படும்.

இவ்வாண்டு தமிழகத் தலைநகர் சென்னை மாநகரில் மிகச் சிறப்பாக நடைபெற்ற 44வது புத்தகக்கண்காட்சி நிகழ்ச்சியில் தமிழ் மரபு அறக்கட்டளையின் பிரதிநிதிகள் பல்வேறு நிகழ்ச்சிகளில் கலந்து கொண்டது குறிப்பிடத்தக்கது. நூல் வெளியீடுகள் மற்றும் உரைகள், சிறப்புரைகள் என்ற வகையில் இந்தப் பங்களிப்பு அமைந்திருந்தது.

தரமான ஆய்வு நூல்களை வரலாற்று ஆர்வலர்களுக்கு வழங்க வேண்டும் என்ற நோக்கத்தைக் கொண்டிருப்பதோடு ஏனைய பதிப்பகங்களின் வெளியீடுகளாக வருகின்ற ஆய்வு தரம் நிறைந்த நூல்களையும் மக்களிடம் கொண்டு சேர்க்க வேண்டும் என்ற நோக்கத்தையும் தமிழ் மரபு

அறக்கட்டளை உறுதியாக ஏற்றிருக்கின்றோம். அந்த வகையில் நமது முக்கிய பொறுப்பாளர்கள் தொடர்ச்சியாக நல்ல நூல்களை வாசித்து அவற்றை விமர்சனம் செய்வது அவற்றைப் பற்றிய ஆய்வுக் கட்டுரைகள் வழங்குவது என்ற பணிகளையும் தொடர்ந்து செய்து வருகின்றார்கள். அத்தகைய படைப்புகளுக்குத் தளமாக அமைகின்றது நமது மின்தமிழ் மேடை எனும் இக்காலாண்டிதழ்.

தமிழ் மரபு அறக்கட்டளை பதிப்பகத்தின் வெளியீடுகளை வாங்கி உங்கள் ஆதரவை வெளிப்படுத்துங்கள்.

தமிழால் இணைவோம்! தமிழால் உயர்வோம்!

அன்புடன்

முனைவர்.க.சுபாஷிணி

மின்தமிழ்மேடை இதழ்கள் தொகுப்பு:
<http://mintamilmedai.tamilheritage.org/wp/>

‘மின்தமிழ்மேடை’ இதழுக்கு தங்கள் படைப்புக்களை அனுப்ப விரும்புவவர்
<mailto:editorthjournal@gmail.com> என்ற மின்னஞ்சல் முகவரிக்கு அனுப்பலாம்

 THE TEXT IN THIS ISSUE BY Tamil Heritage Foundation IS LICENSED UNDER A CREATIVE COMMONS ATTRIBUTION-SHAREALIKE 4.0 INTERNATIONAL LICENSE.

குறிப்பு:

தமிழ் மரபு அறக்கட்டளை பன்னாட்டு அமைப்பின் பதிப்பகப் பிரிவின் வெளியீடு இது. இந்த நூல் தமிழ் ஆய்வுப்புலத்தின் தேவை கருதி அனைவருக்கும் இலவசமாக வழங்கப்படுகிறது. இந்நூலை மறுபதிப்பு செய்ய விரும்புவோர் அல்லது ஏதாவது ஒரு வகையில் தங்கள் படைப்புகளில் பயன்படுத்த விரும்புவோர் தமிழ் மரபு அறக்கட்டளை பன்னாட்டு அமைப்பினைத் தொடர்பு கொண்டு அனுமதி பெற்று உசாத்துணைகளை வழங்கி மீள்பதிப்பு செய்யலாம்.

- தமிழ் மரபு அறக்கட்டளை பன்னாட்டு அமைப்பின் பதிப்பகப் பிரிவு

இந்த இதழில்...
மின்தமிழ்மேடை - காட்சி: 25; ஏப்ரல் - 2021

“தமிழால் இணைவோம்! தமிழால் உயர்வோம்!”
(மின்தமிழில் ஜனவரி 16 – ஏப்ரல் 15, 2021 வரை பதிவான படைப்புகளின் தொகுப்பு)

மின்தமிழ்மேடை: காட்சி-25 [ஏப்ரல் - 2021]

இந்த இதழில்....

1. கிண்ணிமங்கலம் கல்வெட்டுகளும் சில கேள்விகளும்
— முனைவர் சொ.சாந்தலிங்கம்1
2. கிண்ணிமங்கலம் கல்வெட்டு குறித்து சர்ச்சை
— மா.மாரிராஜன்8
3. வரலாற்றில் கிண்ணிமங்கலம்
— முனைவர் சு.ராஜவேலு11
4. சூலக்கல்
— முனைவர் ப.தேவி அறிவு செல்வம்30
5. கரிகாலக் கண்ணன்
— மா.மாரிராஜன்32
6. வயலூர் கல்வெட்டு காட்டும் தமிழ்ப் பற்று மிக்க கோப்பெருஞ்சிங்களன்
— ச.பாலமுருகன்38
7. கல்வெட்டுகளில் தேவதாசி: நூல் விமர்சனம்
— முனைவர் க.சுபாஷினி41
8. ஓர் அமெரிக்கப் பெண்மணியின் குப்பைக்காரி உத்தியோகம்
— முனைவர் சிவ. இளங்கோ44
9. நெப்போலியன் இலங்கையை பிரித்தானியாவுக்கு எழுதிக் கொடுத்த கதை
— என்.சரவணன்55
10. உ.பி.யில் பெரியார் பிறந்திருந்தால் இந்தியாவிலேயே பெரிய மாற்றம் நிகழ்ந்திருக்கும்!
— விடுதலை76
11. அண்ணாவின் ‘திராவிடநாடு’
— கல்பனாதாசன்80
12. ‘கதை’ப்பிடிக்கப்படுவதற்காக ஓர் உலக நான்!
— அ. குமரேசன்85
13. அதிகாரமும் பெண்களும்
— முனைவர் எஸ். சாந்தினிபி89
14. விருத்தோம்பல்
— சொ.வினைதீர்த்தான்92
15. வேதாந்தம் - ஒரு விளக்கம்
— முனைவர் சிவ. இளங்கோ93
16. பசித்திரு, தனித்திரு, விழித்திரு
— முனைவர் தி.சுரேஷ்சிவன்102
17. தமிழ் இலச்சினைகள்
— முனைவர் தேமொழி106
18. அகனம் / அகனமா என்றால் என்ன?
— திருத்தம். பொன்.சரவணன்110

19. ஓளவையின் ஆத்திரம்
— முனைவர் ப.பாண்டியராஜா116
20. தொகையிலக்கியத்தில் 'இயல்புடைய மூவர்'
— முனைவர் ச.கண்மணி கணேசன்118
21. அழகு பொருந்திய பாமாலை
— முனைவர் ஓளவை அருள்123
22. ஆய்த எழுத்து
— புலவர் ஆகாஸியப்பன் 128
23. தமிழ்ச் சொல், பிறமொழிச் சொற்களை வேறுபடுத்திக் காண்பது எவ்வாறு?
— துரை.ந.உ138
24. தமிழில் பயன்படுத்துவது எப்படி?
— புலவர் ஆகாஸியப்பன் 140
25. யானே பெருந்தமிழன்; நல்லேன்; பெரிது!
— சொ.லினைதீர்த்தான்142
26. செம்மொழியென்பது யாதெனில்...
— முனைவர் தேமொழி144
27. தாய்மொழி என்ற தாய்ப்பால்
— ஆர்.பாலகிருஷ்ணன் இ.ஆ.ப.147
28. அழகு தமிழே வாழியவே!
— பூங்கோதை கனகராஜன்148
29. புத்தகத் திருவிழா
— சபாரத்தினம்149
30. அரியாசனத்தில் அமராத எழுத்துகள்
— பூங்கோதை கனகராஜன்150
31. உலக மகளிர் நாளில்
— கலிஞர் அமீர்151
32. சிங்கப்பெண்ணை வெளியே வா
— நா. சாந்தகுமாரி தமிழரசன்152
33. மனிதன் நினைப்பதுண்டு...
— ருத்ரா இ.பரமசிவன்154
34. நான் அனுப்புவது ... உள்ளம்
— சொல்லாக்கியன்155
35. தமிழ் மரபு அறக்கட்டளை நிகழ்வுகள் மற்றும் வெளியீடுகள்— செய்திகள் தொகுப்பு
— முனைவர் தேமொழி156

1. கிண்ணிமங்கலம் கல்வெட்டுகளும் சில கேள்விகளும்.

— முனைவர் சொ.சாந்தலிங்கம்

அண்மையில் மதுரை மாவட்டம் செக்கானூரணிக்கு அருகில் கிண்ணிமங்கலம் கிராமத்தில் தமிழி (தமிழ்-பிராமி) கல்வெட்டு ஒன்றும் அத்தோடு வட்டெழுத்துக் கல்வெட்டு ஒன்றும் ஆய்வாளர் காந்திராஜன் குழுவினரால் கண்டறியப்பட்டு வெளியிடப்பட்டன. அதற்கு அடுத்த சில நாட்களில் மற்றொரு தமிழ்க்கல்வெட்டும் (கி.பி.1722), அதே இடத்தில் கண்டறியப்பட்டது. இக்கண்டுபிடிப்புகள் ஆய்வாளர்களின் கவனத்தை வெகுவாக ஈர்த்ததுடன் பல சூடான சுவையான விவாதங்களுக்கும் வழி கோலியது. இவ்வூர் 2014 ஆம் ஆண்டிலேயே இக்கட்டுரை ஆசிரியர் மற்றும் குழுவினரால் ஆய்வு செய்யப்பட்டு அக்கோயிலில் கி.பி.19ம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த கல்வெட்டு ஒன்று இருந்ததைப் படித்து வெளியிடப்பட்டது (ஆவணம் இதழ் 25 பக்.11-12, 2014). அப்போது அண்மையில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட கல்வெட்டுகள் எவையும் இக்கோயிலில் இல்லை (ஏகநாத சுவாமி திருக்கோயில்). இப்புதிய கல்வெட்டுகள் அண்மையில் பூமிக்குக் கீழிருந்து தோண்டி எடுக்கப்பட்டதாகக் கூறப்படுகிறது. இக்கல்வெட்டுகள் பற்றிய சிறிய விவாதமே இக்கட்டுரை. ஏற்கனவே ஒரு விமர்சனக்கட்டுரை முனைவர்.மீ.மருதுபாண்டியன், மதுரை அரசு அருங்காட்சியக காப்பாட்சியர் அவர்களால் மல்லாங்கிணறு கருத்தரங்கில் படிக்கப்பட்டது என்பதையும் நினைவு கூருகிறேன்.

தமிழி (தமிழ்-பிராமி) கல்வெட்டு:

தமிழ்நாட்டில் இதுவரை எங்கும் காணவியலாத ஒரு எண்பட்டைக் கல்தூணில் இரண்டு வரிகளில் ஏகன் ஆதன் கோட்டம் என்று இரண்டு வரி 'தமிழி' கல்வெட்டு இங்கு காணப்பட்டுள்ளது. இதனை ஆய்வு செய்த மூத்த கல்வெட்டறிஞர் வெ.வேதாசலம் இக்கல்வெட்டில் முதல் எழுந்தான் 'ஏ' என்பதில் உள்ளே புள்ளி உள்ளது என்றும் எனவே இதனை ஏகன் ஆதன் கோட்டம் என்றே வாசிக்கவேண்டும் என்றும் கருதுகிறார். ஆனால் இக்கல்வெட்டை மீளாய்வு செய்த சு.இராசவேலு இக்கல்வெட்டில் எந்த எழுத்திலும் புள்ளியில்லை என்றும் எனவே 'ஏகன் ஆதன் கோட்டம்' என்று படித்தது சரியே என்றும் விவாதிக்கிறார் (சாசனம் ப.9. கிருஷ்ணகிரி மாவட்ட வரலாற்றுப் பேரவை வெளியீடு, 2020 டிசம்பர்) இதன் அடிப்படையில் சு.இராசவேலு இக்கல்வெட்டின் காலத்தை கி.மு.2ம் நூற்றாண்டிற்குரியது எனக் குறிப்பிடுகிறார் (மேலது). இவருடைய கருத்தில் பலருக்கும் வலுவான ஐயங்களும், அத்தோடு இக்கல்வெட்டின் உண்மைத்தன்மையிலும் பல ஆய்வாளர்கள் ஐயம் கொண்டுள்ளனர் (சு.இராசகோபால், நா.மார்க்கியகாந்தி, ஆர்.பத்மாவதி, சொ.சாந்தலிங்கம் கட்டுரையாளர்).

இக்கல்வெட்டு போலியானது என்பதற்கான காரணங்கள். இதுவரை சங்ககாலத்தில் கல்லால் ஆன கட்டுமானம் (கோயில், அரண்மனை, கோட்டை உட்பட) எவையும் தமிழ்நாட்டில் கண்டதில்லை. பெருங்கற்சின்னங்கள் (கல்திட்டை) தவிர எவையும் கல்லால் கட்டப்பட்டதில்லை. ஆனால் இத்தமிழி கல்வெட்டு கிடைத்துள்ள கல் முப்பட்டையுடன் கூடிய ஓர் அரைத்தூண் ஆக உள்ளது. பிற்காலத்திய ஒரு கோயில் அல்லது ஒரு மண்டப்பத்திற்குரியதாக இது இருக்கலாம். எனவே இக்கல்வெட்டு சங்ககாலத்தைச் சோந்ததாக கொள்ளமுடியாது.

மேலும் இருவரிகளில் வெட்டப்பட்டுள்ள 'ஏகன் ஆதன் கோட்டம்' என்ற தொடர் கி.மு.இரண்டாம் நூற்றாண்டுக்குரியதல்ல எழுத்துக்கள் எவ்வித பிசிறும் இன்றி, அளவு எடுத்த அச்ச எழுத்துக்கள் போல் ஒரே வடிவில் வெட்டப்பட்டுள்ளன. அண்மைக்காலத்தில் நன்கு படித்த கல்வெட்டெழுத்துகளில் ஞானம் கொண்ட ஒருவரால் எழுதப்பட்டவை போலத் தெரிகிறது. மற்றும் கல்வெட்டில் சுண்ணப்பொடி போட்டு எடுத்த படத்தில் எல்லா இடங்களிலும் புள்ளி இருக்கிறது. எனவே ராசவேலு கூறுவது போல் புள்ளி இல்லை என்பது பொருந்தாது. அடுத்த கோட்டம் என்ற சொல் முதன் முதலாகப் பூலாங்குறிச்சி கல்வெட்டில் தான் பயின்று வருகிறது. பூலாங்குறிச்சி கல்வெட்டின் காலத்தை கி.பி.3ம் நூற்றாண்டு என்கிறார். சு.இராசவேலு (சாசனம்.23 ப.11) ஆனால் மற்ற அறிஞர்கள் இதன் காலத்தை கி.பி.5ம் நூற்றாண்டு என்றே கொள்ளுவர். எனவே சு.இராசவேலுவின் காலக்கணிப்பு ஏற்புடையதல்ல. கோட்டம் என்ற சொல்லுக்குப்பல பொருள்களும் பல இலக்கியச் சான்றுகளும் உள்ளன. இக்கல்வெட்டில் இச்சொல் கோயில் என்ற பொருளைத்தரும். ஆனால் கல்வெட்டே சந்தேகத்திற்குரியதாக இருக்கும் பொழுது இதன் காலம் பொருள் பற்றி நாம் கவனம் செலுத்தத்தேவையில்லை.

வட்டெழுத்துக் கல்வெட்டு:

தமிழி கல்வெட்டைக் கண்டறிந்த அதே குழுவினர் அத்தோடு ஒரு வட்டெழுத்துக் கல்பலகையையும் கண்டனர். இவ்வெழுத்தின் காலம் கி.பி.7-8ஆம் நூற்றாண்டு எனக் கணித்துள்ளனர். கல்வெட்டுள்ள கல்லின் முதல் பாதி உடைந்திருக்கலாம். பாதியிலிருந்தே செய்தி தொடங்குகிறது. ஐந்து வரிகளைக் கொண்ட இக்கல்வெட்டு

01. இறையிலியாக
02. ஏக நாதன்
03. பள்ளிப்படை
04. மண்டளி
05. யீந்தான்

என்பதே இக்கல்வெட்டின் பாடம் சு.இராசவேலு 'மன்றளி ஈந்தார்' என்று எழுத்துக்களைத் தவறாகப் படித்துள்ளார் (சாசனம் ப.13). இக்கல்வெட்டிலும் மொழிப்புலமை இல்லாததன் காரணமாக புணர்ச்சியை அறியாமல் எழுதியுள்ளார். ஏகன்+நாதன் என்றால் 'ஏகனாதன்' என்று தான் வரவேண்டும். இங்கே ஏகநாதன் என்று வந்திருப்பதைக் கவனிக்கலாம். மேலும் இக்கல்வெட்டும் போலியானது என்பதற்கு இதன் எழுத்தமைதியே சான்று. இக்கல்வெட்டு ஆழமாக வெட்டப்படாமல் கீறல் முறையில் வெட்டப்பட்டுள்ளது. இதனை 7-8 ம் நூற்றாண்டாகக் கருதுகின்றனர். இதே சமயத்தில் மதுரையில் செக்கானூரணிக்கு அருகிலேயே கீழ்க்குயில்குடி, முத்துப்பட்டி போன்ற இடங்களில் அழகான

வட்டெழுத்துக் கல்வெட்டுகள் உள்ளன. இவற்றை ஒப்பிட்டு நோக்குவோர் இந்தக்கல்வெட்டின் போலித்தன்மையை எளிதில் உணர்வர்.

‘இறையிலி’ என்னும் சொல் முதன்முதலாகப் பாண்டிய நாட்டில் (கி.பி.772-ல்) (SII vol. XIV-19; கல்வெட்டுச் சொல்லகராதி ப.80) காணப்படுகிறது. இது போல் ‘பள்ளிப்படை’ என்ற சொல்லும் பாண்டிய நாட்டில் கி.பி.10ம் நூற்றாண்டில் தான் காணலாம். இவ்விரு சொற்களையும் இங்கே காண்பது மிகவும் வியப்புக்குரியதாக உள்ளது. இது போல் ‘மண்டளி’ என்ற சொல் மண்+தளி=மண்டளி என்றாகி மண்ணால் ஆகிய கோயில் எனும் பொருளைத் தரும். இவ்வாறான மண்டளியே முந்தய கோயில் என்றாலாவது சற்று பொருத்தமாகும். இதனைக் கொண்டு பாண்டிய நாட்டின் முதல் பள்ளிப்படைக் கோயில் கிண்ணிமங்கலத்தில் தான் உள்ளது என்பதும் ஏற்புடையதல்ல. இங்கு ஒரு மண் தளி இருந்திருக்கலாம். 8-9 ம் நூற்றாண்டுகளில் தான் பல மண்தளிகள் கற்றளிகள் ஆயின என்பது தமிழ்நாட்டு கட்டடக்கலை வரலாறு. சு.இராசவேலு அவர்கள் ‘கோட்டம்’ என்ற சொல் எங்கெல்லாம் பயின்றுவருகிறது என்றும் பள்ளிப்படைக் கோயில்கள் எங்கெல்லாம் உள்ளன எனவும் அயரவைக்கும் பட்டியலைத்தருகிறார். அதனை நாம் ஆய்வுக்கு உட்படுத்தவில்லை கட்டுரையின் நீளத்தை அதிகரிக்க பயன்படும் இவையெல்லாம் இங்கு தேவையற்ற சரக்குகள் என்பது என்கருத்து.

நாயக்கர் காலக்கல்வெட்டு:

மூன்றாவதாக கி.பி.1722 ஆம் ஆண்டைச் சேர்ந்த விஜயரங்க சொக்கநாதர் காலத்திய கல்வெட்டு ஒன்றும் அங்கு காணப்பட்டது. இக்கட்டுரை ஆசிரியரால் முதலில் நேரடியாகப்படிக்கப்பட்டது. 43 வரிகளைக் கொண்டது இக்கல்வெட்டு. கல்வெட்டின் பெரும்பகுதி மதுரை நாயக்கர்களின் மெய்க்கீர்த்தியும் பின்னர் முக்கிய செய்தியும் இடம் பெற்றுள்ளன. மெய்க்கீர்த்திப் பகுதியைத் தவிர்த்துப் பார்ப்போமானால் கிண்ணிமங்கலம் ஏகநாதர் கோயிலும் குரு மடமும் ஒரு குடும்பத்திற்கு மட்டும் பாரம்பரியமாய் உரிமையுடையது. பிறர் யாரும் இதில் உரிமை கொண்டாட முடியாது என்பதே முக்கியச் செய்தியாகும்.

நன்றாக ஊன்றி கவனித்தால் இக்கல்வெட்டும் போலியானது எனக் கண்டறியலாம். இக்கல்வெட்டில் சில வரிகளைக் கீழே தருகின்றேன் வரிகள்

26. மீனாட்சி சுந்தரேசுவர சுாமிகள் சன்
27. னதியில் கிண்ணிமங்கலம் ஸ்ரீலஸ்ரீ
28. ஏகநாத குருமடத்தார்க்கு தன்மசிலா சாதனப்பட்டயம்
29. எழுதிக்குடுத்தபடிக்கு இம்மடத்துக்குப் பாத்தியப்பட்ட
30. நஞ்சை புஞ்சை மாவடை மரவடை திட்டு
31. திரல்விடையாவும் நெடுஞ்சழியன் பரா
32. ந்தகபாண்டிய ராசனின் பட்டயத்தில் கண்
33. டபடி குடும்பத்தாரின் வாரிசுதாரர்களால்
34. ஆதாயம் கையாடிக்கொண்டு இவர்களின்
35. குல ஆசார வழக்கப்படி பூஜித்து பரிபாலனம்
36. செய்துவரவும் மடப்புறத்தில் பரம்பரைசம்பி

37. ரதாயப்படி பள்ளிப்படை சமாது வைத்து வ
38. வணங்கிவரவும் இம்மடத்தார்க்கு மட்டுமே கர்
39. ணபரம்பரை பூர்வீகபாத்யதை உண்டு
40. பிறகுலத்தார் யாவருக்கும் எவ்வித பாத்தியதையும்
41. இம்மடத்தில் இல்லை.

மேற்கண்ட வரிகளில் இக்கல்வெட்டின் உண்மையான நோக்கம் தெளிவாகப் புலப்படும். இக்கல்வெட்டும் உண்மையானதல்ல என்பதற்கு இதில் இடம் பெற்றுள்ள பல சொற்களே சான்றாகும். எடுத்தக்காட்டாக 27ம் வரியில் வரும் 'ஸ்ரீலஸ்ரீ' என்ற அடைமொழி கல்வெட்டுக் காலத்துக்குப் பொருந்தாததாகும்

(கி.பி.1722க்கு) வரி 31-32 ல் நெடுஞ்செழியன் பராந்தகபாண்டியன் ராசனின் பட்டயத்தில் கண்டபடி' என்பது மிகவும் அபத்தமான சொற்றொடராகும். நெடுஞ்செழியன் சங்கால மன்னன். அவன் காலத்திய பட்டயம் 'தமிழி'யில் எழுதப்பட்டிருக்கும். இக்கல்வெட்டை வெட்டியவர் அப்பட்டயத்தை எங்கு பார்த்தார். அவருக்கு அக்கால எழுத்தை கி.பி.1722ல் படிக்கத் தெரியுமா? இது போல் பராந்தகபாண்டியன் (கி.பி.768-815) ஆம் ஆண்டைச் சேர்ந்தவன். அவன் வெளியிட்ட பட்டயம் வட்டெழுத்தில் இருக்கும். அதனை இக்கல்வெட்டு வெட்டியவர் படித்தாரா, படிக்கத்தெரியுமா அப்படி இரண்டையும் பார்த்திருந்தால், படித்திருந்தால் தற்போது அப்பட்டயங்கள் எங்கே? என்ற கேள்விக்கு மடத்தின் தலைவர் அருளாநந்தம் கூறும் எளியவிடை அவையெல்லாம் திருடு போயிவிட்டன என்பது தான். இப்பதில் நம்பும்படியாக இல்லை. மேலும் இது போல பல ஆவணங்கள் போலியாகத் தயாரிக்கப்பட்டு உசிலம்பட்டி வட்டத்தில் செப்பேடுகளாகப் பலவீடுகளில் உள்ளன. நானே பத்து செப்பேட்டு நகல்கள் (Xerox) சேகரித்துவைத்துள்ளேன்.

இது போலி செப்பேடுகளில் பெரும்பாலும் ஒரே செய்தி தான் இருக்கும். அதாவது மதுரை திருமலை நாயக்கர் ஒரு நாள் தங்கள் ஊருக்குவந்தார். அப்போது நான் அவரை சீனி, சர்க்கரை வைத்து வரவேற்றேன். அவர் மகிழ்ந்து உனக்கு என்ன வேண்டும் என்று கேட்டார். எனக்கு இந்தவூர் காவல் உரிமை வேண்டும் எனக் கேட்டேன். அப்படியேதந்தேன். இவ்வூரில் நன்மைக்கு ஒரு பணமும், தீமைக்கு ஒரு பணமும் வசூலித்துக் கொண்டு நீசுகத்திலிருப்பாயாக" என்று பட்டயம் கொடுத்தார், மீனாட்சி சுந்தரேசுவரர் என்ற பெயரே 1898 ஆம் ஆண்டுவரை வழக்கத்தில் கல்வெட்டுகளில் இல்லை. ஆனால் அந்தப்பெயர் இக்கல்வெட்டில் உள்ளது வேடிக்கையே. இவையாவும் நூறு ஆண்டுகளுக்குள் ஒருவரைப்பார்த்து ஒருவர் ஒரே வாசகத்துடன் சுயமாகத் தயார் செய்து கொண்டதாகும். இவை முற்றிலும் போலியானதாகும்.

வட்டெழுத்து ஓலைச்சுவடிகள்:

சு.இராசவேலு அவர்கள் கிண்ணிமங்கலம் மடத்தில் நேரடி ஆய்வு செய்த போது மடத்தின் தலைவர் திரு அருளானந்தர் ஓலைச்சுவடிகள் சிலவற்றைக் காட்டியுள்ளார். அதில் வியக்கத்தக்க செய்தி அவை வட்டெழுத்தில் எழுதப்பட்டதாகும். சிலவற்றை பாடல் வடிவில்படித்து தனது கட்டுரையில் கொடுத்துள்ளார் (சாசனம் பக் 16-17) இவற்றை எழுதியவர் இம்மடத்தின் 62வது குருமகாசன்னிதானமாக விளங்கிய அ.மகாலிங்கம் என்ற கருணானந்தம் என்னும் இவர் 1812 ஆம் ஆண்டு மறைந்தார் என்றும் இராசவேலு குறிப்பிடுகிறார் (சாசனம் ப.18) தற்போதுள்ள மடத்தின் தலைவர் 67 வது குருவாகும். இவ்வோலைகள் ஒன்றில் 'ஏகநாத பள்ளி ஆசான்' என்றும் நாட்டாற்றுப்புறத்து அமிர்த பராக்கிரம நல்லூர் வெள்ளாள குயில்குடியான்மார்கள் பரிவட்டணை கடமையாக பத்து ஆண்டுக்கு ஒரு முறை ஆநிரை அறுபத்தும் அதற்கொப்ப கூளமும் கிண்ணிமங்கல ஏகநாத மடத்துக்கு ஈந்தார்' என எழுதப்பட்டுள்ளது (பக் 17-18). இதில் வரும் நாட்டாற்றுப்புற அமிருதபராக்கிரம நல்லூர் குயில்குடி என்பது முத்துப்பட்டி வட்டெழுத்துக் கல்வெட்டில் வரும் தொடராகும் (கி.பி.9-10ம் நூற்றாண்டு).

ஆனால் ஆசான், கூளம் என்ற சொற்கள் கி.பி.9-10ம் நூற்றாண்டு காலத்துக்குரியன அல்ல. எனவே இவ்வோலையை சிலாசாசன நகல் என்று இறுதியில் குறிப்பிட்டாலும் நமக்கு சந்தேகமே. கி.பி.10 நூற்றாண்டுக்கான பாடல் வடிவிலோ, மொழி அமைப்பிலோ இவ்வோலைகள் இல்லை. மேலும் இதில் 'மாலுத்து வேலப்பர் குறடு' என்ற தொடரும் வருகிறது. மாலுத்து வேலப்பர் கோயில் என்பதும் சுமார் 200 ஆண்டுகளுக்கு முந்திய கிராம தெய்வக்கோயிலே. இதனை கி.பி.10ம் நூற்றாண்டு வட்டெழுத்துக் கலவெட்டில் பதிவு செய்திருப்பது எவ்வகையில் பொருந்தும்.

எனவே இம்மடத்தின் தலைவர் அருளானந்தர் இராசவேலுவிடம் உரையாடியபோது கூறியதாகச் சொன்னது போல் ஒரு நூறு ஆண்டுகளுக்குள் இவ்வோலை ஆவணங்கள் தயார் செய்யப்பட்டிருக்க வேண்டும். யாரோ கல்வெட்டு எழுத்துக்கள் தெரிந்த நபர்களைக் கொண்டு இதனை எழுதியிருக்க வேண்டும். இவ்வோலை ஆவணங்களின் மொழி நடை கி.பி.9-10ம் நூற்றாண்டுக்குரியது அல்ல. இவ்விதமான போலி ஆவணங்கள் வைதீஸ்வரன் கோயில் வட்டாரத்துக் கிராம மக்களால் குடிசைத் தொழிலாகத் தயார் செய்யப்படுவதை அண்மையில் செய்தி ஊடகங்களில் கண்டோம். எனவே இங்கு கிடைத்த அனைத்து கல் மற்றும் ஓலை ஆவணங்களின் மெய்த்தன்மை சந்தேகத்திற்குரியதாகவே உள்ளது. இதே கருத்தினை பல மூத்த கல்வெட்டாய்வாளர்களும் கொண்டுள்ளனர். அவசரப்பட்டு ஆர்வக் கோளாறு காரணமாக இதனை கி.மு.2ம் நூற்றாண்டு முதல் செயல்பட்டு வரும் மடம் என்று கூறுவது சற்றும் ஏற்படையதல்ல. ஒரு எம்.பில். ஆய்வேடு இம்மடம் 200 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் சோழவந்தானில் செயல்பட்டுவந்ததாகக் கூறுகிறது.

ஏகநாதர்மடமும் காந்தஞர்ச்சாலையும்:

ஏகநாதர் மடம் கி.மு.2ம் நூற்றாண்டு முதல் செயல்பட்டது என்றும் இங்கு வழிவழியாகக் கல்வி கற்பிக்கவும் போர்க்கலைகள் கற்பிக்கும் இடமாகவும் திகழ்ந்து வந்துள்ளது. குறிப்பாக வேளாண்மை, இயற்கையைப் பாதுகாக்கும் முறைகள், நீர் மேலாண்மை, சோதிடம், தமிழ் மருத்துவம், தமிழ் கணிதவியல், இவற்றுடன் போர்க்கலை பயிற்சிக்கான களமாகவும் இது திகழ்ந்தது. சோழர் காலத்தில் கல்வெட்டுகளில் குறிக்கப்படும் 'காந்தஞர்ச்சாலை' போன்று இம்மடம் செயல்பட்டு வந்ததாகத் தெரிகிறது என்கிறார் சு.இராசவேலு (சாசனம் ப.7). இக்கூற்று அவரது கற்பனையின் உச்சம் என்று கொள்ளத்தக்கதாகும். இவ்வூற்றுக்கு எவ்விதச் சமகாலச் சான்றோ, பிற்காலச் சான்றோ இல்லை. இன்றைய மடத்தலைவர் அருளானந்தன் வாய்மொழிக் கூற்று எல்லாம் வரலாறு ஆகிவிடமுடியாது என்பதை இராசவேலு உணரவில்லை. காந்தஞர்ச்சாலைக்கு இணையான ஒரு நிறுவனம், கி.மு. 2ம் நூற்றாண்டிலிருந்து செயல்பட்டது என்றால் கி.பி.7ம் நூற்றாண்டு முதல் கி.பி.14ம் நூற்றாண்டு வரையுள்ள பாண்டியர் ஆவணங்கள் ஒன்றில் கூடவா கிண்ணிமங்கலம் மடம் பற்றிய குறிப்பு இல்லாமல் போகும். கி.பி.12-13ம் நூற்றாண்டில் மதுரைப்பகுதியில் பலமடங்கள் செயல்பட்டமை கல்வெட்டுகளில் பதிவாகியுள்ளன. மதுரையில் திருவாரூர் கோளகி மடத்தின் கிளையான பிக்ஷாமடம், திருவேடகம், கோமடம், திருப்பரங்குன்றத்தில் இரண்டு மடங்கள், திருப்பத்தூர்ப் பகுதியில் சிவகிரியில் எனப் பல மடங்கள் செயல்பட்ட குறிப்புகள்

உள்ளன. இந்நிலையில் சங்ககாலந்தொட்டு இருந்ததாகக் கூறப்படும் 'ஏகநாதர் மடம்' மட்டும் இடம்பெறாதது விந்தையிலும் விந்தையே. இது ஒரு போர்ப்பயிற்சிக் கூடம் என்றால் சோழர்கள் இதனையும் தாக்கி அழித்திருப்பார்களே. சான்றுகள் ஏதேனும் உண்டா?. சோழர் கல்வெட்டுகளில் 'காந்தஞர்ச்சாலை மரியாதையில்' என்ற தொடர் அடிக்கடி வரக் காணலாம். அப்படி கிண்ணமங்கலம் 'ஏகநாதமடம் மரியாதையில்' என்ற குறிப்பு எங்காவது உண்டா? உணர்ச்சிவசப்படுவதற்கும் ஓர் எல்லை வேண்டாமா? கிண்ணிமங்கலத்தைச் சுற்றிலும் பல கோயில்கள், சிந்துப்பட்டி, ஆனையூர், மேலத்திருமாணிக்கம், பேரையூர், திடியன் ஆகிய ஊர்களில் கல்வெட்டுகள் உள்ளன. ஒன்றில் கூட ஏகநாதர் மடம் பற்றிய செய்திகள் இல்லை. சமணமும் (புத்தூர்), பௌத்தமும் (ரோசல்பட்டி, ஆண்டிபட்டி) ஆருகிலேயே உள்ளன. எங்கும், எதிலும் ஏகநாதர் மடம் பற்றியோ, அங்கு செயல்பட்ட கல்விச்சாலை, போர்ப்பயிற்சிக் கூடம் பற்றியோ செய்திகள் இல்லை. இவ்வாறிருக்க இவ்வூரை காந்தஞர்ச்சாலையுடன் ஒப்பிட்டுப் பேசும் இராசவேலுவின் துணிச்சலை எண்ணி வியக்கத்தான் வேண்டியுள்ளது.

அண்மைக்காலங்களில் சு.இராசவேலு அவர்களின் கட்டுரைகளில் தன்முனைப்பும், கற்பனையும், மற்றவர்களின் கருத்தை எள்ளல் நடையில் கையாள்வதும் மிகுந்துள்ளது. அவரது ஞானத்தின் மீது அவருக்கு அசாத்திய நம்பிக்கையிருக்கலாம். ஆனால் அவரது அண்மைக்காலக் கட்டுரைகளைப் படித்த பலரும், வெளிநாட்டார் உட்பட அவ்வளவாக ரசிக்கவில்லை என்ற தகவல்கள் சில நண்பர்கள் மூலம் வருகின்றன. எனவே அவரது ஆய்வு முடிவுகளை அவர் கவனத்துடன் கையாளவேண்டும். மதுரைப்பகுதியில் சமணம் பரவியது குறித்த எனது கட்டுரையைப் படித்த அவர் நான் சமணர்கள் எனக்குப் பணம் கொடுத்து இவ்வாறு எழுதவைக்கின்றனர் என்று குறிப்பிடுகிறார் (புதிய செப்பேடு). இவ்வாறு தரம் தாழ்ந்து விமர்சிப்பது ஆய்வாளர்க்கு அழகல்ல. இது போல் நான் கிண்ணிமங்கலம் பற்றி எழுத அவர் பெற்றது எவ்வளவு என்று கேட்கப் போவதில்லை.

முடிவாக இக்கட்டுரையின் மூலம் நான் பதிவு செய்ய விரும்புவது இதுதான். கிண்ணிமங்கலம் ஏகநாதர் மடம் சுமார் 200 ஆண்டு பழமையானது. இது ஒரு சாதாரண மடமே தவிர காந்தஞர்ச்சாலைக்கு இணையானது அல்ல. இங்கு கிடைத்துள்ள கல்வெட்டுகள், ஓலை ஆவணங்கள்யாவும் அண்மைக்காலத்தில் உருவாக்கப்பட்டவை. இம்மடத்தின் காலத்தை மிகைப்படுத்திக் கூறப்படுகிறது. இம்மடமும், இங்குள்ள ஒரு கோயிலும் ஒரு குடும்பத்திற்கு மட்டுமே உரியது என்பதை வலியுறுத்த மட்டுமே அவற்றைக்காத்துக் கொள்ளமட்டுமே இவ் ஆவணங்கள் தயார் செய்யப்பட்டுள்ளன.தற்போது மதுரை உயர்நீதிமன்றம் கிண்ணிமங்கலத்தில் அகழாய்வு செய்ய வல்லுநர்களை நியமித்துள்ளது. அவ்வாறு அகழாய்வு செய்து அதன் மூலம் நம்பத்தகுந்த சான்றுகள் கிடைத்தால் என்னுடைய கருத்தை நான் மாற்றிக் கொள்ளத் தயாராக உள்ளேன்.

முனைவர் சொ.சாந்தலிங்கம், மதுரை

<https://www.facebook.com/santhalingam.chockaiah>

2. கிண்ணிமங்கலம் கல்வெட்டு குறித்து சர்ச்சை.

— மா.மாரிராஜன்

கடந்த ஆண்டு மதுரை செக்கானூரனி அருகே உள்ள கிண்ணிமங்கலம் என்னும் ஊரில் உள்ள மடம் ஒன்றில் தமிழி எழுத்துக்களால் எழுதப்பட்ட துண்டு கந்தூண் ஒன்று கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. ஆய்வாளர்கள் காந்திராஜன், ஆனந்தன், இராசவேல் என்னும் மூவரால் வெளி உலகத்திற்கு அறிமுகம் ஆனது.

"ஏகன் ஆதன் கோட்டம் "

என்று படிக்கப்பட்டு..

கல்வெட்டின் காலம் கி.மு. 2 என உறுதி செய்தார் தொல்லியல் ஆய்வாளர் சு.இராசவேலு அவர்கள். தமிழக வரலாற்றில் மிகப்பெரும் தொல்லியல் ஆவணமாகப் பதிவு செய்யப்பட்டது இக்கல்வெட்டு.

அதே மடத்தில் 7-8 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த வட்டெழுத்துக் கல்வெட்டு ஒன்றும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது.

இறையிலியாக..

ஏக நாதன்..

பள்ளிப்படை..

என்று தொடங்கும் அந்தக்கல்வெட்டுச் செய்தி தமிழிக் கல்வெட்டுச் செய்தியுடன் ஒத்துப்போனது.

தமிழகத்தின் முதல் பள்ளிப்படைக் கல்வெட்டு. தமிழி எழுத்துக்களில் என்ற வரலாற்றுச் சிறப்பை பெற்ற ஆகச் சிறந்த தொல்லியல் ஆவணமாக கிண்ணிமங்கலம் பதிவு செய்யப்பட்டது. தமிழகத் தொல்லியல் துறையும் அங்கிகாரம் செய்து அறிக்கை வெளியிட்டது. ஒட்டு மொத்த வரலாற்று ஆர்வலர்களும் கொண்டாடத் தொடங்கினர். இதே மடத்தில் உள்ள 17 -18 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த பிற்காலக் கல்வெட்டு ஒன்றும் மேற்கண்ட செய்தியை ஒத்துள்ளது.

மிகப்பெரும் வரலாற்று ஆய்வறிஞர் முனைவர் சொ.சாந்தலிங்கம் அவர்கள், கிண்ணிமங்கலம் கல்வெட்டு குறித்து ஒரு சில சர்ச்சைகளைப் பதிவு செய்கிறார். முனைவர் சாந்தலிங்கம் அவரது பதிவில் ... கிண்ணிமங்கலம் கல்வெட்டு போலியாகத் தயார் செய்யப்பட்டது என்கிறார். 200 ஆண்டுகளுக்கு முன்பாக எழுதப்பட்டது என்கிறார். இதற்காக அவர் எழுப்பும் கேள்விகளில் கருத்து விவாதம் இல்லை; தனிமனிதத் தாக்குதல் போல் இருக்கிறது.

அவர் முன் வைக்கும் கேள்விகள்:

மலைமுகடுகளிலும், குகைத்தளங்களிலும் காணப்படும் தமிழிக் கல்வெட்டுகள், தனித்த ஓர் எண்பட்டை கந்தராணில் எவ்வாறு இருக்கும்?

சங்ககாலத்தில் கந்தராண் கொண்ட கோவில்கள் இருந்ததா? என்ற கேள்விகளை எழுப்புகிறார். ஆண்டிபட்டி அருகே புலிமான் கோம்பை நடுகல் கல்வெட்டு தமிழி எழுத்துக்களால் எழுதப்பட்டது. இது கிடைத்தது மலை முகட்டிலோ, குகைத்தளத்திலோ அல்ல. ஊர் மக்கள் வசிப்பிடத்தில் தரைத்தளத்தில் கிடைத்த துண்டு கல்வெட்டு.

முனைவர் சாந்தலிங்கம் கூற்றுப்படி, கிண்ணிமங்கலம் தூண் 5 அல்லது 6 ஆம் நூற்றாண்டு என்கூட இருக்கட்டும். ஆனால் இவர் 18 ஆம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்ட எழுத்து என்கிறார். மடத்து நிர்வாகிகள் தங்களது உரிமையை நிலைநாட்ட 200 ஆண்டுகளுக்கு முன்பாக எழுதப்பட்டது என்கிறார்.

இது வேடிக்கையாக உள்ளது. போலியாகச் செப்பேடுகள் செய்யலாம். போலியாக ஓலைகள் செய்யலாம். போலியாகத் தமிழ் பிராமி கல்வெட்டு எழுதுவார்களா? அதுவும் 200 ஆண்டுகளுக்கு முன்பாம். அதாவது 18 ஆம் நூற்றாண்டில் ஒரு துண்டுக் கல்லில் தமிழ் பிராமி எழுத்துக்களை எழுதும் அளவுக்கு ஒருவர் ஞானம் பெற்றிருப்பாரா?

முனைவர் சாந்தலிங்கம் அவர்களின் கருத்தை ஒரு வாதத்திற்காக ஏற்றால்.... தமிழகத்தில் உள்ள அனைத்து தமிழிக் கல்வெட்டுகளையும் போலி என்று வாதிடுவார்களே. அதற்காகவே ஒரு கூட்டம் உள்ளதே. இது எவ்வளவு பெரிய அபாயத்தை விளைவிக்கும்??!!

புள்ளி இருந்தது.. புள்ளி இல்லை.. என்றொரு சர்ச்சை..

புள்ளி இருந்தால் கி.பி. 5 ஆம் நூற்றாண்டிற்கு மேல்.

புள்ளி இல்லையென்றால் கி.மு. 2 நூற்றாண்டு

எப்படியாயினும் காலம் கி.மு. 2 அல்லது கி.பி.6 நூற்றாண்டு.

ஆனால் முனைவர் சாந்தலிங்கம் சொல்வது; கல்வெட்டின் காலம் 18 ஆம் நூற்றாண்டாம்!

" ஏகன் ஆதன் கோட்டம் "

என்ற கல்வெட்டில் கோட்டம் என்னும் சொல் முதன்முதலாக பூலாங்குறிச்சி கல்வெட்டில்தான் வருகிறது. அதன்காலம் கி.பி. 5 என்கிறார். இருக்கட்டுமே. இதை எப்படி 18 ஆம் நூற்றாண்டு என்கிறார். சங்க இலக்கியங்களில் பல இடங்களில் கோட்டம் என்னும் சொல் வருகிறதே? இச் சொல் கல்வெட்டில் இடம்பெறுவது சரிதானே. ஜம்பை தமிழிக் கல்வெட்டில் வரும் "அதியநெடுமான்" மாங்குளம் தமிழிக் கல்வெட்டில் வரும் "நெடுஞ்செழியன்" என்னும் சொல் இலக்கியங்களில் மட்டுமே உள்ளது. வேறு எந்த கல்வெட்டிலும் இல்லை. அதற்காக ஜம்பைக் கல்வெட்டையும், மாங்குளம் கல்வெட்டையும் போலி என வாதிடலாமா?

கிண்ணிமங்கலத்தில் இருக்கும் 7 - 8 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த கல்வெட்டில் இருக்கும் "பள்ளிப்படை " என்னும் சொல் தவறாம். பாண்டிய நாட்டில் 10 ஆம் நூற்றாண்டிற்குப் பிறகுதான் பள்ளிப்படை என்னும் சொல் கிடைக்கிறது என்கிறார். வேடிக்கையாக உள்ளது. 10 ஆம் நூற்றாண்டிற்கு முன்பாக 8 ஆம் நூற்றாண்டில் பள்ளிப்படை என்னும் சொல் கல்வெட்டில் கிடைக்காதா?

அப்படியானால் 10 ஆம் நூற்றாண்டிற்கு முன்பான முதலாம் ஆதித்தன் பள்ளிப்படை, பிரித்வி கங்கரையன் பள்ளிப்படை... இந்தக் கல்வெட்டுச் செய்திகள் எல்லாம் போலியா? பிற்கால நாயக்கர் கல்வெட்டு.. காந்தளூர்சாலை.. மடத்துத் தலைவர் பேச்சு.. இவை பெரிதாக எங்கள் கவனத்தை ஈர்க்கவில்லை. தமிழிக் கல்வெட்டின் காலத்தை 18 ஆம் நூற்றாண்டு என்று கூறியதுதான் பேரதிர்ச்சியாக உள்ளது.

18 ஆம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்ட ஒன்றை முனைவர் ராஜவேலு போன்ற தொல்லியல் அறிஞர்கள் ஆய்வு செய்யாமல் இருப்பார்களா? 200 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு எழுதப்பட்ட ஒன்றை 2000 வருடப் பழமை என்று கூறும் அளவிற்கு ஞானமற்றவர்களா? தமிழகத் தொல்லியல்துறையும் அங்கிகாரம் செய்துள்ளதே? அவர்களும் ஞானமற்றவர்களா?

முனைவர் சாந்தலிங்கம் அவர்களின் கட்டுரை தனது சக ஆய்வாளர் ஒருவருடன் ஏற்பட்ட மோதலை வெளிப்படுத்துவதாக உள்ளது. ஆய்வாளர்களே உங்களுக்குள் ஏற்பட்ட மோதலில்...தயவு செய்து தமிழர்களின் பழமையையும் பெருமையையும் களங்கப்படுத்தாதீர்கள். உங்கள் பாதம் பணிந்து வேண்டுகிறோம்...

மா.மாரிராஜன்

marirajan93@gmail.com

3. வரலாற்றில் கிண்ணிமங்கலம்.

— முனைவர் சு.ராஜவேலு

தமிழ்நாட்டில் மதுரை மாவட்டத்தில் திருமங்கலம் வட்டத்தில் உள்ள ஊர் சொக்கானூரணி இவ்வூருக்கு 2 கி.மீ. தொலைவில் அமைந்துள்ள சிறிய ஊர் கிண்ணிமங்கலம். கடந்த மூன்று மாதங்களுக்கு முன்பு இவ்வூரின் சிறப்பு வரலாற்று மற்றும் தொல்லியல் ஆய்வாளர்களால் பெரிதும் பேசப்பட்டது. இப்பகுதியில் இக்கட்டுரை ஆசிரியர்களில் ஒருவரான திரு. காந்திராஜன் குழுவினர் (திரு. ஆனந்தன் சன்னாசி & திரு. இரா.ச.ராசவேல்) கள ஆய்வு செய்து கிண்ணிமங்கலத்தில் உள்ள ஏகநாதர் ஆனந்தவள்ளி அம்மன் கோயிலின் வளாகத்தில் கற்குவியல்களுக்கு இடையில் இருந்த சில கல்வெட்டுகளைக் கண்டெடுத்தனர். பின்னர் கல்வெட்டுகளை முனைவர் வேதாசலம் அவர்களின் உதவியுடன் படியெடுத்து இக்கல்வெட்டுகளின் சிறப்பு குறித்து நாளிதழ்களில் வெளியிட்டனர். இக்கல்வெட்டுகள் குறித்தும் மேற்கொண்டு இம்மடத்திற்கு நேரில் சென்று கல்வெட்டுகளையும் மற்றும் சில அரும்பொருள்களையும் ஓலைச்சுவடிகளையும் பார்வையிட்டு இவற்றின் சிறப்பியல்புகளையும் இவற்றின் உண்மை தன்மைகளைப் பற்றியும் இக்கட்டுரையின் வாயிலாக தெரிவிக்கின்றன.

அண்மைக் காலங்களில் தொல்லியல் ஆர்வலர்களின் பார்வை வைகை ஆற்றின் பண் பாட்டுப் பகுதிகளைப் பெரிதும் ஈர்த்துள்ளது. கீழடி அகழாய்விற்குப் பின் பல புதிய கண்டுபிடிப்புகள் குறித்து செய்தித் தாள்களில் வந்த வண்ணம் உள்ளன. இருப்பினும் இவற்றை ஆய்வு நோக்கோடு பார்க்கின்ற பார்வை இல்லாமல் ஊகங்களின் அடிப்படையில் பல்வேறு செய்திகள் அதிகமாக வருவதால் இக் கண்டு பிடிப்புகளின் உண்மைத் தன்மை அவற்றின் சிறப்புகள் குறித்து ஆய்வுலகில் பல்வேறு கருதுகோள்கள் நிலவி வருகின்றன. அவ்வகையில் கிண்ணிமங்கலக் கண்டுபிடிப்புகள் குறித்தும் பல கருதுகோள்கள் நிலவி வருகின்றன. இப்பகுதிக்கு நேரில் சென்று கள ஆய்வுகள் செய்து உண்மைத் தரவுகளை கண்டறிந்து ஆய்வுக்கு உட்படுத்திய பின் இக்கட்டுரை எழுதப்படுகிறது.

மதுரையிலிருந்து மேற்காக 18 கி.மீ தொலைவில் கொச்சி தனுஷ்கோடி தேசிய நெடுஞ்சாலை எண். 85க்கு அருகில் செக்கானூரிலிருந்து தென் கிழக்காக கிண்ணிமங்கலம் அமைந்துள்ளது. இவ்வூருக்கு மதுரையிலிருந்து வடபழஞ்சி வழியாகவும் செல்லலாம். இப்பகுதியைச் சுற்றிய மலைப்பகுதிகளில் தமிழிக்கல்வெட்டுகள் பல ஏற்கனவே கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. இவ்வூரின் மையப்பகுதியில் அமைந்துள்ள ஏகநாதர் ஆனந்தவள்ளிக் கோயில் அரை ஏக்கர் பரப்பளவில் அமைந்துள்ளது. இக்கோயிலின் மூலவராக லிங்க வடிவு உள்ளது. இருதள நாகர வடிவமைப்பில் அமைந்துள்ள இவ்விமானம் செங்கல் சுவை கொண்டும் கருவறைச் சுவர் கற்றளியாகவும் காணப்படுகிறது. இக்கோயில் கருவறை, இடைகழி, அர்த்தமண்டபம், முன்மண்டபம் ஆகியவற்றைக் கொண்டு விஜயநகரத்திற்கும் பிற்பட்ட கலைவேலைப்பாட்டமைப்பில் அமைந்துள்ளது. கோயிலின் மூலவராக இலிங்கத்திருமேனி இருப்பதுடன் இம்மடத்தினை வழிவழியாக நிருவகித்து வந்த மடாதிபதிகளின் சமாதிக் கோயில்களும் இங்கு உள்ளன. இவற்றைத்தவிர விநாயகர் முருகனுக்கான சன்னதிகள் இவ்வளாகத்தில் உள்ளன. தற்பொழுது உள்ள கோயிலின் அருகில் உள்ள திடல் பகுதியே முன்பு மடமாகச் செயல்பட்டதாகவும் தற்பொழுது உள்ள கோயில் பிற்காலத்தில் கட்டப்பட்டது எனவும் இக்கோயிலை நிருவாகித்து வரும் திரு. அருளானந்தர் குறிப்பிடுகின்றார். இங்கிருந்த மடம் தற்பொழுதும் தொடர்ந்து செயல்படுகிறது. இம்மடம் வழிவழியாக கல்வி கற்பிக்கவும் போர்க்கலைகள் கற்பிக்கப்படும் இடமாகவும் திகழ்ந்து வந்துள்ளது. குறிப்பாக வேளாண்மை, இயற்கையைப் பாதுகாக்கும் முறைகள், நீர் மேலாண்மை, சோதிடம், தமிழ் மருத்துவம், தமிழர் கணிதவியல் இவற்றுடன் போர்க்கலைப் பயிற்சிக்கான களமாகவும் இது திகழ்ந்தது. சோழர் காலத்தில் கல்வெட்டுகளில் குறிக்கப்படும் காந்தனூர் சாலை போன்று இம்மடம் செயல்பட்டு வந்ததாகத் தெரிகிறது.

தமிழி நடுகல் கல்வெட்டுகள்:

இறந்தவர்களின் நினைவாக ஈமச் சின்னங்கள் எடுக்கும் வழக்கம் தென்னகத்தில் தொன்று தொட்டு நிலவி வருகின்றது. பெருங்கற்காலச் சின்னங்கள் தென்னிந்தியாவில் குறிப்பாக தமிழகத்தில் பொ.மு. 1500 க்கும் முன்பிருந்து கிடைத்துள்ளன. பெருங்கற்கால ஈமச்சின்ன வகைகளில் நடுகல் எடுக்கின்ற வழக்கம் பண்பட்ட சமூகத்தின் வளர்ச்சி நிலையில் கிடைக்கின்றன. அவற்றை இறந்த முன்னோருக்கான கோயில்களாக தமிழர்கள் வணங்கினர். சங்க

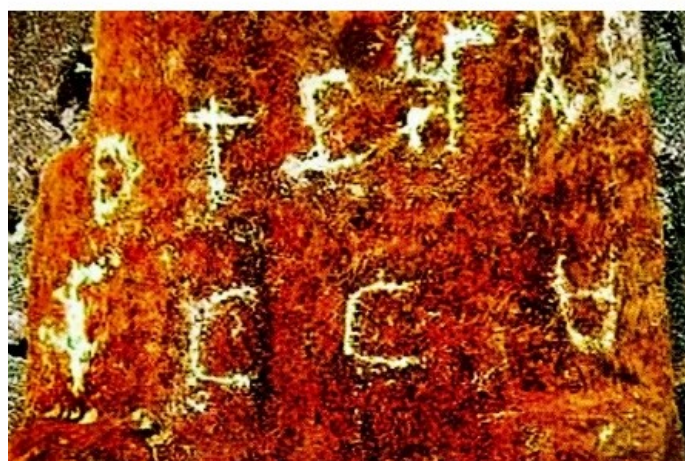
இலக்கியங்களில் நடுகல் வழிபாடு மற்றும் நடுகல் எடுக்கின்ற வழக்கம் பெருமளவில் சுட்டப்படுகிறது. அவற்றின் தொடர்ச்சியாக வரலாற்றுக் காலத்தில் சமூகத்தில் உயர் நிலையில் இருந்தவர்களுக்கு குறிப்பாக அரச மரபினருக்கு இறந்த பின் பள்ளிப்படைக் கோயில்கள் எடுக்கின்ற வழக்கம் தொடர்ந்தது. அவ்வகையில் தற்பொழுது கண்டுபிடிக்கப்பட்ட தமிழி எழுத்துப் பொறித்த நடுகல் இறந்தவருக்காக எடுக்கப்பட்ட நடுகல்லிற்கான பள்ளிப்படைக் கோயிலைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறது.

அவ்வகையில் நடுகற்கள் வழிபாடு ஈமச் சின்ன வழிபாட்டு வளர்ச்சியில் ஒரு மைல்கல்.

கிண்ணிமங்கலம் தமிழிக் கல்வெட்டு:

மேற்குறித்த கிண்ணிமங்கலத்தில் உள்ள கோயிலில் கூம்பு வடிவ நெடுங்கல் ஒன்றின் நடுப்பகுதியில் பண்டைத் தமிழி வரிவடிவில் கல்வெட்டு ஒன்று கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. இரண்டு மீட்டர் உயரமுடைய முப்பட்டைத் தூண் பகுதியின் அடிப்பகுதி போன்ற உள்ள இக்கல் சொரசொரப்பாக வழுவழப்பற்ற நிலையில் எவ்வித வேலைப்பாடு அற்ற நிலையில் காணப்படுகிறது. இக்கல்லின் மேல் பகுதி குறுகியும் கீழ்ப்பகுதி தட்டையாகவும் காணப்படுகிறது. கல்லின் நடுப்பகுதிக்கும் சற்று கீழ் நிலையில் இரண்டு வரிகளில் தமிழி எழுத்துப் பொறிப்பு காணப்படுகிறது. வெளிர் நிறமுடைய செந்நிறக்கல்லில் மிக கூர்மையான உளி கொண்டு தமிழி எழுத்துக்களைக் கோட்டுருவாக எழுதியுள்ளனர். இவ்வெழுத்துக்கள் பெரியதாகவும் சீரான நிலையிலும் தமிழகத்தில் கிடைத்த தமிழி நடுகற்கள் போன்று மிக நேர்த்தியாக எவ்வித எழுத்துப் பிழையுமின்றி எழுதப்பட்டுள்ளது. முதல் வரியில் ஏகன் ஆதன் என்றும் இரண்டாது வரியில் கோட்டம் எனவும் எழுதப்பட்டுள்ளது. இதனை முதலில் படித்த கல்வெட்டு ஆய்வாளர் முனைவர் வேதாசலம் அவர்களும் தமிழ்நாடு தொல்லியல் துறையினரும் மெய் எழுத்துக்களிலும் எகரக் குறியீட்டிலும் புள்ளிகள் இடப்பட்டு இருப்பதாகக் குறிப்பிட்டு இதனை எகன் ஆதன் கோட்டம் எனப் படித்தல் வேண்டும் எனக் கருத்து தெரிவித்தனர். இக்கட்டுரை ஆசிரியர் இதனை நேரில் ஆய்வு செய்த பொழுது இக்கல்வெட்டில் எவ்வெழுத்திலும் புள்ளி இடப்படவில்லை என்பதைக் கண்டறிந்தார். இப்புள்ளிகள் இக்கல்லில் உளியால் சமன் செய்த பொழுது ஏற்பட்ட வெட்டுக்குழிகளின் புள்ளிகளே அன்றி மெய் எழுத்துக்களிலும் எகரக் குறியீட்டிலும் எங்கும் புள்ளிகள் காணப்படவில்லை. எனவே இக்கல்வெட்டை ஏகன் ஆதன் கோட்டம் என்றே படித்தல் வேண்டும். மேலும் இப்புள்ளியில்லா அடிப்படையிலும் உயிர் எழுத்து ஆ வின் பயன்பாடும் இக்கல்வெட்டில் உள்ளதால் இக்கல்வெட்டின் காலம் கி.மு. 2ஆம் நூற்றாண்டிற்கும் முற்பட்டது என்பதை தொல்லெழுத்தியல் அடிப்படையில் அறிய முடிகிறது.

எகரக் குறியீட்டின் அமைப்பும் இக்காலத்தில் நிலவிய அமைப்பில் உள்ளது. மேலும் ஆ எழுத்தின் வளர்ச்சி நிலையும் கி.மு. 2ஆம் நூற்றாண்டிற்கும் முற்பட்டது என்பதை சுட்டுகிறது. தமிழி எழுத்துக்களில் தொடக்க நிலையில் கி.மு. ஆறாம் நூற்றாண்டளவில் நெடில் ஆ காரக் குறியீடு காணப்படுவதில்லை.

ஆதன் என்னும் பெயர்ச்சொல் அதன் என அரிட்டாப்பட்டி, கொங்கர் புளியங்குளம், விக்கிர மங்கலம், மேட்டுப்பட்டி, அழகர்மலை ஆகிய இடங்களில் பயின்று வருகின்றன. இதனை ஆதன் எனப் படித்தல் வேண்டும். இதே போன்று கொடுமணல் மற்றும் கீழடியில் மட்கல ஓடுகளில் ஆதன் என்ற பெயர்ச்சொல் அதன் என்றே கி.மு. 3ஆம் நூற்றாண்டுவரை அகரக் குறியீடும் கொண்டே எழுதி வந்துள்ளனர்.

கி.மு. 3ஆம் நூற்றாண்டளவில் கொடுமணல் மட்கலன்களில் ஆகாரக் குறியீடு காணப்படுகிறது. குறிப்பாக இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன் கொடுமணலில் மத்திய தொல்லியல் துறை செய்த அகழாய்வில் உயிர் எழுத்துக்களான அ, ஆ, இ, ஈ ஆகிய குறியீடுகள் ஒரு பாளை ஓட்டில் கிடைத்திருப்பது சிறப்புக்குரியது. (நன்றி ஸ்ரீராமன், கண்காணிப்பாளர், இந்திய தொல்லியல்துறை) எழுத்துக்களை எழுதிப் பழக இம்மட்கல ஓட்டை பயன்படுத்தி உள்ளனர். இவற்றின் காலம் கிமு 300க்கும் முற்பட்ட காலமாகலாம். கிமு 3ஆம் நூற்றாண்டளவில் அசோகனுடைய கல்வெட்டுகளில் ஆ கரக் குறியீடு வட இந்தியாவில் பயின்று வருகின்றது. தமிழகக் குகைக் கல்வெட்டுகளில் குன்னக்குடி, புகளூர் கல்வெட்டுகளில் ஆதன் என்ற பெயர்ச்சொல்லில் ஆ நெடில் பயின்று வருகின்றது. இதே போன்று புலிமான் கோம்பை நடுகல் கல்வெட்டில் ஆகொள் என்ற சொல்லில் நெடில் ஆ காணப்படுகிறது. மேற்குறித்த நெடில் ஆ குறியிடங்களில் ஆவின் இடப்பக்க கீழ் மேல் வளைவுக் கோடுகள் இரண்டும் வலப்பக்க நெடுங்கோட்டின் நடுவில் இணைகின்றன. ஆனால் தற்பொழுது கிண்ணிமங்கல நடுகல் கல்வெட்டில் இப்பக்கக் கோடுகள் இடைவெளி விட்டு நேர்க்கோட்டின் நடுவில் ஒன்று சேராமலும் மேலும் அசோகன் கல்வெட்டுகள் மற்றும் தமிழகக் குகைக்கல்வெட்டுகள், புலிமான் கோம்பை நடுகல் ஆகியவற்றில் நெடிலுக்கான குறியீடு செங்குத்துக் கோட்டின் நடுவில் காட்டப்பட்டது போன்று அமையாமல் நெடுங்கோட்டின் வலப்பக்கம் மேல்பகுதிக்கு சற்று கீழாக எழுதப்பட்டுள்ளது. இதன் மூலம் இக்கல்வெட்டின் காலம் கிமு 200 க்கும் முற்பட்டதாகும் என்பதை உறுதியாகக் கூறலாம். (வட இந்திய அசோகன் கல்வெட்டுகள் கிமு 3ஆம் நூற்றாண்டில் நெடில் ஆ எழுத்தின் வலப்பக்க நெடில் படுக்கைக் குறியீடு செங்குத்துக் கோட்டின் நடுப்பகுதியில் எழுதப்பட்டுள்ளது எனினும் கிண்ணிமங்கலம் கல்வெட்டிற்கு இதன் காலத்தைச் சிறிது பின்தள்ளி கிமு 200க்கு (முன்னெச்சரிக்கையாக கருத்தில் கொண்டு) காலம் கணிக்கப்பட்டுள்ளது. எனவே முன் ஆய்வாளர்கள் கிண்ணிமங்கலக் கல்வெட்டின் காலத்தை கி.பி.2ஆம் நூற்றாண்டிற்கு எடுத்துச் சென்று இருப்பது மேலோட்டமான பார்வையாகவே படுகிறது. தமிழியின் காலம் கிமு 600க்கும் முற்பட்டதாக அறிவியல் காலக்கணிப்பில் கணிக்கப்பட்ட நிலையில் அதனை கருத்தில் கொண்டு காலத்தை கணிப்பது என்பதும் சாலச்சிறந்தது. எனவே கிண்ணிமங்கலக் கல்வெட்டின் காலம் கிமு 200க்கும் முற்பட்டது என்பதை உறுதியாகச் சொல்ல முடியும்.

கல்வெட்டின் சிறப்பு:

தமிழர் பண்பாட்டு வரலாற்றில் இக்கல்வெட்டு சிறப்பிடம் பெறுகிறது. இக்கல்வெட்டில் குறிக்கப்படும் ஏகன் ஆதன் கோட்டம் என்பது இறந்தவருக்காக எடுக்கப்பட்ட நடுகல்லிற்காக அமைக்கப்பட்ட கோயில் என்பதைப்

புலப்படுத்துகிறது. இதனை மெய்ப்பிக்கும் வகையில் இங்கு கிடைத்த 7-8ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த வட்டெழுதின் துண்டுக்கல்வெட்டு ஒன்று சான்றளிக்கின்றது. கோட்டம் என்ற சொல்லா பல பொருள்கள் தமிழ் மொழியில் காணப்படுகின்றன. இக்கல்வெ முழுமையான தன்மை கொண்டு இப்பொருளை உளங்கொள்ளுதல் வேண்டும். கோட்டம் என்பது அரசின் ஆட்சிப் பிரிவுகளில் ஒன்றாக விளங்குகிறது. தொண்டை மண்டலம் 24 கோட்டங்களாக பிரிக்கப்பட்டன. வரலாற்றுத் தொடக்க காலத்தில் தொண்டை நாட்டில் பல மண்கோட்டைகள் கட்டி அவ்வவ் ஊர்களின் சிறப்பு கருதி கோட்டங்கள் வழங்கப்பட்டன. இக்கோட்டைகள் வட்ட வடிவம் அல்லது எண்கோண வடிவம் உடையவை. அதன் அடிப்படையில் நாட்டுப் பிரிவுகள் கோட்டங்களாக அழைக்கப்பட்டன. கோட்டம் என்ற சொல் முதன் முதலில் பூலாங்குறிச்சிக் கல்வெட்டில் (கிபி 3ஆம் நூற்றாண்டு) பயின்று வருகின்றது. இக்கல்வெட்டில் இச்சொல் மதுரையிலிருந்த சமணர்களுக்கானப் பள்ளி எனப் பொருள் கொள்ளப்பட்டது.

நிலப்பிரிவைத் தவிர, கோட்டம் குறித்து சங்க இலக்கியங்களில் பல பொருள்கள் இடத்திற்கு ஏற்றவாறு குறிக்கப்பட்டுள்ளன. இறந்தவர்களுக்காக எழுப்பப்படும் கோயில்களும் இப்பொருளை கொண்டுள்ளன. (சிலம்பு 10,14) கோட்டம் என்பதற்கு வளைவு (நன் 25) நடுநிலை (தேவா 156) உட்கோட்டம், சொற்கோட்டம் (திருக்குறள் 119) அறை (மணி 6,59) பாசறை (சீவ 262) போன்றவையை இங்கு சுட்டலாம். இவற்றுள் கோயிலோடு தொடர்புடையதாகவே பெரும்பாலும் இச்சொல் அமைந்துள்ளது. புறநானூற்றில் முருகன் கோட்டம் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது. (புறம் 299) பட்டினப்பாலை காவேரிப் பூம்பட்டினத்திலிருந்த நிலாக் கோட்டம் பற்றிக் கூறுகிறது. (ப.பா வரிகள் 34-36) கலித்தொகையில் புத்தொளிர் கோட்டம் காமன் கோட்டம் குறித்தும் செய்திகள் உள்ளன. (கலி 82, 109) சிலப்பதிகாரம் புகார் நகரில் இருந்த தருக்கோட்டம், வெள்ளானைக்கோட்டம், புகார் வெள்ளை நாகர் கோட்டம், பகல் வாயில் உச்சிக் கிழான் கோட்டம், ஊர்க்கோட்டம், வேற்கோட்டம் வச்சிரக்கோட்டம், புறம்பணையான் வாழ் கோட்டம், நிக்கந்தக் கோட்டம், நிலாக் கோட்டம், பாசண்டச்சாத்தான் கோட்டம் ஆகியவற்றைக் குறிப்பிடுகின்றது. திருச்செங்கோட்டு உயர்வரையில் மங்கல மடந்தைக் கோட்டமும் கொடும்பாளூருக்குத் தெற்கில் மதுரை செல்லும் வழியில் ஐயை கோட்டமும் மதுரை மாநகரில் கோழிச் சேவல் கொடியோன் கோட்டமும் தேவக்கோட்டம் ஒன்றும் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. இடுகாட்டுப் பகுதியில் இருந்த வழிபாட்டு இடங்கள் கோட்டம் என வழங்கப்பட்டதையும் சிலப்பதிகாரம் குறிக்கிறது. (சிலம்பு 5-15) இதனை உறுதி செய்யும் வகையில் இரட்டைக் காப்பியங்களில் மற்றொன்றான மணிமேகலை ஈமப் புறங்காட்டிலிருந்த சக்கரவாளக் கோட்டத்தைப் பற்றி குறிப்பிடுகிறது. (மணி 51-166) இவற்றின் காலம் பெரும்பாலும் இறந்தோருக்காக ஈமப் பகுதிகளில் எடுக்கப் கோயில்கள் அல்லது நினைவுச் சின்னங்கள் கோட்டம் என வழங்கப்பட்டதை உறுதியாகக் குறிப்பிடலாம்.

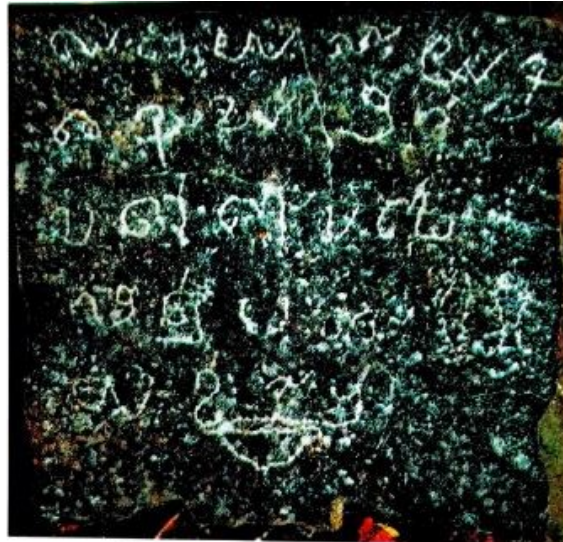
கோட்டம் என்பதின் மூலம் இவை வட்ட வடிவ அமைப்புடைய என பொறிஞர் கோமகன் கருதுகின்றார். தூங்கானை மாடக்கோயில் வகை போன்று இவை அமைக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். எனவே ஏகன் ஆதன் என்பவருக்கு நடுகல் எடுக்கப்பட்டு அதனைச் சுற்றி வட்ட வடிவ கோட்டம் ஒன்றை அமைத்திருக்க

வேண்டும் என்பதே தமிழிக் கல்வெட்டின் பொருளாகும். மேலும் இதில் வரும் ஏகன் தந்தை பெயர் அவரது மகன் ஆதன் என்பார். அவர் இறந்தமைக்காக நடுகல் எடுக்கப்பட்டு கோட்டம் அமைக்கப்பட்டது.

கோட்டம் என்பது பெரும்பாலும் இறந்தவர்களுக்கு எடுக்கப்பட்ட கோயில் என்ற வகையில் சங்க இலக்கியங்களில் இறந்த அரசர்களின் சில பெயர்கள் துஞ்சிய என்னும் அடைமொழியோடு சொல்லப்படுகிறது. எ.கா. கோட்டம்பலத்துத் துஞ்சிய, கோட்டம்+ அம்பலம்+ துஞ்சிய (இறந்த).

பூலாங்குறிச்சிக் கல்வெட்டில் மதிரை (மதுரை) உலவியத்தான் குளத்திற்கு வடக்கில் தாபதப்பள்ளி ஒன்று இருந்ததையும் அதன் உள்ளே வாசி தேவனாரு கோட்டம் ஒன்று இருந்ததையும் முன்பே குறிப்பிட்டோம். இக்கோட்டம் தாபதப் பள்ளியில் இருந்த வாசி தேவனார் என்பவர் இறந்தமைக்காக எடுக்கப்பட்ட கோட்டமாக இருக்கக்கூடும். துறவு நிலை கொண்டு வாழ்வோர் வாழுமிடம் தாபதப்பள்ளி என வழங்கப்பட்டது. கிபி மூன்றாம் நூற்றாண்டளவில் சமணம் தமிழகத்திற்கு வருகின்றது. எனவே மதுரையிலிருந்த தாபதப் பள்ளி சமணப் பள்ளியாகலாம். வடக்கிருந்து உண்ணா நோன்பிருத்தல் சமணர்களின் வழக்கம். அவ்வாறு இப்பள்ளியில் உண்ணா நோன்பிருந்து உயிர் நீத்த வாசுதேவனார் என்பவருக்காக எடுக்கப்பட்ட சமாதிக் கோயில் அவரது பெயரால் வாசி தேவனார் கோட்டம் என வழங்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். எனவே கிண்ணிமங்கலத்தில் தமிழ் சமூகத்தைச் சார்ந்த மடத்தில் வாழ்ந்து துறவுநிலை பூண்டு இறந்த ஏகன் ஆதன் என்பவருக்காக நடுகல் எடுக்கப்பட்டு அதனைச் சுற்றிக் கோட்டம் (பள்ளிப்படை) (பொ.மு.) கிமு இரண்ட நூற்றாண்டு அளவில் ஒன்று அமைக்கப்பட்டதை கிண்ணிமங்க கல்வெட்டு குறிப்பிடுகின்றது.

வட்டெழுத்து கல்வெட்டு:

1. இறையிலியாக
2. ஏகநாதன்
3. பள்ளிப்படை
4. மன்றளி
5. ஈந்தார்

கிண்ணி மங்கலம் ஏகநாதர் மடத்தில் கி.பி. 7-8 ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த வட்டெழுத்து துண்டுக் கல்வெட்டு ஒன்றும் கண்டெடுக்கப்பட்டது. இக்கல்வெட்டின் முன்பகுதி உடைந்து அது குறித்து விவரம் தெரியாமல் இருப்பதால் இக்கல்வெட்டு யார் காலத்தில் வெளியிடப்பட்டது என்பது குறித்த விவரங்களை அறிய முடியவில்லை. இக்கல்வெட்டும் கூரிய உளி கொண்டே நான்கு வரிகளில் எழுத்துகள் கீறல்களாக கல்லில் எழுதப்பட்டுள்ளன. கல்வெட்டின் வாசகம் பின்வருமாறு;

1. இறையிலியாக
2. ஏகநாதன்
3. பள்ளிப்படை
4. மன்றளி
5. ஈந்தார்

இவ்வட்டெழுத்துக் கல்வெட்டின் இடப்பக்கம் இரட்டை மீன்களின் கோட்டுருவங்கள் உள்ளன. இவை முற்காலப் பாண்டியர் காலத்தில் வெளியிடப்பட்ட கல்வெட்டாக இருக்கக்கூடும். கல்வெட்டின் முடிவில் விளக்கு ஒன்றும் வரையப்பட்டுள்ளது. கோட்டம் என அழைக்கப்பட்ட ஏகநாதன் நடுகல் கோயில் 7-8 ஆம் நூற்றாண்டில் பள்ளிப்படை என வழங்கப்பட்டுள்ளதும் இந்நடுக்கல்லைச் சுற்றி மண்ணால் ஆன தளி ஒன்று அமைக்கப்பட்டதும் இக்கோயிலுக்கு இறையிலி கொடுக்கப்பட்டுள்ளதும் இக்கல்வெட்டின் மூலம் அறிய முடிகிறது.

வட்டெழுத்து ஓலைச்சுவடிகள்:

ஜீவசமாதி கோயிலாகவே விளங்குவதால் ஏறக்குறைய சங்க காலம் முதல் இப்பள்ளிப்படைக் கோயில் கொண்டு தொடர்ந்து வழிவழி வரும் மடாதிபதிகளால் ஆளுகை செய்யப்பட்டு வருகின்றது. இம்மடத்தில்

ஓலைச் சுவடிகள் பல காணப்படுகின்றன. அவற்றில் இருந்த சில ஓலைச் சுவடிகளில் வட்டெழுத்தால் எழுதப்பட்ட ஓலைச்சுவடிகள் கள ஆய்வில் கண்டெடுக்கப்பட்டன. தற்பொழுது இம்மடத்தின் நிருவாகத்தை கவனித்து வரும் திரு. அருளானந்தம் அவர்களுக்கு இவ்வட்டெழுத்து ஓலைச் சுவடிகளின் விவரங்கள் தெரியவில்லை. இவரது தந்தைக்கு முன்பிருந்த பாட்டனார் காலத்தில் இருந்த பல ஓலைச் சுவடிகள் மடத்தில் இருந்ததாக அவர் கூறினார். தமிழ் எழுத்துகளில் உள்ள சுவடிகளுக்கு இடையில் இக்கட்டுரை ஆசிரியர்களால் கள ஆய்வில் எடுக்கப்பட்ட இவ்வோலைச் சுவடிகளும் இம்மடத்தின் நீண்ட வரலாற்றை எடுத்தியம்பும் வரலாற்றுச் சான்றுகளாக உள்ளன. தமிழகத்தில் இதுவரை வட்டெழுத்தில் ஓலைச் சுவடிகள் கிடைக்கவில்லை என்பதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

சில ஆய்வாளர்கள் கருதுவது போல் கிண்ணிமங்கல மடத்தில் கிடைத்த இவ்வோலைச் சுவடிகளோ அல்லது கல்வெட்டுகளோ போலியானவை அல்ல. ஓலைச்சுவடிகளை இக்கட்டுரை ஆசிரியர்களே ஓலைக் குவியலில் இருந்து கண்டெடுத்தனர். மேலும் இம்மடம் குறைந்தது இரண்டாயிரம் ஆண்டுகாலமாக தொடர்ந்து செயல்பட்டு வருவதால் இங்கு தமிழ்மொழியும் பிற கலைகளும் போர்க்கலைகளும் கற்றுக் கொடுக்கப்பட்டு வந்தன என அறிய முடிகிறது.

எனவே வழி வழியாக இங்கு செயல்பட்டு வந்த ஆவணக்களரியில் ஓலைச்சுவடிகளைப் புதுப்பிக்கும் பணியும் பதிப்பிக்கும் பணியும் தொடர்ந்து நடைபெற்று வந்துள்ளது. பிற்காலத்தில் வட்டெழுத்து படிக்கவோ எழுதவோ தெரியாத ஒருவர் முன் பதிப்பில் இருந்து வட்டெழுத்து ஓலைச்சுவடியில் உள்ளவாறே அவற்றை ஓலையில் எழுதி தமிழில் தனது பெயரை எழுதி இது ஒரு நகல் என எழுதி உள்ளார். போலியாக இருப்பின் தமிழில் எழுத வேண்டிய அவசியமும் இல்லை நகல் எனச் சொல்ல வேண்டிய தேவையும் இல்லை. எனவே இம்மடத்தில் மேற்கொண்டும் ஆய்வுகள் செய்தால் பல அறிய அரும்பொருட்கள் கிடைப்பதற்கான சாத்தியக்கூறுகள் உள்ளன. கண்டெடுக்கப்பட்ட வட்டெழுத்துச் சுவடிகளில் பொருள் பொதிந்த பாடல் வரிகள் உள்ளன. இவற்றை பேராசிரியர். சுப்பராயலு அவர்களுக்கும் அனுப்பி வைத்து அவ்வோலைகளில் இக்கட்டுரை ஆசிரியர் படித்தமையை வைத்து ஒப்பு நோக்கப்பட்டது. இப்பாடல்கள் பள்ளிப்படைச் சமாதியில் பூஜிக்கும் நேரத்தில் பாடும் பாடல்களாக இருக்கலாம் எனப் பேராசிரியர். சுப்பராயலு அவர்கள் கருத்து தெரிவித்ததுடன் இப்பொழுதும் அவ்வாறு நடைமுறை உள்ளதா எனக் கேட்டறியும்படி கூறினார்.

இம்மடத்தின் நிருவாகி அருளானந்தரிடம் இக்கோயில் பாடல்கள் ஏதாவது பாடுவீர்களா? அப்படி இருப்பின் எழுதி அனுப்பும்படி கோரியிருந்தேன். அவர் தனது தாத்தா எழுதி வைத்த குறிப்புப் புத்தகத்தை வைத்து ஆண்டுக்கொருமுறை குருபூஜையில் இப்பாடலைப் பாடுவோம் அது நினைவில் இல்லை. இப்பாடல் தமிழில் எழுதப்பட்டுள்ளது எனவும் குறிப்பிட்டார். ஓலையில் நாங்கள் படித்தறிந்த பாடலும் அவர் எழுதி அனுப்பிய பாடலும் ஒன்றே. எனவே காலங்காலமாக இம்மடத்தில் உள்ளோர் ஓலைச்சுவடிகளில் எழுதி வந்துள்ளனர் என்பதை அறிய முடிகிறது. பிற்காலத்தில் ஓலைச்சுவடியில் வட்டெழுத்தை அறியாத ஒருவர் ஏற்கனவே இருந்த ஓலையில் இருந்து படி எடுத்துள்ளமையால் இவ்வட்டெழுத்துகளின் சில எழுத்துக்கள் எங்களால் வேறு வகையாகப் படிக்கப்பட்டதும் இவ்வோலைச் சுவடிகள் உண்மைத் தன்மை வாய்ந்தவை என்பதை தெள்ளென தெரிவிக்கின்றது. மேலும் இப்பாடல் ஒவ்வொரு வரியும் 1. நீத்தார் 2. ஏத்தார், 3. காத்தார், 3. கூத்தார், 5. மூத்தார் என முதல் வரியில் தொடங்குவதாகவே அமைகின்றது. இதனை எழுதி அனுப்பிய இன்றைய மட நிருவாகியும் அவ்வாறு தான் தமிழில் எழுதி உள்ளார். ஆனால் ஓலைச் சுவடியில் இடம் இருப்பதின் காரணமாக அவை ஒவ்வொரு வரிகளுக்கும் இரண்டு கோடுகள் இடப்பட்டு தொடர்ச்சியாக எழுதியுள்ளமை இவ்வோலைச் சுவடி போலியானது அல்ல தற்காலத்தில் எழுதப்பட்டதும் அல்ல என்பதும் வழி வழியாக இம்மடத்திலுள்ளோரால் படி எடுத்து நகலாக பாதுகாக்கப்பட்டு வந்துள்ளதும் தெரிகிறது. 18 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்காலத்தில் வட்டெழுத்து தெரியாத மடத்து நிருவாகி ஒருவரால் பார்த்து நகல் எடுக்கப்பட்டு தமிழில் எழுதியவரின் பெயரும் இது நகல் என்றும் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. இங்கு ஓலைச்சுவடிகள், செப்புப் பட்டயங்கள் பாதுகாக்கும் ஆவணக் காப்பகம் ஒன்று இருந்துள்ளது என்பதையும் இவ்வோலைச் சுவடி மூலமே அறிய இயலும். இதனை ஆவணக்களரி எனத் தமிழில் இவ்வோலையில் குறித்துள்ளமையின் மூலம் அறிய முடிகிறது. நான்கு கோண

நட்சத்திர வரைப்படம் ஒன்று ஆவணக்களரி என்னும் தமிழ்ச் சொல்லிற்கு இடையில் வரையப்பட்டுள்ளது.

இவ்வோலைச்சுவடியின் பின்பக்கங்களில் எதுவும் எழுதப்படவில்லை. இது 18ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி எழுத்தமைதியில் உள்ளமையால் இந்நூற்றாண்டில் மூல ஓலையிலிருந்து வட்டெழுத்துகள் எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும். கடந்த 1942ஆம் ஆண்டு இம்மடத்தின் கோயில் கும்பாபிஷேகம் நடந்துள்ளது. அக்காலத்திலும் 1952ஆம் ஆண்டும் மடத்தில் இருந்து பல பொருள்கள் களவாடப்பட்டுள்ளன. இவற்றுள் 55 செப்புத் தகடுகளும் ஓலைச்சுவடிகளும் அடங்கும். எஞ்சிய சில ஓலைச்சுவடிகள் மட்டுமே தற்பொழுது இம்மடத்தில் உள்ளன. இச்செப்பேடுகளும் ஓலைச்சுவடிகளும் இருந்திருப்பின் இம்மடத்தின் தொன்மையான வரலாற்றை மேலும் அறிந்திருக்க இயலும்.

ஓலைச்சுவடிகளில் உள்ள வட்டெழுத்து வாசகம்

முதல் ஓலை :-

1. நீத்தார் நெடுங்கோளம் நின்வெளி நீள்தாயம் || ஏத்தார்
2. எங்கோளம் எங்குலத்தார் எம்பூரம் || காத்தார் கார-
3. ணத்தார் கரமேவி என்புலமே || கூத்தார் கர
4. மேவி கொண்டாங்கே ஏகிடவே || மூத்தார் முதம்

இரண்டாவது ஓலை:-

மறை முற்றாய் மலர்ந்திடவே பூத்தார் புனல் ஏம்பும்
பூமரையாய் பூண்டும்

தமிழில் எழுதியுள்ளவை:

1. இது ஏகநாத குருமடத்து ஆவணக்களரி செப்போலை நகல்
2. பள்ளிப்படை மந்திரம்

ஓலைச்சுவடிகளில் உள்ள வட்டெழுத்து வாசகம்:

முதல் ஓலை:-

1. நீத்தார் நெடுங்கோளம் நின்வெளி நீள்தாயம் || ஏத்தார்
2. எங்கோளம் எங்குலத்தார் எம்பூரம் || காத்தார் கார-
3. ணத்தார் கரமேவி என்புலமே || கூத்தார் கர
4. மேவி கொண்டாங்கே ஏகிடவே || மூத்தார் முதம்

இரண்டாவது ஓலை:-

மறை முற்றாய் மலர்ந்திடவே பூத்தார் புனல் ஏம்பும்
பூமரையாய் பூண்டும்

தமிழில் எழுதியுள்ளவை:

1. இது ஏகநாத குருமடத்து ஆவணகளரி செப்போலை நகல்
2. பள்ளிப்படை மந்திரம்

இண்டாவது ஓலைக்கட்டுச் சுவடியில் இருந்த வட்டெழுத்து ஓலைச்சுவடிகள்

முதல் ஓலை:-

1. தம் முன்னோர் இழியிய நா பழிசொற் கேளா பாண்டியர் எ-
2. ழினியர் இறை காத்த ஏகநாத பள்ளி ஆசான் மெய்மொழி
3. இறையனார்க்கு நாட்டாற்று புற அமிர்த பராக்கிரம நல்லூர்
4. வெள்ளாள குயில் குடியான்மார்கள் பரிவட்டனை கடமையாக

இரண்டாவது ஓலை:-

5. பத்துயாண்டுக்கொரு முறை ஆநிரை அறுபத்தும் அதற்கொப்ப
6. கூளமும் கிண்ணிமங்கல ஏகனாத மடத்துக்கு யீந்தார்
7. கிண்ணிமங்கல காராள குடியானமார் மாவூத்து வேலப்பனோடு
8. சங்கிராம சாலையில் ஏகனாத மட

மூன்றாவது ஓலை:-

9. சேவடிகள் கொடுபித்தார் செக்காணூரணி குணவான் சாத்தா
10. செக்குரல் செய்வித்தான், யாவும் பரிவட்டனை கடமை இது
11. பரிவட்டனை கடமை உ (தமிழில்) சிலா சாதன பட்டய
நகலுக்கு நகல்

மூன்றாவது ஓலையின் பின்பக்கம்:-

12. எழுதினது 62வது குருவழி தோன்றல் அ.மகாலிங்கம் பிள்ளை

இது மூன்று ஓலைச்சுவடிகளை உடையது. முதல் இரண்டு ஓலைகள் நான்கு வரிகளை உடையவை. மூன்றாவது ஓலையில் மூன்று வரிகளில் வட்டெழுத்தில் எழுதி உள்ளனர். வட்டெழுத்து முடிந்தவுடன் தமிழில் எழுதி உள்ளனர். ஏறக்குறைய 18ஆம் நூற்றாண்டில் பிற்பகுதி எழுத்தமைதியில் தமிழ் எழுத்துக்கள் உள்ளன. இவ்விரண்டு ஓலைச்சுவடி வட்டெழுத்துக்களும் ஒரே காலத்தில் நகல் எடுக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

இண்டாவது ஓலைக்கட்டுச் சுவடியில் இருந்த வட்டெழுத்து ஓலைச்சுவடிகள்

முதல் ஓலை:-

1. தம் முன்னோர் இழியிய நா பழிசொற் கேளா பாண்டியர் எ-
2. பினியர் இறை காத்த ஏகநாத பள்ளி ஆசான் மெய்மொழி
3. இறையனார்க்கு நாட்டாற்று புற அமிர்த பராக்கிரம நல்லூர்
4. வெள்ளாள குயில் குடியான்மார்கள் பரிவட்டனை கடமையாக

இரண்டாவது ஓலை:-

5. பத்துயாண்டுக்கொரு முறை ஆநிரை அறுபத்தும் அதற்கொப்ப
6. கூளமும் கிண்ணிமங்கல ஏகனாத மடத்துக்கு யீந்தார்
7. கிண்ணிமங்கல காராள குடியானமார் மாலுத்து வேலப்பனோடு
8. சங்கிராம சாலையில் ஏகனாத மட

மூன்றாவது ஓலை:-

9. சேவடிகள் கொடுபித்தார் செக்காணூரணி குணவான் சாத்தா
10. செக்குரல் செய்வித்தான், யாவும் பரிவட்டனை கடமை இது
11. பரிவட்டனை கடமை உ (தமிழில்) சிலா சாதன பட்டய

நகலுக்கு நகல்

மூன்றாவது ஓலையின் பின்பக்கம்:-

12. எழுதினது 62வது குருவழி தோன்றல் அ.மகாலிங்கம் பிள்ளை

இப்பொழுது இருக்கும் மடத்தின் நிருவாகி அருளானந்தம் 67வது குரு பரம்பரையில் வந்தவர். இவருக்கு முன்பாக கீழ்க்குறித்த ஐந்து நிருவாகிகள் இம்மடத்தில் இருந்துள்ளனர்.

அருளானந்தரின் தந்தையார் முத்தூராமலிங்கம் (66),
 இவரது தந்தையார் நாட்டுத்துரை என்கிற சங்காரனந்தம் (65),
 இவரது தந்தையார் சுந்தரானந்தம் (64),
 இவரது தந்தையார் முத்தானந்தம்(63),
 இவரது தந்தை கருணானந்தம் என்கிற அ.மகாலிங்கம் (62)
 இவ்வோலைச் சுவடியில் குறிக்கப்பட்டிருக்கும் அ.மகாலிங்கம் என்கிற
 கருணானந்தம் என்பவர் 62 வது குரு பரம்பரையை சார்ந்தவர். இவர் 1812 ஆம்
 ஆண்டு மறைந்துள்ளார். எனவே இவ்வோலைப் பட்டயங்கள் இவரது காலத்தில்
 அதாவது 18ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதி காலத்தில் நகல் எடுக்கப்பட்டுள்ளன.

இவ்வோலை ஆவணத்தின் மூலம் கிண்ணி மங்கலம் ஏகநாத மடத்திற்கு 10
 ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறை குயில்குடியைச் சார்ந்த வேளாளர்கள் பசுக்கள் 60ஐ
 தானமாக தொடர்ந்து வழங்கி வந்துள்ளனர். நெல்லும் கூளமாக அளித்து
 வந்துள்ளனர். கிண்ணி மங்கல காராளர்கள் இம்மடத்திற்கு வரும் சாதுக்களுடன்
 ஆண்டிப்பட்டிக்கு தெற்கிலுள்ள மாஷுத்து வேலப்பன் கோயிலுக்கு காவடி எடுத்துச்
 செல்வர். இவர்கள் செல்லும் பெருவழி சங்கிராம சாலை என வழங்கப்பட்டது.
 அத்துடன் செக்கனூரில் இருக்கும் எண்ணெய் வணிகர் இம்மடத்திற்கு
 (பரிவட்டனை) செய்யப்படுதல் வேண்டும் என்பதை இவ்வோலை ஆவணம்
 குறிப்பிடுகிறது.

மதுரை நாயக்கர் கால கல்வெட்டு:

இக்கோயில் வளாகத்தில் கிடைத்துள்ள மற்றொரு கல்வெட்டு 1722 ஆம் ஆண்டைச்
 சார்ந்தது. இது 43 வரிகளில் எழுதப்பட்டுள்ளது. உள்ளூர் கல்தச்சரால்
 எழுதப்பட்டுள்ளதால் எழுத்துகள் ஒழுங்கற்ற நிலையில் உள்ளன. மதுரையை
 ஆண்ட நாயக்க மன்னர்களின் பெயர்கள் கால வரிசையாக இக்கல்வெட்டில்
 இடப்பட்டுள்ளன. இக்கல்வெட்டிலும் இக்கோயில் பள்ளிப்படை சமாதி எனக்
 குறிக்கப்பட்டுள்ளது. குறிப்பிட்ட குடும்பத்தினருக்கு உரிமையுடையது
 என்பதையும் குறிக்கிறது. இக்கல்வெட்டில் பாண்டிய மன்னவர்களின் ஒருவரான
 நெடுஞ்செழியன் பெயரும் பராந்தக பாண்டியனின் பெயரும் இடம் பெற்றுள்ளன.
 இதில் உள்ள தொடர் பின்வருமாறு விடையாவும் நெடுஞ்செழியன் பராந்தக
 பாண்டியன் பட்டயத்தில் கண்டபடி எனக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. இது எவ்வாறு
 சாத்தியம் என இக்கல்வெட்டை ஆய்வு செய்த கல்வெட்டு ஆய்வாளர் திரு.
 சாந்தலிங்கம் குறிப்பிடுகின்றார். தொடர்ந்து இம்மடம் ஆவணக்கூடமாக
 செயல்பட்டு வந்திருப்பதாலும் இங்கு ஆவணங்கள் பாதுகாக்கப்பட்டு உரிய
 வகையில் நகல்கள் எடுக்கப்பட்டு வந்துள்ளமையாலும் செப்புப் பட்டயங்கள்
 திருடு போய்விட்டமையாலும் உறுதியாக மதுரை நாயக்கர் கல்வெட்டு போலி என
 சொல்ல இயலாது.

நாயக்க மன்னர்களை வரிசையாகக் குறிப்பிட்டிருக்கும் இக்கல்வெட்டு
 போலியானதாக இருப்பின் அவர்களின் மரபை மட்டும் எப்படி சொல்ல முடியும்?
 இக்கல்வெட்டில் போலியான தொடருக்கான செய்திகள் எவையும் இல்லை.
 மேலும் இக்கல்வெட்டில் நிலக்கொடை பற்றிய செய்திகள் எவையும் இல்லை.
 ஏற்கனவே அரசுக்கு வருகின்ற வருவாய் மடத்திற்கு வழங்கப்பட்ட செய்தி

மட்டுமே உறுதி செய்யப்பட்டுள்ளது. தற்காலத்தில் எழுதப்பட்ட போலியான ஒன்றாக இருப்பின் வரி வசூல் செய்யும் உரிமை மட்டுமே குறிக்கப்பட்டிருக்க இயலாது.

எனவே பாண்டியர் காலத்தில் வழங்கப்பட்ட கொடையின் அடிப்படையில் இக்கொடையும் வழங்கப்பட்டுள்ளது. இங்கு குறிக்கப்பட்டுள்ள பராந்தக நெடுஞ்செழியன் 9ஆம் நூற்றாண்டில் ஆட்சி செய்த மன்னராக இருக்கக்கூடும். பராந்தகப் பாண்டியன் வேறு நெடுஞ்செழியன் வேறாக இருக்க இயலாது. வேள்விக்குடிச் செப்பேடு மத்திய தொல்லியல் துறையாலும் பிற கல்வெட்டு ஆய்வாளர்களாலும் உண்மையான செப்பேடு என உறுதி செய்யப்பட்டுள்ளது. இந்நிலையில் வேள்விக்குடிச் செப்பேடே போலியானது எனக் கல்வெட்டு ஆய்வாளர் திரு. சாந்தலிங்கம் சொல்வது முற்றிலும் ஏற்படையது அன்று. வழி வழி பேசப்படும் மரபுகளைக் குறித்த இலக்கியங்களும் இருக்கின்ற வகையில் மதுரை நாயக்கர்களுக்கு தங்களுக்கு முன்பு ஆட்சி செய்த பாண்டியர்கள் குறித்து தெரியாது என்பது கற்பனையான வாதமாகவே உள்ளது. முதலாம் இராஜராஜன் காலத்தில் வழங்கப்பட்ட ஆணைமங்கலக் கொடை மீண்டும் அவனது பின்னோன் முதலாம் குலோத்துங்கன் காலத்தில் மீண்டும் வழங்கப்பட்டதை சிறிய லெய்டன் செப்புப்பட்டயம் குறிப்பிடுகின்றது. இதே போன்று பழைய கல்வெட்டுப் படிகளின் அடிப்படையில் பல கோயில்களில் கொடைகள் மீண்டும் புதுப்பிக்கப் பட்டதையும் தமிழகத்தின் பல கல்வெட்டுகள் குறிக்கின்றன.

போலியான செப்பேடு அல்லது கல்வெட்டுகளை கண்டுபிடிப்பது எளிது. அவ்வாறான சான்றுகளில் எழுத்துப்பிழைகளுடன் சொற்பிழைகள் மட்டுமின்றி அவற்றில் சொல்லப்பட்ட கருத்துகளும் உயர்வு நவீன அணியில் புராண கதைகளை அடி ஒற்றிக் காணப்படும். இது போன்ற செப்பேடுகள் கொங்குப் பகுதியில் கிடைத்துள்ளன. எனவே திரு. சாந்தலிங்கம் கருதுவது போல் இக்கல்வெட்டு போலியானது என்பது முற்றிலும் தவறானது. இதன் தொடர்ச்சியாக இங்கு கிடைத்த பிற கல்வெட்டுகளும் ஓலைச்சுவடிகளும் போலி எனக் கூறுவதும் மேற்குறித்த தரவுகளின் அடிப்படையில் தவறான கணிப்பாகவே தெரிகிறது. மதுரை நாயக்கர் காலக் கல்வெட்டின் வாசகம் பின்வருமாறு.

கல்வெட்டு வாசகம்:

1. சுப ஸ்ரீமன் மகா மண்டலீஸ்வரன்
2. பாஷைக்கு தப்புவராய கண்டன் கண்ட நாடு
3. கொண்டு கொண்ட நாடு கொடாதான் பாண்டி
4. மண்டல பிரதிட்டாச்சாரியன்
5. சோழமண்டல ஸ்தாபனாச்சாரி -
6. யன் யீளமும் கொங்கும் கொச்சியும்
7. குடகமும் யாப்பணமும் எம்மண்டலமும்
8. திரைக்கொண்டருளிய அசுபதி கெசபதியான பிர(பு)
9. ல தேவமகராச மல்லிகார்ச்சுன ராயர் வெங்கடபதி
10. ராயர் விருப்பாச்சிராயர் முசுகுந்தராயர் வசந்த
11. ராயர் மாதேவ வெங்கிடகிருஷ்ணராயர் ராமராயர்

12. நரசிங்கராயர் பிரபுடராயர் கொட்டியும்
13. நாகம நாயக்கர் விசுவநாத நாயக்கர் முத்து கிருஷ்ண
14. நாயக்கர் விசய வீரப்ப நாயக்கர் முத்து வீரப்ப
15. நாயக்கர் முத்து விசய நாயக்கர்
16. திருமலை நாயக்கர் முத்து வீரப்ப நாயக்கர்
17. சொக்கநாத நாயக்கர் ரெங்க கிருஷ்ண
18. முத்து வீரப்ப நாயக்கர் விசயரங்க சொக்கநாத நாயக்கர்
19. ராச்சிய பரிபாலனம் செய்யும் நாளில்
20. கலியுக வருசம் 4823 மேல்
21. ஆடி மாதம் (13) தீ தெட்சிணாயனத்து
22. மேல் சாலிவாகன சகாப்தம் (1644)
23. மேல் செல்லாநின்ற கொல்லம் வருசம் (897)
24. ... புனர்பூச சுபதியாக சுபதினத்தில்
25. சமூகம் மீனாட்சி நாயக்கவர்கள் ஆகோசேத்திரத்தில்
26. மீனாட்சி சுந்தரேசுவர சுவாமி சன்-
27. னதியில் கண்ணிமங்கலம் ஸ்ரீலக்ஷ்மி
28. ஏகநாத குருமடத்தார்க்கு தன்ம சிலா சாதனப் பட்டயம்
29. நஞ்சை புஞ்சை மாவடை மரவடை திட்டு
30. திரல் விடையாவும் நெடுஞ்செழியன் பரா-
31. ந்தக பாண்டிய ராசாகளின் பட்டயத்தில் கண்-
32. டபடி குடும்பத்தாரின் வாரிசுதாரர்களால்
33. ஆதாயம் கையாடிக் கொண்டு இவர்களின்
34. குல ஆசார வழக்கப்படி பூஜித்து பரிபாலனம்
35. செய்து வரவும் மடப்புறத்தில் பரம்பரை சம்பி-
36. ரதாயப்படி பள்ளிப்படை சமாதி வைத்து வ-
37. ணங்கி வரவும் இம்மடத்தார்க்கு மட்டுமே கர்-
38. ணபரம்பரை பூர்வீக பாத்தியதை உண்டு
39. பிறகுலத்தார் யாவருக்கு எவ்வித பாத்தியதை-
40. யும் இம்மடத்தில் இல்லை என்பதுமான இத்தன்மத்துக்கு
41. விகாதம் செய்த பேர் சிவசன்னதியில் விளக்கை
42. நிறுத்தியவன் போற பாவத்துக்குள்ளாவான்

மேற்குறித்த கல்வெட்டின் மூலம் விஜய நகர மன்னர்களின் வரிசைப்பட்டியலும் மதுரையை ஆட்சி செய்த நாயக்கர்களின் மரபு பட்டியலும் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. ஏற்கனவே இருந்த பாண்டியர் கால செப்புப்பட்டய அடிப்படையில் கொடைகள் இப்பள்ளிப் படை சமாதிக் கோயிலுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளன. மேலும் அக்காலத்தில் நிலவிய பல்வேறு வரிகள் குறித்த செய்தியும் இக்கல்வெட்டில் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. இம்மடம் பூர்வீகமாக தனியார் வசம் இருந்துள்ளமை இம்மடத்தில் கிடைக்கும் கல்வெட்டுகள் மூலம் அறிய முடிகிறது. இதனை இக்கல்வெட்டும் உறுதி செய்கின்றது. கர்ணபரம்பரையாக என்பது இம்மடத்தில் வழி வழியாக ஏகநாதன் காலத்திலிருந்து தலைமை ஏற்றிருந்த நிருவாக குருமரபினைக் குறிப்பதாக அமைகிறது. இத்தருமத்தை நிறுத்தியவர் விளக்கை

அணைத்தவர் எனக் குறிக்கும் ஓம்படைச் சொல். இப்பகுதியில் விளக்கேற்றும் வழக்கம் தொடர்ந்து நிலவி வருவதைக் காட்டுகிறது.

தமிழகத்தின் பாழி மற்றும் பள்ளிப்படைக் கோயில்கள்:

சங்க காலத்தைச் சார்ந்த மன்னர்களான கோப்பெருஞ்சோழனுக்கும், ஓளவைக்கு நெல்லிக்கனி அளித்த அதியமானுக்கும் நடுகல் எடுக்கப்பட்டதாக சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் குறிப்புகள் உள்ளன. நடுகல்லை பீலிசூட்டிய பிறங்கு நிலை நடுகல் என அகநானூற்றுப் பாடல் ஒன்று குறிப்பிடுகின்றது. நடுகல்லை மக்கள் வழிப்பட்டனர். தமிழகத்தில் தேனி மாவட்டத்தில் புலிமான் கோம்பை, தாதப்பட்டி, புதுக்கோட்டை மாவட்டத்தில் பொற்பனைக்கோட்டை ஆகிய ஊர்களில் கிடைத்த நடுகற்களே இந்திய அளவில் எழுத்துகள் பொறிக்கப்பட்ட பழமையான நடுகற்களாகும். தாதப்பட்டி நடுகல்லில் இறந்தவருக்காக எடுக்கப்பட்ட நடுகல் பாழிய் என்றே வழங்கப்படுகிறது. தமிழகத்தில் தமிழிக் கல்வெட்டுகளில் சொல்லப்படுகின்ற பாழி, அதிட்டானம், கல் கஞ்சனம் போன்றவை இறந்தவர்களுக்காக எடுக்கப்பட்ட ஈமப்படுக்கைகள் பொருளையே சொல்கின்றன. இவ்வியற்கையான குகைத் தளங்களில் பெரிதும் சிறிதுமாக ஒழுங்கற்ற நிலையில் இறந்தவர்களின் நினைவுச் சின்னங்களை அமைக்கும் மரபை தமிழர்கள் பெருங்கற்கால காலத்தில் அமைத்தனர். பெருங்கற்காலச் சின்னங்களில் இவ்வாறான குகைப் படுக்கைகளும் ஒரு வகையாகும். இவை பாழி என வழங்கப்பட்டு பின்னர் பள்ளியாகி வரலாற்றுக் காலத்தில் பள்ளிப்படை என பெயர் மாற்றம் பெற்றன. இதனை தாதப்பட்டி நடுகல்லின் மூலமும் படுக்கைகளின் அமைப்பு மூலமும் அறிய முடிகிறது. துறவறம் பூண்டவர் இயற்கையான குகைகளில் தங்குவதற்கான வசதிகள் இக்குகைகளில் இல்லை. இறந்தவர்களின் படுக்கைகள் மழை நீர் உட்புகாதவாறு குகை விளிம்புகள் வெட்டப்பட்டன. இவ்வாறே பெருங்கற்காலச் சின்னங்களும் இயற்கையின் சீற்றத்தால் அழியாமல் இருக்க வட்டக்கற்களும் கற்குவியல்களும் சமவெளிகளில் அமைக்கப்பட்டன. பெருங்கற்கால ஈமச் சின்ன வகைகளே பாழி என வழங்கப்பட்டது. பிற்காலத் தரவுகளை வைத்து இப்படுக்கைகள் சமணத் துறவிகள் வாழ்விடம் என சில ஆய்வாளர்கள் தொடர்ந்து கூறிவருவதும் தமிழி எழுத்தை தமிழகத்திற்கு எடுத்து வந்தவர்கள் சமணர்களே எனச் சொல்வதும் புதிய தரவுகளின் மூலம் ஏற்கக் கூடிய நிலையில் இல்லை.

கீழடி, பொருந்தல், கொடுமணல் அகழாய்வுகளின் மூலம் பெறப்பட்ட அறிவியல் காலக் கணிப்பு தமிழி எழுத்திற்கு கிமு 6ஆம் நூற்றாண்டு என தெளிவு வந்த பிறகும் தொடர்ந்து இயற்கையான குகைத் தளங்களில் உள்ள படுக்கைகளும் தமிழி கல்வெட்டுகளும் சமணர்களுக்கு உரியவை எனக் கூறுவது அறியாமையின் வெளிப்பாடாகவே விளங்குகிறது.

நடுகல் எடுக்கும் வழக்கத்தைத் தொடர்ந்து தமிழகத்தில் வரலாற்றுத் தொடக்கக் காலத்தில் சமூகத்தில் உயர் நிலையில் இருந்த அரசர்களுக்கு சமாதிக் கோயில்கள் எடுக்கும் வழக்கமும் ஏற்பட்டன. பாழி என்ற நிலையிலிருந்து பள்ளிப்படைகள் உருவாகின. இவை பள்ளிப்படைக் கோயில்கள் என வழங்கப்படும். கோயில்கள் போன்ற அமைப்பில் அரசர்களின் பள்ளிப்படைகள் அக்காலத்தில் இருந்தன.

பொதுவாக இவ்வகைக் கோயில்களின் கருவறைகளில் சிவனுக்குரிய லிங்க அமைப்பு காணப்படும். தமிழகம் மட்டுமின்றி கர்நாடகம் மற்றும் ஆந்திரப் பகுதிகளிலும் இறந்த மன்னர்களுக்கு பள்ளிப்படைக் கோயில்கள் எடுக்கும் வழக்கம் நிலவியது.

கர்நாடகத்தில் இவ்வகைக் கோயில்களை பரோக்ஷ வினயம் என்றும் ஆந்திராவில் சிவாயதனம் எனவும் அழைப்பர். தென்னிந்தியப் பண்பாட்டுக் கூறுகளின் தொடர்பால் தென்கிழக்காசிய நாடுகளிலும் இதுபோன்ற பள்ளிப்படைக் கோயில்கள் இருந்தன. இதனை தேவராஜா வழிபாடு எனக் குறிப்பிடுவர். இவையாவும் இறந்தவர்கள் துயில் கொள்ளும் இடம் என்னும் பொருளில் அமைந்தவை. இவை வைதீகத்திற்கு உட்பட்ட கோயில்கள் அல்ல.

தமிழ்நாட்டில் மிகத் தொன்மையான பள்ளிப்படைக் கோயில் வேலூருக்கு அருகில் சோழபுரம் என்ற இடத்தில் உள்ளது. இவ்வூர் வேலூரிலிருந்து ஊசுருக்கு அருகில் இன்றைய புகழ் பெற்ற பொற்கோயிலுக்கு மேற்கில் அமைந்துள்ள ஊராகும். இவ்வூரின் ..ற்குப் பகுதியில் வயல்வெளிகளுக்கு இடையில் பல்லவர் காலத்தில் குறுநில மன்னராக விளங்கிய பிருதுவி கங்கரையன் என்பவருக்காக அவரது மகன் இராஜாதித்யன் என்பவர் பள்ளிப்படைக் கோயிலைக் கட்டியுள்ளார். தன்னுடைய தந்தையை பள்ளிப்படுத்திய இடத்தில் அதீதகரகம் எனக் கூறப்படும் பள்ளிப்படைக் கோயில் ஒன்றும் அதன் அருகில் சிவாலயம் ஒன்றும் எடுப்பிக்கின்றார். இதே போன்று காளஹஸ்திக்கு அருகில் தொண்டைமானாற்றார் என்ற இடத்தில் சோழமன்னன் பராந்தக சோழனின் தந்தையும் விஜயாலய சோழனின் மகனுமான ஆதித்த சோழனுக்கு பள்ளிப்படைக் கோயிலொன்று உள்ளது. தொண்டைமானாற்றாரில் ஆதித்த சோழன் இறந்தமையால் இவர் தொண்டமானாற்றார் துஞ்சிய தேவர் என வழங்கப்படுகின்றார்.

இதனை அடுத்து சோழப் பேரரசன் பராந்தகனுடைய மைந்தன் அரிஞ்சய சோழனுக்குப் பள்ளிப்படைக் கோயிலொன்று வேலூர் மாவட்டத்தில் வள்ளிமலைக்கு அருகில் மேல்பாடி என்ற இடத்தில் பொன்னையாற்றின் கரையில் அமைந்துள்ளது. சோழ மன்னன் முதலாம் பராந்தகன் காலத்தில் இராட்டிரகூட மன்னன் மூன்றாம் கிருஷ்ணன் பாலாற்றின் கரை வழியாக இப்பகுதிக்கு படைகளுடன் வந்து பராந்தக சோழனின் மைந்தன் இராஜாதித்யன் தலைமையில் இருந்த சோழர் படைகளை தாக்குகின்றார். இறுதியாக தக்கோலம் என்ற இடத்தில் இராஜாதித்யன் மூன்றாம் கிருஷ்ணனால் கொல்லப்படுகின்றார். இராஜாதித்யனின் தம்பிகள் கண்டாரதித்தன் மற்றும் அரிஞ்சயன். பராந்தக சோழனுக்கு பின் கண்டாரதித்தனும் அவருக்குப் பின் அரிஞ்சயனும் பட்ட மேற்கின்றான். அரிஞ்சயன் முதலாம் இராஜராஜனின் பாட்டனாவார். அரிஞ்சயன் இறந்த பின் அவருக்கு பள்ளிப்படை ஒன்றை மேல்பாடியில் முதலாம் இராஜராஜ சோழன் கட்டுகின்றார்.

மேல்பாடியில் உள்ள அரிஞ்சய சோழனின் பள்ளிப்படை சிறிய கற்றளியாகும். இக்கோயிலில் உள்ள கல்வெட்டு பள்ளிப்படையான அரிஞ்சிகை ஈஸ்வரம் என இக்கோயிலைக் குறிப்பிடுகின்றது. இக்கோயிலுக்கு அருகில் வடக்குப் பகுதியில் சிவனுக்காக தனியாக மற்றொரு கோயில் ஒன்று உள்ளது. பொதுவாக

பள்ளிப்படைக் கோயில்கள் சிவன் கோயிலுக்கு அருகில் தனியாக சிறிய கோயில்களாக அமைந்திருக்கும்.

தமிழகத்தில் மிக அதிகமான பள்ளிப்படைக் கோயில்கள் இருந்த பகுதி சோழர்களின் பூர்விக ஊரான பழையாறைப் பகுதியாகும். தாராசுரம் கோயிலில் உள்ள கல்வெட்டு ஒன்று இப்பகுதியிலிருந்த பள்ளிப்படைக் கோயில்களைக் குறிக்கின்றது. இப்பள்ளிப்படைக் கோயில்களில் குறிப்பிடத்தக்க பள்ளிப்படைக் கோயில் முதலாம் இராஜேந்திர சோழனை வளர்த்த பேரரசி பஞ்சவன் மாதேவிப் பள்ளிப்படையாகும். தாராசுரத்திற்கும் பழையாறைக்கும் இடையில் அமைந்துள்ள இராமநாதன் கோயில் என்னுமிடத்தில் பஞ்சவன் மாதேவிக்காக இராஜேந்திர சோழன் பள்ளிப்படைக்கோயிலொன்றை எழுப்புகின்றான்.

சோழப் பேரரசர்களில் முதலாம் இராஜாராஜனின் பள்ளிப்படைக் கோயில்கும்பகோணம் அருகிலுள்ள உடையாறூர் என்ற இடத்தில் உள்ளதாகக் கூறுவர். இவ்வூரிலுள்ள பால்குளத்து அம்மன் கோயில் தூண் ஒன்றில் உள்ள கல்வெட்டின் அடிப்படையில் இவ்வூரில் தான் இராஜாராஜன் இறந்திருக்க வேண்டும் எனவும் கருதப்படுகிறது. மேலும் இவ்வூருக்கு அருகில் தான் இராஜாராஜனின் தளபதி கிருஷ்ணன் இராமனின் அமண்குடி என்னும் ஊரும் உள்ளது. இராஜாராஜன் முதுமைக் காலத்தில் இப்பகுதியில் தங்கி இருந்திருக்க வேண்டும். மேற்கொண்டு செய்யப்படும் ஆய்வுகள் மூலமே அவற்றை உறுதி செய்ய இயலும்.

இராஜாராஜனின் மகன் இராஜேந்திர சோழனின் பள்ளிப்படைக் கோயிலொன்று காஞ்சிபுரத்துக்கு அருகில் பிரம்மதேசம் என்ற இடத்தில் இருப்பதாகக் கருதுவர். பிரம்மதேசம் கோயிலில் உள்ள கல்வெட்டொன்று இராஜேந்திரசோழனின் மனைவி வீரமாதேவி என்பவர் தனது கணவர் இராஜேந்திர சோழன் இறந்தபின் அவர் இறந்த இடத்தில் நெருப்பை மூட்டி தீப்பாய்ந்து உயிர் விடுகின்றாள். அரசி வீரமாதேவியின் மனம் சாந்தியடைய அவளது அண்ணன் இக்கோயில் பகுதியில் தண்ணீர் பந்தல் ஒன்றை வைக்கின்றார். எனவே இராஜேந்திர சோழனின் பள்ளிப்படை காஞ்சிபுரத்திற்கு அருகில் இருந்துள்ளது. இக்கல்வெட்டு உள்ள பிரம்மதேசம் கோயில் பல்லவர் காலத்தில் அமைக்கப்பட்டதைக் கல்வெட்டு உறுதி செய்வதால் இக்கோயில் இராஜேந்திர சோழனின் பள்ளிப்படையாகக் கருத இயலாது.

இதே போன்று விக்கிரமசோழனின் பள்ளிப்படைக் கோயில் ஒன்றை கல்வெட்டுகள் தெரிவிக்கின்றன. சிதம்பரம் அருகில் பள்ளிப்படை என்னும் பெயரில் ஊர் ஒன்றும் உள்ளது. தென் தமிழகத்தில் பாண்டியர்களும் இறந்தவர்களுக்கு அவர்களது நினைவாக பள்ளிப்படைக் கோயில்களை கட்டுவித்து வழிபட்டனர்.

பாண்டிய நாட்டில் திருச்சுழியில் சுந்தரபாண்டியன் பள்ளிப்படைக் குறித்து கல்வெட்டுகள் குறிப்பிடுகின்றன. தற்பொழுது கி.மு. 2ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த கிண்ணிமங்கலம் பள்ளிப்படைக் கோயில் இந்தியாவின் பழமையான பள்ளிப்படையாகத் திகழ்ந்தது என்பதை இதன் மூலம் அறியமுடிகிறது. மேற்குறித்த

தரவுகளின் மூலம் கிண்ணிமங்கலத்தில் கிழு இரண்டாம் நூற்றாண்டிலிருந்து பள்ளிப்படை சமாதி கோயில் தொடர்ந்து செயல்பட்டு வந்துள்ளதும் இங்கு கிடைத்துள்ள வட்டெழுத்துக் கல்வெட்டும் ஓலைச்சுவடிகளும் இம்மடத்தின் பழமையைக் குறிப்பிடுவதுடன் மதுரை நாயக்கர் காலம் வரை சிறப்பாக செயல்பட்டு வந்துள்ளதையும் அறிய முடிகிறது. எனவே கிண்ணிமங்கலம் ஊரிலுள்ள பள்ளிப்படைக் கோயில் இந்தியாவின் பழமையான பள்ளிப்படைக் கோயிலாகவும் வைதீகத்திற்கு அப்பாற்பட்ட மட அமைப்பைக் கொண்டு தமிழர்களுக்கான மடமாக குறிப்பாக வேளாண் சார்ந்த மக்களின்மடமாக விளங்கி வருகின்றது என்பதையும் அறிய முடிகிறது.

ஆங்கிலேயர் காலத்தில் இம்மடம் நலிவுற்று தனது சிறப்பை இழந்துள்ளது. இம்மடத்தின் தற்போது உள்ள நிருவாகி அருளானந்தம் பல செவி வழிச் செய்திகளை கள ஆய்வின் போதும் குறிப்பிட்டார். அவற்றின் பல வரலாற்றுச் செய்திகளும் இம்மடத்தில் தொன்று தொட்டு சமூக சேவைகளும் கல்விச் சேவைகளும் ஆற்றி வந்துள்ளமையை அறிய முடிகிறது. இம்மடத்தில் தமிழ்ச் சமூகம் சார்ந்த பல கலைகள் தொடர்ந்து கற்றுக் கொடுக்கப்பட்டன. இவை தற்பொழுது நடைபெறுவதில்லை. அக்கலைகள் குறித்து உரிய ஆவணங்கள் கிடைப்பின் இம்மடத்தின் வரலாற்றை மேலும் அறிவதற்கு ஏதுவாக அமையும்.

நன்றி: 'சாசனம்' தொல்லியல் ஆய்வு இதழ்

முனைவர் சூராஜவேலு

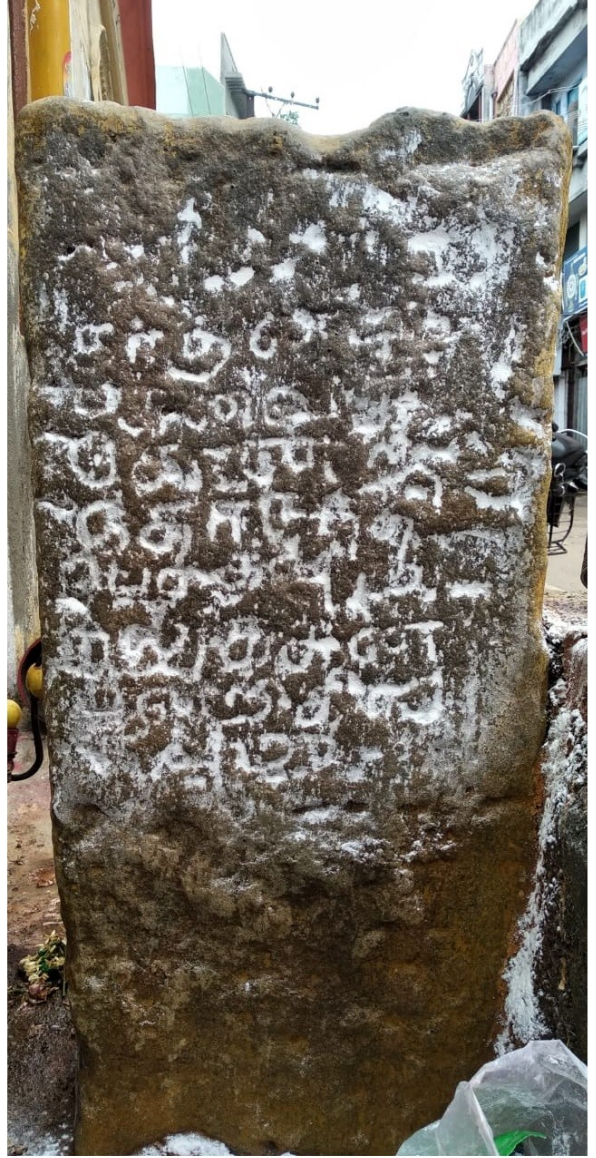
பேராசிரியர், வரலாற்றுத்துறை

அழகப்பா பல்கலைக்கழகம், காரைக்குடி

4. சூலக்கல்.

— முனைவர் ப.தேவி அறிவு செல்வம்

கோயில்களுக்கு அரசர்கள் மற்றும் அவர்தம் குடும்பத்தினர், அதிகாரிகள் அளித்த கொடை நிலங்களின் எல்லைகளின் அளவை குறிப்பதற்காகவும், எல்லைகளை நிர்ணயிப்பதற்காகவும் முத்தலைச் சூலம் புடைப்புச் சிற்பமாகச் செதுக்கப்பட்ட எல்லைக்கல் ஒன்று நிலத்தில் ஊன்றப் பட்டிருக்கும். இதனைச் சூலக்கல் என்பர்.

இந்த சூலக்கற்களை இறை உருவங்களாகக் கருதப்பட்டு அவ்வப்பகுதி மக்களால் வணங்கப்பட்டு வருவதையும் அவற்றுக்கான பூசை மற்றும் சடங்குகள் நடத்துவதையும் கள ஆய்வில் அறியமுடிகின்றது.

அந்த வகையில் தானப்ப முதலி தெருவில், தானப்ப முதலி, காணாம் பசுவைக் கொன்ற பாவம் என்ற தமிழ் எழுத்துக்களுடன் கூடிய சூலக்கல் ஒன்று கண்டறியப்பட்டுள்ளது. இந்த சூலக்கல்லின் பின்புறம் மற்றும் இடது பக்கவாட்டில் தமிழ் எழுத்துக்கள் உள்ளன. இந்த சூலக்கல்லானது பத்தரகாளியம்மன் என்ற பெயரில் வழிபாட்டில் இருக்கிறது. மேலும் இதே போன்று நான்கு சூலக்கற்கள் மதுரையின் சப்பாணி கோயில், தெற்கு கிருஷ்ணன் கோயில், தெற்கு வாசல் போன்ற இடங்களில் சாலையோரத்தில் முத்துமாரியம்மன், தர்ம முனிஸ்வரர், மாரியம்மன் என்ற பெயரில் வழிபாட்டில் உள்ளது.

முனைவர். ப. தேவி அறிவு செல்வம்
devipharm@yahoo.in

5. கரிகாலக் கண்ணன்.

— மா.மாரிராஜன்

யார் இவர்?

ஆதித்தக் கரிகாலனின் மகன்.

என்னது?

ஆதித்தக் கரிகாலனுக்கு மகனா..?

அவருக்குத் திருமணம் ஆகிவிட்டதா..?

பலருக்கும் இச் செய்தி அதிர்ச்சியாகவும் ஆச்சரியமாகவும் உள்ளது..

காரணம்...

பொன்னியின் செல்வன் தாக்கம் அப்படி..

பொன்னியின் செல்வனைச் சற்று ஒதுக்கி வைத்துவிட்டு, வரலாற்றுத் தரவுகளை மட்டும் பார்ப்போம்.

அவசியம் நந்தினியையும், ஆதித்தக்கரிகாலனின் ஒருதலைக் காதலையும் ஒதுக்கிவிட்டு, நிஜ வரலாற்றுத் தரவுகளை அறிவோம்.

ஆதித்தக் கரிகாலன்...

சுந்தரச் சோழனின் மூத்த மகன். இராஜராஜசோழனின் உடன் பிறந்த சகோதரர்.

தனது தந்தை சுந்தரச் சோழனின் காலத்திலேயே இளவரசராகப் பரகேசரி பட்டம் பெற்று,

பாண்டியன் தலைகொண்ட கோப்பரகேசரி என்ற விருதுப் பெயருடன் இணையரசராக இருந்துள்ளார்.

ஐந்து ஆண்டுகள் தனக்கான ஆட்சியாண்டுடன் சோழ தேசத்தின் இணையரசராக இருந்துள்ளார்.

இவரது ஆட்சிக்காலம் கி.பி 966 - 971.

இவர் திருமணம் ஆனவரா?

மரபுப் படியும், நியதிப்படியும், கிடைத்திருக்கும் தரவுகளைக் கொண்டும் இவர் திருமணம் ஆனவர்தான்.

அரச பதவியேற்பு மரபுப்படி, ஒருவர் அரசனாகவோ அல்லது இணையரசனாகவோ பதவி ஏற்கவேண்டுமெனில் அவர் நிச்சயமாய் திருமணம் செய்திருக்க வேண்டும்.

அதாவது தனது மனைவியுடனேயே பதவி ஏற்பு சம்பிரதாயங்கள் நடைபெறும். ஆகவே, இணையரசனாய் இருந்த ஆதித்த கரிகாலன் திருமணம் செய்தவராக இருக்க வேண்டும்.

ஆதித்த கரிகாலன் இறக்கும் போது அவருக்கு தோராயமாக வயது 27க்கு மேல் இருக்க வேண்டும். அவரது தம்பி இராஜராஜருக்கே திருமணம் ஆகியிருப்பதால்,

ஆதித்தருக்குத் திருமணம் ஆகியிருக்க வேண்டும்.

No. 58.

(A.R. No. 470 of 1902).

ON THE SAME WALL.

- 1 ஸ்ரீ ஸ்ரீ [] கொப்பகெசரிபத் [] யாண்டு முன்னாது சொமாநர் []-
[] யார் இழாண்டுகள் திருவண்ணாமலை [] நகரத்தெ-
2 வர்க்கு [] கத்தாமி [] சித்தி [] படி. உழக்குப்படி. எரிப்பதற்கு பொன் குடுத்து வைத்த
வாடு கூடுக. திருவண்ணாது []

No. 59.

(A.R. No. 471 of 1902).

ON THE SAME WALL.

- 1 [] ஸ்ரீ [] விசயாண்டியனை தலைகொண்ட கொப்பகெசரிபத் [] யாண்டு
உ-ஆவது திருவண்ணாமலை ஆண்டா [] வரணன் மணிகண்டன் . . .
- 2 உழக்குப்படி. ஒரு விளக்குக்கு . . . இவை திருவண்ணாது மன்றங்கள்.
வழி ச [] திராவிதவந் பதிசெய்யுச சகெழு []

No. 60.

(A.R. No. 472 of 1902).

ON THE SAME WALL.

- 1 ஸ்ரீ ஸ்ரீ [] கொப்பகெசரிபத் [] யாண்டு . . . வது திருவண்-
2 னாமலை ஆள்வர்க்கு பெருமான்கள் தெய்வார் பெரு . [] பரத் வி-
3 எக் கொன்றிலுக்கு வைச்ச ஆடு தொண்ணாது . . .

The record is incomplete.

* The inscription is much damaged and unfinished.

NOTES

163

24. 291 of 1908.

25. One writer (QJMS. xvii, p. 197) claims that 'after a close and patient study of many inscriptions published, unpublished and not yet copied by the Epigraphical department,' he has come to the conclusion that all Rāja Rājakesari records (with one Rāja) must be assigned to Gaṇḍarāditya, as Rājārāja to whom such inscriptions are assigned really called himself Kō Rājārāja Rājakesari. (with two Rāja-s). No. 176 of 1906 is a record in the seventh year of Rāja Rājakesari and mentions the fifteenth year of Uttama Cōja; see also 298 of 1908.

26. vv. 67-8 and 28 respectively.

27. *SII*. iii. Introd. p. 16.

28. See *ibid.* pp. 14 n. 2; 16, n. 1.

29. For a possible son of Aditya, Karikāla-kannan by name, whose existence may be inferred from the inscriptions of Rājārāja, see *SII*. ii. p. 460 and n. 2.

30. *ARE*. 1921 II 61.

31. *El*. vii p. 195. *Con. El*. iv p. 223 followed by Rangachari in *N.A.* 586.

32. *SII*. iii (Intr.) p. 15.

33. *SII*. iii 180.

34. *SII*. ii 186.

35. *SII*. iii, 158.

36. *SII*. iii 193.

37. 17 of 1921.

38. See, however, *post* for the Parandur record

39. *El*. xxvi pp. 82-4. By his recent researches, late A. S. Ramanatha Aiyar has generally confirmed the chronological scheme put forward here for the first time. But still there is some loose thinking afoot. Ramanatha Aiyar himself says that because Sundara Cōja gets the title Pāṇḍiyanaie-cūram-irakkina in a record of his seventh year, the conflict with Vira Pāṇḍya must have taken place only about A.D. 946; and then makes this the basis for rejecting 956 for Aditya II's accession and 937 for Vira Pāṇḍya's on the ground: 'This would yield the inconsistent results that Aditya killed him (Vira Pāṇḍya) in A.D. 957, and that his predecessor Sundara Cōja defeated him in A.D. 963! And he is quoted with approval by M. Venkataramayya (*El*. xxv pp. 36-7; xxviii pp. 89-90), who, however, has a glimpse of the greater historical probability of the rejected date. Again, V. Venkatasubba Aiyar has argued that because one chieftain mentions no overlord in a record of 959 and acknowledges Aditya II in another record dated in his second year, therefore Aditya's second year must be later than 959, his accession date cannot be 936, and he cannot be identical with Pārthivendravarmān (*El*. xxviii p. 269). How easy for men to become the slaves of their own *abhivēśas*!

40. 75 of 1923. Nos. 62, 63 of 1889 (*SII*. iv, 291-2) are late copies and they are most probably Parakēsari records.

41. 176 of 1907; 570, 574 of 1908, (*SII*. iii 111, 112); 444 of 1918 (Rājārāja I, yr. 6).

25. “வெளியிடப்பட்டுள்ள, இன்னும் வெளியிடப்பட வேண்டிய, மற்றும் கல்வெட்டுத் துறையினரால் படி எடுக்கப்படாத பல கல்வெட்டுகளை நுணுக்கமாயும் பொறுமையாயும் ஆராய்ந்த பிறகு, “ஓர் ஆராய்ச்சி யாளர் (க்யூ.ஏ.எம்.எஸ். xvii, பக். 197) சில கருத்து களைத் தெரிவித்திருக்கிறார். இராஜராஜன், தன்னை (இரண்டு ராஜாக்களுடன்) ‘கோ ராஜராஜ ராஜகேசரி’ என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறான். ஆகையால் (ஒரு ராஜா மட்டும் உள்ள), இராஜ ராஜகேசரிக் கல்வெட்டுக்கள் அனைத்தும், கண்டராதித்தனு டையதே என்பது அவருடைய முடிவு. 176/1906 என்பது இராஜ ராஜகேசரியின் 7-ம் ஆண்டுக் கல்வெட்டு. அதில், உத்தம சோழனின், 15-ம் ஆண்டு சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. மற்றும் பார்க்க: 298/1908.
26. vv. 67-8-ம் 28-ம் முறையே.
27. எஸ்.ஐ.ஐ. iii, முன்னுரை பக். 16.
28. பார்க்க மேற்படி, பக். 14 n.2, பக். 16, n.1.
29. கரிகாலக் கண்ணன் எனப் பெயருடையவன், ஆதித்தன் மகனாய் இருக்கலாம், இராஜ ராஜனின்

கல்வெட்டுகள் மூலம், அவ்வாறு ஒருவன் இருந்தது தெரிகிறது. பார்க்க: எஸ்.ஐ.ஐ. ii, பக். 460-ம் n.2-ம்.

30. ஏ. ஆர். இ. 1921 II 61.
31. இ. ஐ. vii பக். 195. இ. ஐ. iv பக். 223. மற்றும் ரங்காச்சாரி என். ஏ. 586.
32. எஸ். ஐ. ஐ. iii (முன்னுரை) பக். 15.
33. எஸ். ஐ. ஐ. iii 180.
34. எஸ். ஐ. ஐ. ii, 186.
35. எஸ். ஐ. ஐ. iii, 158.
36. எஸ். ஐ. ஐ. iii, 193.
37. 17/1921.
38. பாட்கார் அகராக்கைப் பக். 191 நெடுமலை

(paragraphs 64 and 69) who may be identical with the *Perundaram Vayiri Arumōṇi* *alias* *Karikāla-Karṇa-Pallavaraiyan* (paragraph 79). He was apparently called after a prince named Karikāla-Karṇa. If this be the case, we may suppose that Rājārāja's older brother Āditya-Karikāla had a son named Karikāla-Karṇa¹ (or *Kṛishṇa*) who was probably living during the reign of Rājārāja.²

The other names of individuals which occur among the voluntary donors are:—(1) the merchant (*śyāpāri*) *Āchchay Kōṭṭṛkkāḍay* *alias* *Rājavidyādhara-Māyilaṭṭi*; (2) the *Perundaram Rājārāja-Vānakōvaraiyan*, (perhaps identical with *Vānōgavaraiyan* of paragraph 43); (3) the *Śōṇagan*³ *Śāvār Paraṇjōdi*; (4) *Pōdi Śāttay*, the headman of *Miḍṭṛ*; (5) the *Perundaram Nambay Kōttāḍi* *alias* *Jayaṅḡeṇḍa-Śōṇa-Brahma-mahārājay*; (6) the *Perundaram Tirumalai Vengāḍay*, the headman of *Vayalṭṛ*; (7) the *Perundaram Kōṇ Śāṭṭi* *alias* *Arumōṇi-Pallavaraiyan* and (8) the *Perundaram Nittavinōḍa-mahārājay*.

The following groups of men are also mentioned among the donors:—

- (1) *Uḍaiyār-Śrī-Rājārājadevar-Mummaḍi-Śōṇa-terinda-parivāratṭār*,
- (2) *Jananātha-terinda-parivāratṭār*,
- (3) *Mēlaparivāra-vittōṛu* *alias* *Jananātha-terinda-parivāratṭār* and
- (4) *Palavagai-param-paḍaigalilār*.

TEXT.

- 3 ' தந்தொன்றிதற்கு இவர் தானும் இவர் அடைகுடி இ[வர்] செதப்பன் மகன்
மாதெவர் [ம]தியதும் பாண்டுகொளையனாட்டு ஆச்சாடெக்கத்த[த] சந்தி-
வைக இ[வ]ரு[ம்] இடைபன் ஆஜர் [ச]சீதும் இய்துர் இ[வ]ரு[ம்] இடைபன்
ஆஜர் [ச]னய [ம] தஞ்சாவூர் புதம்படி [த]நிபியனமாத்தெயி[ர]ப்பொண்டி இ[வ]ரு[ம்]
இடைபன் திருவடி சூத.
- 4 [தி]ய[ம்] ஆடவங்காணும் சீரதம் அனக்கடைய செய உழக்கு [—] [உ*] தஞ்சாவூர்ப்புதம்-
படி தாஜு[தி]தெருயிம் இ[வ]ரு[ம்] இடைபன் அடவி உத்தத்தகு உடைபன்
[தி]ரா[ஜ]ராஜதெவர் குடுத்த காம்பாட்டி[ம்] அடுத்த ஆடு காப்ப[தி]தெட்டி[ம்] பெரு-
த்தாம் உத்த[க்கு]தையான் கொன் [தி]நிமிடங்களுள் கியவன் குடு[வ]த்தெ-
னன் தன்னை உடைபன் [தி]ரா[ஜ].
- 5 [ராஜு]தவர் கொழிப்பொரீய் னத்தத அட்டமய் எனது கடவு திருவினக்குத்து தத்த
ஆட்டி[ம்] அடுத்த ஆடு காப்பத்த காணும் இவ[செ]ய[ம்] கயத்த காசி[ம்] குடுத்த கா
ஒன்[தி]தும் ஆடு ஒன்[தம்] [உ]தையார் [தி]ரா[ஜ]ராஜ[தி]ரா[ஜ]உதையார் [பண்]டா[தி]த
இட்ட [அக]ம் இரண்டகாய ஆடு ஒன்[தம்] [ஆக ஆடு] கொ[ன்]னா[தி]தம[ம்]
- 6 இ[வ]ர் உடம்பெத்த அடவி ஆத்தத்தும் அடவி ஆச்சதும் பாண்டுகொளையன-
மாட்டு சரிதூதாட்டு கின்னகெரியன் ஒழங்கொழங்கதூர்[ரு]க்கும் இடைபன்
கா[டா]க காட்டாததும் நாதெருகிவகை[மாட்டு கு]ந்தக்கத்த[ரன்] உத்தக-
தகை[வ]சாட்டிப்பொதுர் இ[வ]ரு[ம்]
அனக்கடைய செய உழக்கு [—] [உ*]
- 7 [தஞ்சாவூர்ப்புதம்படி தாஜு[தி]தெருயிம் இ[வ]ரு[ம்] இடைபன் எழுவன் ஒன்-
னா[தி]த உடைபன் [தி]ரா[ஜ]ராஜதெவர் குடுத்த கா[ம்பாட்டி]ய் அடுத்த ஆடு அது-
பத்தொன்பதம் பெருத்தாம் உத்த[க்கு]தையான் கொன் [தி]நிமிடங்களுள் கியவ-

¹ We have an Ādittan Kapparaśvay mentioned in an inscription of Rājāsēnvarman whom Dr. Hultsch identifies with Āditya I; see his *Annual Report* for 1894-95, paragraph 12.

² In certain metrical puzzles described in the commentary of the Tamil grammar *Pirandipayan*, composed during the reign of the Chōja king Virarājendra I, reference is made to a king named Karikāla-Kaṇṇay who may be identical with Karikāla-Karṇa.

³ See my remarks on this word on p. 428 above.

⁴ In the text published on page 321 above, the end of the second line which is in brackets must contain the syllables தி[ரு].

⁵ The secondary long *ā* which is marked in a number of cases in this and in other Tanjore inscriptions is not found here.

திருவண்ணாமலை -அண்ணாமலையார் கோவில் கருவறை தெற்குச்சுவற்றில் கோப்பரகேசரி வர்மனின் ஆறு சாசனங்கள் உள்ளன.

அனைத்தும் மூன்று மற்றும் நான்காம் ஆட்சியாண்டுகள் (ஆதித்தரின் ஆட்சிக் காலத்திற்குள்) காலத்திற்குட்பட்டவை.

இவற்றில் நான்கு சாசனங்கள் கோப்பரகேசரி என்றும், மூன்று சாசனங்கள் வீரபாண்டியன் தலைகொண்ட கோப்பரகேசரி என்றும் தொடங்குகின்றன [1902.. no. 469 - 474].

இவற்றில், 470, 471, 472 இம்மூன்றும் ஒரே எழுத்தமைதியில் ஒரே காலத்தில் வெட்டப்பட்டுள்ளது.

முதல் சாசனம் (470)

கோப்பரகேசரியின் மூன்றாம் ஆண்டில் சேரமனார் தேவியார் ஒருவர் நிவந்தம் தருகிறார்.

இரண்டாம் சாசனம் (471)

வீரபாண்டிய தலைகொண்ட கோப்பரகேசரியின் மூன்றாம் ஆண்டு. வாணன் மணிகண்டன் என்பவர் நிவந்தம் தருகிறார்.

மூன்றாம் சாசனம் (472)

கோப்பரகேசரி சாசனம்.. பெருமானடிகள் தேவியார் நிவந்தம் தருகிறார்.

பெருமானடிகள் தேவியார் என்றால், கோப்பரகேசரியின் மனைவி.. அந்த கோப்பரகேசரி ஆதித்த கரிகாலனாகவே இருக்க வேண்டும். மூன்று சாசனங்களும் ஒரே எழுத்தமைதியில் இருப்பதாலும், இரண்டாம் சாசனம் ஆதித்தகரிகாலனுடையது என்பது உறுதி செய்யப்படுவதாலும், ஆதித்த கரிகாலனின் ஆட்சியாண்டிற்குள்ளே இவை இருப்பதாலும், இம்மூன்றும் ஆதித்த கரிகாலனின் சாசனங்களே எனக் கொண்டால் மூன்றாம் சாசனத்தில் வரும் பெருமானடிகள் தேவியார் என்பவர் ஆதித்தகரிகாலனின் மனைவிதான் என்பது உறுதியாகிறது.

இப்போது, கரிகாலக்கண்ணன் யார்?

இராஜராஜனது ஆட்சிக்காலத்தில் சோழநாட்டின் ஊர் பகுதிகள் வளநாடுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டன. வளநாடு என்பது தற்போதைய மாவட்டம் போன்றது. இந்த வளநாடுகளின் பெயர்கள் அரசன் அல்லது இளவரசனின் பெயராலோ அல்லது அவர்களின் விருதுபெயராலோ அழைக்கப்பட்டது. அருமொழி தேவ வளநாடு, இராஜராஜ வளநாடு, இராஜேந்திர சிம்ம வளநாடு இவ்வாறு பெயர்கள் இருக்கும்.

தஞ்சை பெரியகோவிலில் உள்ள இராஜராஜனின் கல்வெட்டில், "கரிகாலக் கண்ண வளநாடு " என்ற ஒரு வளநாடு இருக்கிறது. யார் இந்தக் கரிகாலக் கண்ணன். நிச்சயமாய் இவர் ஓர் அரசகுமாரன்தான். அப்படி இருந்தால்தான் அவர் பெயரை வளநாட்டிற்குச் சூட்டமுடியும்.

யார் இந்த அரசுமாரன் கரிகாலக்கண்ணன்?

சோழர் வரலாற்றைத் தெளிவான சான்றுகளுடன் தொகுத்த திரு. நீலகண்ட சாஸ்திரி அவர்கள் கரிகாலக் கண்ணன் என்பவர் ஆதித்தக்கரிகாலனின் மகன்தான் என்கிறார். தென்னிந்தியக் கல்வெட்டுத் தொகுதிகள் 2 ஐ பதிப்பித்த வெங்கையா போன்ற தொல்லியல் அறிஞர்களும், கரிகாலக் கண்ணன் என்பவர் இராஜராஜனின் மூத்த சகோதரனான ஆதித்தக் கரிகாலனின் மகனாக இருக்க வாய்ப்பு அதிகம் . இவர் இராஜராஜன் காலத்தில் வாழ்ந்தார் என்று எழுதியுள்ளார்கள்.

முடிவாக, ஆதித்தக் கரிகாலன் திருமணமானவர். அவருக்கு ஒரு மகன் உண்டு. அவர் பெயர் கரிகாலக் கண்ணன்.

References:

S.i.i.vol 2 page 460.

The cholas.pa..163

S.i.i. vol 8.

No 58,59,60.

மா.மாரிராஜன்

marirajan93@gmail.com

6. வயலூர் கல்வெட்டு காட்டும் தமிழ்ப் பற்று மிக்க கோப்பெருஞ்சிங்கன்.

— ச.பாலமுருகன்

தமிழைப் போற்றிய பல மன்னருள் சிறப்புப்பெற்றவர் கோப்பெருஞ்சிங்கன் என்ற பிற்காலப் பல்லவர் அரசராவான். அவனுடைய புகழையும் மாட்சியையும் தமிழ்மீதான பற்றினையும் சோழனை வென்று சிறைபிடித்த வரலாற்றுச் சிறப்பு மிக்க தகவல்களையும் ஒருங்கே பெற்ற ஒரு கல்வெட்டு, சேத்துப்பட்டு அருகே வயலூர் என்ற குக்கிராமத்தில் ஒரு சிறு குன்றின் மீது அமைந்துள்ளது. இக்கல்வெட்டு ஏற்கனவே இந்தியத் தொல்லியல் துறையால் படியெடுக்கப்பட்டு எப்பிகிராபியா இந்தியா மடலம் 23 இல் வேங்கடசுப்பையர் அவர்களால் வெளியிடப்பட்டுள்ளது.

இக்கல்வெட்டை திருவண்ணாமலை மாவட்ட வரலாற்று ஆய்வு நடுவமும் மீண்டும் ஒரு முறை படியெடுத்து காட்சிக்கு வைத்தது. தற்போது அதன் புகைப்படமும் கல்வெட்டுப் பாடமும் "யாதும் ஊரே.காம்"தளத்தில் ஆவணப்படுத்தப்படுகிறது.

இக்கல்வெட்டின் சிறப்பாகக் கருதுவது கோப்பெருஞ்சிங்கனின் தமிழ் ஆர்வமும் இக்கல்வெட்டு 3 வகை பா வகையினால் அமைந்துள்ளதும் ஆகும். இக்கல்வெட்டு பன்னிருசீர் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தத்திலும், நேரிசை வெண்பாவிலும், கலிவிருத்தத்திலும், எண்சீர் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தத்திலும் அமைந்திருப்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

கல்வெட்டு:

மாவட்டம் : திருவண்ணாமலை

வட்டம் : சேத்துப்பட்டு

கிராமம் : வயலூர்

இடம்: தெற்குப் பகுதியில் உள்ள சிறிய குன்றின் நீர்நிலைக்கு அருகில்.

காலம்: 13 ஆம் நூற்றாண்டு

அரசன் : கோப்பெருஞ்சிங்கன்

ஆட்சி: பிற்காலப் பல்லவர் – காடவராயர்

மொழி : தமிழ்

எழுத்து : தமிழ்

பதிப்பு : இ.க.ஆ. 418/1922, எ.இ. எண் 27, பக்கம் 174.

குறிப்பு:

தெள்ளாற்றில் சோழனிடம் போரிட்டு வென்று சிறையிட்டு, சோணாடு கொண்ட அழகிய சிங்கன், பொன்னிநாடனும் கண்ணி, காவிரி, பாகீரதி நதிகள் பாயும்

நாடனும் அவணி நாராயணன், செந்தமிழ்க் காவலன், தொண்டை மன்னவர், மல்லை வேந்தர், என பலவாறு புகழ்ந்தும் அவனது வெற்றியும் வலிமையையும் போற்றும் பாடல் கல்வெட்டு.

கல்வெட்டு

ஸ்வஸ்திஸ்ரீசகலபுவன சக்கரவத்தி ஸ்ரீகோப்பெருங்சிங்க சோழனை தள்ளாற்றில் வென்று சகல பரிச்சினமும் கொண்டு சோழனை சிறையிட்டு வைத்து சோணாடு கொண்ட

அழகியசிங்கன் பொன்னி நாடனும் முரிமையும் அமைச்சரும் இருபத்துன் சிறைகோட்டம் பொருப்பி

ண்டென வளர்ந்த தோள்வலியினர் கொண்டது சோணாடு கண்ணி காவிரி பாகிரது நிற்பரியாடு தன்துறை வாவி

காவல் மன்னவர் திரையுடன் வணங்குவது உன் பெருந்திருவசால் வென்னிட
பொர்கன்ன வெள்ளிடப்
பொருதுதுங் பெருங்சேனை விலங்கு செம்பொனின் அம்பலக்கூத்து நீ விரும்பிய
தேவாரம் பின்னக்வால்
அவனிநாரயண பேணு செந்தமிழ் வாழப்பிறந்த காடவ கோப்பெருஞ்சிங்களின்
பெருமை யார் புகழ்வாரே.
திரையிட்டுமின்கள் தேவ வேந்தர்செம்பொன் திறையிட்ட பூம்புகார்ச் சோழன்
சிறைகிடந்த கொட்டந்தனை நினை
மின் கோப்பெருஞ்சிங்கன் கமல நாட்டன்கடை சிவந்த நாள். மில்வன் கொடி இடை
வேந்தர் மார்பினன் தோளிது
ன் திட்டிய தொண்டை மன்னவர் வாலில் வென்றிடு சிறைவளவன் துஞ்சிய
நாலினும் பெரியதுன் நாளெனப் புறம்பே
அரை கடலின் இசையுடனே ஆண்டார் வெயினும் பல்லிசை சேவிகவர அந்தி
மாலை நிறைமதியி நிலவென்று நெருப்புப் பட்
டால் நீரிலை நின்றவோ நிருபதுங்க பிறை பொருத்த கன மகர இம்புரி வங்கோட்டுப்
பெருங்கல்லிறு சோழனையும் அம
ச்சரையும் பிடித்து சிறையில்லிட்ட கல்லிரு விடமிதன் சிய திரிபுவன
நாட்டராசங்கள் தம்பிரானே ஒரு நாளும் விடியா
த நெடிய கங்குலியேன நிண்டு வர உலகிற் புங்கன் மருமலை யிடுமுன்னே
வந்தென்றால் மடந்தை யிவ்வாற்றுவான்
மல்லை வேந்தே பொருமலை முடியரசர் கன்னிமாதர் பொற்றிசையும்
புவனமுமுதுடையார்தாமும் திருமாதும் புணர்
புயத்து மிண்டான் சியத் திரிபுவன நாட்டிராசாக்கல் தம்பிரானே.. இது சொக்க சீயன்
ஆணை

நன்றி- திரு. சேது, முனைவர் ரா.சேகர், முனைவர் ராசவேலு

source:

<http://www.yaadhmooray.com/வயலூர்-கல்வெட்டு/>

ச.பாலமுருகன்

திருவண்ணாமலை மாவட்ட வரலாற்று ஆய்வு நடுவம்

(Tiruvannamalai District Centre for Historical Research) (Reg.No. 163/2017)

தொடர்புக்கு- mail: tvnchr@gmail.com, contact : 9047578421

7. கல்வெட்டுகளில் தேவதாசி: நூல் விமர்சனம்.

— முனைவர் க.சுபாஷினி

வரலாற்றுத் துறை பேராசிரியர் முனைவர் சாந்தினிபி அவர்கள் எழுதி, விஜயா பதிப்பகம் வெளியிட்டுள்ள நூல் "கல்வெட்டுகளில் தேவதாசி". தேவதாசி அல்லது தேவரடியார் என்று குறிப்பிடப் படுவோர் யார் என்ற கேள்வியும், அதன் பின்னணியிலான சர்ச்சைகளும், அவர்களைப் பொதுவாகவே பாலியல் தொழில் சார்ந்தவர்களாக எண்ணக்கூடிய சிந்தையும் அதிகரித்து வெளிப்பட்ட சூழலில், தேவரடியார் என்பவர் யார் என்பதை கல்வெட்டுகளின் சான்றுகளின் அடிப்படையை வைத்து ஆராய்ந்து தனது கருத்துக்களை முன்வைத்து எழுதி இருக்கின்றார் நூலாசிரியர்.

நூலின் 12 தலைப்புகளில் தேவரடியார் தொடர்பான செய்திகள் ஆராயப்படுகின்றன. தேவரடியார் தோற்றம், தேவரடியார்களின் பெயர்கள், அவற்றிற்கான விளக்கம், கோயிலுக்குள் பணிசெய்ய வந்தது எப்படி, கோயில்களில் தேவரடியார்கள், அவர்களது கடமை, அவர்களது போராட்டம், சிறப்பான செயல்பாடுகள், அவர்களது பொருளாதார சமூக நிலை, கோயில்களில் கொள்ளைகளும் நடந்தன போன்ற செய்திகள், கால ஓட்டத்தில் தேவரடியார்கள் வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட மாற்றம், அம்மாற்றத்தின் பின்னணி, தேவதாசிகள் எனப்படுவோருக்குள் உள்ள பிரிவு என நூல் விரிவாக ஆராய்கின்றது.

நூலில் மிக முக்கியமாக தேவரடியார் -தேவதாசி என்ற இரண்டு சொற்களுக்கு விளக்கம் வழங்கப்படுகின்றது. அதனை அடுத்து தேவரடியார் எனப்படுபவர் அல்லது தேவர் மகளார் என மாமன்னன் ராஜராஜன் காலத்தில் பெயரிடப்பட்ட பெண்கள் எத்தகைய பணியில் தங்களை ஈடுபடுத்திக் கொண்டார்கள், அவர்களைப்பற்றி பல்வேறு கோயில்களில் வழங்கப்பட்டுள்ள கல்வெட்டுச் சான்றுகள் பற்றிய செய்தி என்பவை நூலில் பல இடங்களில் விளக்கப்படுகின்றன.

நூலில் தனியொரு அத்தியாயமாக 'பொருளாதார சமூக நிலை' என்ற தலைப்பில் நூலாசிரியர் முன்வைக்கும் கருத்துக்கள் நூலுக்குச் சிறப்பு சேர்க்கின்றன. 'அடுப்பூதும் பெண்களுக்கு படிப்பெதற்கு' என்ற அறிவுக்கு ஒவ்வாத பழமொழி கடந்த நூற்றாண்டில் ஆணாதிக்கச் சிந்தனையின் வெளிப்பாடாகத்தான் வந்திருக்க வேண்டும். ஏனெனில் காலம் காலமாக தங்கள் குடும்ப வாழ்க்கையின் பொருளாதார நிலையைத் தக்கவைக்க பெண்கள் விவசாயத்திலும், தொழிற்சாலைகளிலும், வெளி இடங்களிலும், பொது இடங்களிலும், பணிபுரிந்த செய்திகளை நாம் மீண்டும் நினைவுக்குக் கொண்டு வர வேண்டியது அவசியமாகிறது. அந்தப் பணியைச் செய்வதில் இச்சிறு நூல் பங்களித்துள்ளது.

தேவரடியார் என்று சிறப்பித்துக் கூறப்பட்ட பெண்களின் நிலை அவலநிலைக்கு மாறியதற்குக் கடந்த சில நூற்றாண்டுகளில் அரசியல் நிலைத்தன்மை முக்கிய காரணமாகிறது. குறிப்பாக விஜயநகர மன்னர்களின் ஆட்சியில் கோயில் கலாச்சாரம் என்பது மாற்றம் கண்டு, பெண்கள் பாலியல் ரீதியாகக் குறிவைத்துத் தாக்கப்படும் அவலநிலை ஏற்பட்டது.

தேவரடியார் எனும் சொல்லில் 'ர'கரம் நீக்கப்பட்டு 'தேவடியாள்' என மாறி, பரத்தை எனும் சொல்லாக நம் சமூகத்தில் ஒரு சொல் உருவாகியிருப்பது அவலம். தமிழைச் சிறப்பித்து செம்மொழியைப் போற்றி பாதுகாக்க வேண்டியது நம் கடமை. அழகுகேறிய சிந்தனையுடன் தேவரடியார் என்ற சொல்லைச் சிதைத்ததோடு அதன் பொருளையும் சிதைத்து பெண் சமூகத்திற்குக் கேட்டினை விளைவித்த செயலை நாம் கண்டிக்க வேண்டியது அவசியம். அச்சொல்லை நம் பேச்சு வழக்கிலிருந்தே தமிழ் மக்கள் ஒதுக்க வேண்டியதும் தமிழுக்கு நாம் செய்யும் கடமையாகும்.

நூலில் மேலும் ஒரு சிறப்பு இருக்கின்றது. மிகப்பழமையான பல செய்திகளைக் கல்வெட்டு சார்ந்து கூறும் ஆசிரியர், இக்கால மற்றும் இடைக்கால அரசியல் மற்றும் சமூக செய்திகளையும் நூலில் பல இடங்களில் இணைத்திருக்கிறார். அத்துடன் ஆங்கிலேயர் காலனித்துவ காலத்தில் ஏற்பட்ட உடல் ரீதியான பல்வேறு பிரச்சினைகளை மையமாகக் கொண்டு உருவாக்கப்பட்ட பாலியல் தொழிலுக்கு எதிரான சட்டங்கள், கடந்த நூற்றாண்டில் பல தளங்களில் பாலியல் தொழிலுக்கு எதிராக நிகழ்ந்த சமூக நலன் சார்ந்த செயல்பாடுகள் மட்டுமன்றி சில மதம் சார்ந்த அமைப்புகளின் 'நாட்டிய எதிர்ப்பு இயக்கம்' போன்ற செய்திகளும் இணைக்கப் பட்டிருப்பது சிறப்பு. இது பாராட்டுதலுக்குரியது.

நூலில் பல சான்றுகள் பேசப்படுகின்றன ஆனால் இந்த நூலில் கூறப்படுகின்ற சான்றுகளுக்கான துணை குறிப்புகளோ அல்லது 'சைட்டேஷன்' என்று சொல்லப்படுகின்ற சான்றுகள் தொடர்பான ஆவணங்கள் பற்றிய செய்திகள் இடம் பெறாமல் இருப்பது ஒரு பெரும் குறையாகவே காண்கிறேன். இந்த நூல் எடுத்துக் கொண்ட தலைப்பு ஆழமானது, கணமானது. இத்தகை தலைப்பு பற்றி கூறுகின்ற நூல் ஒவ்வொரு கல்வெட்டுகளைப் பற்றிய செய்திகளையும், அரசியல் தொடர்பான செய்திகள் கூறப்படும் போது அல்லது வரலாற்று நிகழ்வுகள் பதியப்படும் போது அவை பற்றிய சரியான துணை குறிப்புகளையும் பட்டியலிட்டிருக்க வேண்டும். அது

இடம்பெறாமல் இருப்பது இந்த நூலில் நான் காணும் மிகப்பெரிய ஒரு குறை என்றே கருதுகிறேன். ஆசிரியர் தனது அடுத்த பதிப்பில் இந்தக் குறையை நீக்கி எல்லாச் சான்றுகளுக்கும் முறையான துணை குறிப்புகளை வழங்கி இந்த நூலின் தரத்தை மேலும் உயர்த்துவார் என்று நம்புகின்றேன்.

ஏறக்குறைய 102 பக்கங்கள் கொண்ட இந்த நூல் கணமான பொருளை, வரலாறு, சமூகவியல், அரசியல் என்ற முப்பரிமாணத்தில் அலசி ஆராய்கின்றது. தமிழ் ஆய்வுலகத்திற்கு, அதிலும் குறிப்பாக சமூகவியல் தொடர்பான ஆய்வில் ஈடுபடுவோருக்கு இந்த நூல் நிச்சயம் பயனளிக்கும்.

முனைவர் க. சுபாஷினி, ஜெர்மனி.

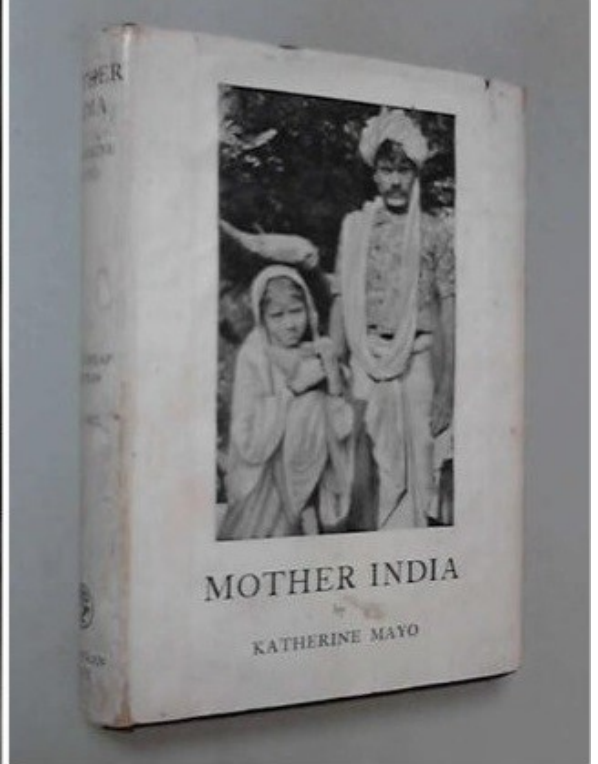
நிறுவனர், தலைவர்: தமிழ்மரபு அறக்கட்டளை பன்னாட்டு அமைப்பு

<https://www.facebook.com/subashini.thf>

8. ஓர் அமெரிக்கப் பெண்மணியின் குப்பைக்காரி உத்தியோகம்.

— முனைவர் சிவ. இளங்கோ

மிஸ் காதரீன் மேயோ (American historian - Katherine Mayo, 1867-1940) என்பவர் ஓர் அமெரிக்கப் பெண்மணி. இவர் 1925 ஆம் ஆண்டு டிசம்பரில் இந்தியா வந்தார். அன்றைய பிரிட்டிஷ் இந்தியாவில் வாழும் இந்திய மக்களின் வாழ்க்கை முறையைப் பற்றி அமெரிக்க மக்களுக்குத் தெரியப்படுத்தும் நோக்கில், கப்பலில், அன்றைய பம்பாய்த் துறைமுகம் வந்து இறங்கிய அவர், இந்தியாவின் பல்வேறு நகரங்களுக்குச் சென்றார். மகாத்மா காந்தி உட்படப் பல்வேறு ஆளுமைகளைச் சந்தித்துப் பேட்டி கண்டார். பின்னர் அமெரிக்கா திரும்பிய அவர், பிரிட்டிஷ் இந்தியாவில் தான் கண்டவற்றை, கேட்டவற்றைத் தொகுத்து ஒரு நூல் எழுதினார். அதற்கு "மதர் இந்தியா" என்று பெயரிட்டார் (இது பின்னர் இந்திய மொழிகளிலும் வெளியானது. தமிழில் அன்னை இந்தியா, இந்திய மாதா, இந்தியத்தாய்). 1927ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதம் அந்த நூல் வெளியாகி இங்கிலாந்திற்கும், இந்தியாவிற்கும் அதன் பிரதிகள் வந்தடைந்தன. அந்நூல் இந்தியாவில் விடுதலைப் போராட்டக் காரர்களின் கடுமையான விமர்சனத்தை எதிர்கொண்டது. இங்கிலாந்திலும், இங்கிலாந்தின் பிற காலனி நாடுகளிலும் பெரும் வரவேற்பைப் பெற்றது. அமெரிக்காவில் ஆதரவும், எதிர்ப்பும் கூடிய பெரிய விவாதத்தை ஏற்படுத்தியது.

இலண்டன் ஜோனாதான் கேப்பு என்ற புகழ்பெற்ற புத்தக நிறுவனம் 1927ஆம் ஆண்டில் மதர் இந்தியா (அன்னை இந்தியா) என்னும் நூலைப் பதிப்பித்தது. அன்றைய இங்கிலாந்தின் பேரரசர், பிரதம அமைச்சர், இந்தியாவின் வைஸ்ராய் (கவர்னர் ஜெனரல்) ரீடிங் பிரபு, பிரிட்டிஷ் இந்தியக் காவல்துறை உயர் அதிகாரி ஜே. எச். ஆதாம், பிரிட்டிஷ் இந்தியப் பொதுச் செய்தி நிறுவன இயக்குநர் ஜான் கோட்மன், இந்திய ஐக்கிய மாகாணங்களின் ஆளுநர்கள் உட்படப் பல்வேறு பிரிட்டிஷ் இந்திய உயர் அதிகாரிகளும் அந்நூலை வெகுவாகப் புகழ்ந்து உரைத்தனர். இங்கிலாந்தின் முக்கியமான பத்திரிகைகளான நியூ ஸ்டேட்ஸ்மேன், ஸ்பெக்டேட்டர், லண்டன் டைம்ஸ் போன்ற பத்திரிகைகளும் 'இந்தியாவைப் பற்றித் திறந்த மனதுடன் உண்மைகளை எடுத்துரைத்த நூலாக' இந்திய மாதாவைக் குறிப்பிட்டன.

இந்தியர்களைப் பற்றி ஓரளவு அனுதாபத்துடன் கூடிய பார்வையைக் கொண்ட அமெரிக்காவிலும் இந்நூல் வெளியிடப்பட்டு, அமெரிக்கப் பொதுக்கருத்தை வெகுவாகக் கவர்ந்தது. மேலும் அமெரிக்காவில் மிகப் பரவலாகப் படிக்கப்பட்ட, பெருவாரியாக விற்பனையான புத்தகமாகவும் 'அன்னை இந்தியா' திகழ்ந்தது. 'இந்திய மெய்ஞானம் வெறும் சகதிக்குழி' என்றும், 'இந்தியச் சமூக அமைப்பின் சீரழிவை வெளிக்கொணர்ந்த துணிவுள்ள புத்தகம்' என்றும், 'நிச்சயமாக இதுதான் புத்தகம்' என்றும் நியூயார்க் டைம்ஸ், தி சர்வே போன்ற அமெரிக்காவின் பிரபலமான பத்திரிகைகள் கருத்துரைத்தன. அதேநேரம் நியூ ரிபப்ளிக் போன்ற இந்தியருக்குச் சாதகமாகப் பேசும் ஒரு சில அமெரிக்கப் பத்திரிகைகள் மேயோவின் மேலாதிக்கப் பார்வையை விமர்சித்தும் எழுதின.

இந்தியர்களின் போக்கில் இந்நூல் கடுமையான விமர்சனத்தை எதிர்கொண்டது. 'இது ஒரு சாக்கடை மேற்பார்வையாளரின் அறிக்கை' என்றார் காந்தியடிகள் (யங் இந்தியா, 15.9.1927). சுகாதாரப் பிரச்சினைகளில் மேயோ ஈடுபாடு கொண்டவர் ஆதலால், இந்தியாவின் சுகாதாரமற்ற சமுதாய வாழ்க்கைகளை நேரடியாகப் பார்த்தறிந்து வந்தமையால், தன் வேலையைக் 'குப்பைக்காரி உத்தியோகம்' என்று அவரே தன் நூலில் குறிப்பிட்டு இருந்தமையே, காந்தியடிகள், 'சாக்கடை மேற்பார்வையாளர்' என்று குறிப்பிடுவதன் மூலம் தன் கோபத்தை வெளிப்படுத்தி இருந்தார். மேலும், 'தந்தை இந்தியா: அன்னை இந்தியாவிற்கு ஒரு பதில்' என்ற தலைப்பில் சி. எஸ். ரங்கய்யர், 1928 ஆம் ஆண்டில் ஒரு நூல் எழுதினார். 'மேயோவின் நூல் இந்தியாவிற்கும், இங்கிலாந்துக்கும் பகைமையை வளர்க்கும் நூல்' என்று 'தந்தை இந்தியா' உறுதியாகக் கூறியது. 'கண்ணாடி வீடும் கல்லெறிதலும்' என்ற தலைப்பில் கல்கத்தாவிலிருந்து வெளிவந்த 'அமிர்த பஜார் பத்திரிகை' (24. 12.1927) தலையங்கம் தீட்டியது. 'வெறி பிடித்து ஓடும் ஒரு நாகரீகத்தின் வினோத கதை' என்று ஒரு நூலைக் கன்னையா லால் கௌபா என்பவர் லாகூரில் இருந்து 1929 ஆம் ஆண்டில் வெளியிட்டார். இப்படி இந்தியா முழுவதிலும் இருந்து மேயோ எழுதிய அன்னை இந்தியா நூலுக்குப் பெரும் கண்டனங்கள் குவிந்த வண்ணம் இருந்தன. சரி, அப்படி என்னதான் எழுதிவிட்டார் மேயோ, அவரது அன்னை இந்தியா நூலில்?

சுருக்கமாகக் கூறினால் இந்தியருடைய வறுமைக்கும், அறியாமைக்கும், கல்விக் குறைவிற்கும், தைரியமின்மைக்கும், அடிமைப் புத்திக்கும் காரணம் அவர்கள்

அதிகமாகச் சிற்றின்பத்தில் உழுன்று கிடப்பது தான் என்று கூறியிருந்தார் மேயோ. சிற்றின்பப் பிரியர்களின் மோகத்தால், இந்தியச் சமுதாயத்தில் கடவுளின் பெயராலும், மதத்தின் பெயராலும் விபச்சாரம் பெருகி இருப்பதைச் சுட்டிக்காட்டிய அவர், இதனால் இந்தியாவில் பெண்ணடிமை உச்ச நிலையில் இருப்பதையும் குறிப்பிட்டார். மேலும் குழந்தைத் திருமணத்தினால் ஏற்படுகின்ற பல்வேறு பாலியல் கொடுமைகளையும், பெண்ணடிமைத் தனத்தையும் விரிவாகக் குறிப்பிட்டிருந்தார். இதனால் விதவை நிலை அதிகமாவதைப் பற்றியும் அவர் நிறைய புள்ளிவிவரங்களுடன் கூறியிருந்தார். இவை அத்தனையும் பார்ப்பனர்களின் மேலாதிக்கத் தன்மை காரணமாக, கடவுள் பெயராலும், மதத்தின் பெயராலும் இந்தியாவில் நடைபெற்று வருவதையும் அவர் சுட்டிக் காட்டி இருந்தார். இதைப்பற்றி பெரும்பான்மையான மக்கள், பெரிய சிந்தனை ஏதும் இல்லாமல், அதற்கு அடிமைப்பட்டுப் போவதையே தங்கள் வாழ்க்கை முறையாகக் கொண்டிருப்பதாகவும் அவர் தனது அன்னை இந்தியா நூலில் குறிப்பிட்டிருந்தார்.

மேலும், இந்துமதத்தின் சாதிக் கட்டுப்பாடுகள் குறித்துக் கூறும் போது, பிராமணர்கள் இந்துப் புராணங்களையும், வேதப் புத்தகங்களையும் மேற்கோள் காட்டி, சமூகத்தில் தங்களுக்கென்று ஒரு மேல் நிலையை வரித்துக்கொண்டு, அந்நிலையைத் தங்கள் சுயநலத்திற்கும், சுய மேம்பாட்டிற்கும் எவ்வாறு பயன்படுத்திக் கொள்கிறார்கள் என்பதையும் மேயோ விரிவாக எழுதியிருந்தார். இந்த முயற்சியில் ஒரு பெருவாரியான மக்கள் தொகை எவ்வாறு மனித நிலையில் இருந்து கீழே இறக்கப்பட்டுத் தீண்டப்படாதவர்களாக ஆக்கப்படுகிறார்கள் என்பதையும் அவர் விரிவாகக் கூறியிருந்தார்.

மேயோ எழுதிய 'அன்னை இந்தியா' என்னும் நூல் வெளியிடப்பட்ட செய்தி, 1927 ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதக் கடைசியில் இந்தியாவுக்கு எட்டியவுடன், நாடு முழுவதும் ஒரு பெரும் புயலை எழுப்பியது. அது தம்முடைய நாகரீகம், நடத்தை இவற்றைக் களங்கப்படுத்தும் செயல் என இந்தியர்கள் கருதினர். இவ் வெளியீட்டினால் ஆங்கிலேயரை உள்ளூர் சந்தேகித்ததுடன், அரசியல் சட்டச் சீர்திருத்தம் கோரும் இந்திய வாதங்களை அவமதிப்பது தான் இந்தப் புத்தகத்தின் நோக்கம் என்றும் இந்தியர்கள் கருதினர். இந்தியா ஓர் ஆன்மீகப் பூமி என்று அமெரிக்கர்களை நம்ப வைத்து அதன்மூலம் கிடைக்கும் அனுதாபத்தைக் கொண்டு பிரிட்டிஷ் இந்தியாவின் அதிகாரம் விரைவில் இந்தியாவில் முடித்து வைக்கப்பட வேண்டும் என்ற நோக்கில் இந்தியப் பிரச்சாரம் முன்னரே தொடங்கப் பட்டிருந்தது. சுவாமி விவேகானந்தர் தொடங்கி, அன்னை இந்தியா நூல் அமெரிக்காவில் வெளியான காலத்தில், அங்கு இதுபோன்ற பிரச்சாரங்களில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்த லாலா லஜபதிராய், பண்டித மதன் மோகன் மாளவியா வரை இந்தப் பணியைச் செவ்வனே ஆற்றிக் கொண்டு வந்தனர். இந்த நேரத்தில் மேயோ எழுதி வெளிவந்த அன்னை இந்தியா என்ற நூலால், 'இந்திய மெய்ஞ்ஞானம் வெறும் சுகதிக்குழி' என்ற கருத்துரை அமெரிக்கப் பத்திரிகைகள் மூலம் பரவிய நிலையில், இந்திய ஆன்மீகத்தின் அடிநாதமான வைதிகக் குடுமிகள் எல்லாம் தங்கள் கூந்தலை அள்ளி முடியத் தொடங்கின.

இதனால் மேயோவின் இந்தியப் பயணத்தின் நோக்கத்தையே சந்தேகத்துப் பல குரல்கள் எழுந்தன. இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம், இந்திய ஏழை மக்களுக்குப் பாதுகாவலனாக விளங்குவதாகவும், அதனால் பிரிட்டிஷ் ஆட்சி இந்தியாவில் தொடர்வதே நல்லது என்ற ஒரு பொதுக்கருத்தை அமெரிக்காவில் ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று திட்டமிடப்பட்ட சதியே, மேயோவின் இந்தியப் பயணம் என்று காந்தி உட்படப் பலரும் கருத்துரைத்தனர். பனியாக்களின் குரலே இப்படி என்றால் பிராமணப் பார்ப்பனர்களின் கூச்சலைப் பற்றிச் சொல்லவே தேவையில்லை என்ற அளவில் கண்டனங்கள் எழுந்தன. முதல் உலக யுத்தம் முடிந்த உடனேயே பிரபல அமெரிக்கப் பத்திரிகை ஆசிரியர்களையும், அரசியல் விமர்சகர்களையும் இந்தியாவிற்கு வரவழைப்பது என்றும், அதன் விளைவாக, அவர்கள் அமெரிக்கா திரும்பியதும் இந்தியாவில் ஆங்கிலேய அரசாட்சியைப் பற்றிப் புகழ்ந்து, பிரச்சாரம் செய்வார்கள் என்றும் ஆங்கிலேய அதிகாரிகள் திட்டமிட்டு இருந்தார்கள் என்றும் மனோரஞ்சன் ஜா என்பவர், தனது 'காதரீன் மேயோவும் இந்தியாவும்' என்ற நூலில் (பக். 28-49) குறிப்பிடுகிறார். மேயோவிற்கு முன்னர், பியர் லோட்டி என்ற பிரெஞ்சுக்காரர், 1899 ஆம் ஆண்டு தொடங்கி நான்கு ஆண்டுகள் பிரிட்டிஷ் இந்தியா முழுக்கப் பயணம் செய்து, தான் சந்தித்த அனுபவங்களை 'Sans les Anglais' என்ற தலைப்பில் பிரெஞ்சு நூலாக வெளியிட்டார். இது ஆங்கிலத்தில் 'India without the English' என்ற தலைப்பில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. ஆங்கிலேயர்கள் இல்லாத இந்தியா என்று தமிழிலும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. இதுவும் பிரிட்டிஷ்காரர்களே இந்தியாவைத் தொடர்ந்து ஆள்வதற்காகத் திட்டமிட்டு எழுதப் பட்டதாகக் குற்றச்சாட்டு எழுந்தது. பிரிட்டிஷ்காரர்கள், தொடர்ந்து இதுபோன்ற சதி வேலைகளில் ஈடுபட்டு வருகின்றனர் என்பது இந்திய மதவாதிகளின் குற்றச்சாட்டாக இருந்தது (தினகரன் செல்லையா, முகநூல், 12.3.2021).

இந்தத் திட்டத்தைச் செயல்படுத்தவே, பிரிட்டிஷ் இந்திய அரசாங்கத்தின் துணையுடன் அரசாங்கச் செலவிலேயே மேயோ இந்தியா முழுவதிலும் பயணித்தார் என்றும், அவரது முழுப் பயண விவரங்களும், சந்திப்புகளும் முன்னரே ஆங்கிலேய அதிகாரிகளால் திட்டமிடப்பட்டவை என்றும் குற்றச்சாட்டுக்கள் தொடர்ந்த வண்ணம் இருந்தன. இதற்காகச் சில ஆங்கிலேய கனவான்களுடன் "பழக்கம்" செய்து கொள்ள வேண்டும் என்று அறிவுறுத்தப்பட்டது என்ற அளவில்கூட மேயோ குற்றம் சாட்டப்பட்டார் (ஜா, பக். 33). இந்த அடிப்படையில் இந்திய வைசிராயும், உயர் அதிகாரிகளும் மேயோவிற்கு வழி காட்டினர் என்றும், மேயோவின் கட்டளைக்கு அரசு இயந்திரம் காத்திருந்தது என்றும், ஆங்கிலச் செய்தி நூலகம் (அமெரிக்கா), அயல் விவகார அலுவலகம், பிரிட்டிஷ் இந்திய அலுவலகம் ஆகியவை மேயோவிற்கு அதிக அளவில் உதவின என்றும் இந்தியக் குற்றச் சாட்டுகள் எழுந்தன (ஜா, பக். 38).

இதற்குப் பக்க பலமாக இந்தியாவில் ஆங்கிலேயரின் பணிகளைப் பாராட்டி மேயோ கூறியவற்றை மேற்கோள் காட்டினார்கள். இந்திய நாட்டுக்குக் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியின் காலந்தொட்டு ஆங்கிலேயர்கள் செய்துள்ள நன்மைகள் யாவை என்பதைப் பற்றி மேயோ இப்படிச் கூறி இருந்தார். "இந்து மரபுகள், பழக்கங்கள் ஆகியவற்றின் பிடிவாதத் தடைகளையும் மீறி, இந்திய மக்களுக்குக் கல்வி வசதி அளிக்க ஆங்கிலேயர் எடுத்துக்கொண்ட முயற்சிகள்,

பஞ்சத்தை ஒழிப்பதற்கும், இந்திய விவசாயத்தையும், தொழில் துறையையும் நவீனப் படுத்துவதற்கும், ரயில் பாதைகள் அமைத்து மின்சாரத் திட்டங்கள் கொணர்ந்து நீர்ப்பாசன வசதிகள் செய்வதற்கும் காட்டிய ஆங்கிலேயரின் கொள்கைகள், அவற்றின் வெற்றி, சுயாட்சிக் கலையில் இந்தியர்களைப் பயிற்றுவிக்கும் பொருட்டு அரசியல் அமைப்பில் திருத்தங்கள் ஆகியவற்றைத் தொடங்க ஆங்கிலேயர் உண்மையான மனதுடன் செய்த முயற்சிகள்" ஆகியவற்றைப் பாராட்டி அந்த நூலில் மேயோ கூறி இருந்தார். இப்படி இருந்தும் 'இந்தியா ஏன் தாழ்ந்த நிலையில் இருக்கிறது?' என்ற கேள்வியை எழுப்பி, அதற்குப் பதிலாக "அது ஆங்கிலேயரின் குற்றமல்ல என்றும், இந்திய மக்களின் சோம்பேறித்தனம், உதவி இல்லாமை, சுயத் தன்மை இன்மை, சுய ஆர்வம் இன்மை, தொடர்ந்த நம்பிக்கையின்மை, தொடர்ந்து செயலாற்றும் சக்தி இன்மை, உற்சாகமின்மை, வாழும் சக்தியின் பலவீனம்" ஆகியவை தான் அந்தக் குற்றத்திற்குப் பொறுப்பு என்றும், அதற்கும் அடிப்படை மத வழி தொடரும் அடிமை மனப்பான்மை என்றும், ஆங்கிலேயக் காவல்துறை உயர் அதிகாரியான ஜே. எச். ஆதாமின் கருத்தை வழிமொழிந்து எழுதியிருந்தார் மேயோ. அன்னை இந்தியா நூலுக்கு எழுந்த எதிர்ப்பைப் பற்றிப் பிரசங்கம், பத்திரிகைகள் மூலம் கருத்துரைத்த மேயோ, "புத்தகத்தில் சொல்லப்பட்ட கருத்துக்கள் பல இந்தியர்களை வேதனைக்குள் ஆழ்த்தும் எனத் தாம் எதிர்பார்ப்பதாகவும், இந்தியர்களிடம் கொண்ட அன்பால் அல்ல - அவர்களுடைய அல்லல்களைக் கண்ட பின்புதான் அவதிப்படும் மக்களுக்கு உதவும் ஆர்வம் ஏற்பட்டது" என்றும் கூறினார். "ஒரு சாதாரண இந்தியனின் பொது வாழ்க்கையைப் பற்றிய உண்மைச் சித்திரத்தை அமெரிக்கர்களுக்கு அளித்து, தம்முடைய நாட்டுக்குச் சேவை செய்யும் மற்றொரு சந்தர்ப்பத்தைப் பெறுவதுதான் அன்னை இந்தியா எழுதத் தூண்டிய முக்கிய நோக்கம்" என்பது தான் மேயோவின் கருத்தும், பதிலுமாக இருந்தது.

காதரீன் மேயோ இந்தியா வந்தபோது, முதலில் சென்ற இடம் கொல்கத்தா. அங்குள்ள பிரசித்தி பெற்ற காளி கோயிலையும் அங்கு நடந்த நிகழ்வுகளையும் பார்த்த மேயோ நடுநடுங்கி விட்டார். முதலில் காளிதேவியின் தோற்றமே அவரைத் திகிலுக்கு உள்ளாக்கி விட்டது. ரத்தம் தோய்ந்த தொங்கும் நாக்கு, கையில் ரத்தம் சிந்தும் அறுபட்ட மனிதத் தலை, மற்றக் கைகளிலும் ஏகப்பட்ட கொடூரமான ஆயுதங்கள் என்று இருக்கும் காளியைப் பார்த்து, 'ஏன் இப்படி' என்றதற்கு, பெரும் கடவுளின் மனைவியான காளிக்குச் 'சதா நாசம் செய்வதும், அழிப்பதும், ரத்தம் சிந்துவதுமே தலையாய வேலை' என்ற பதிலில் ஆடிப்போன மேயோ, 'இதெல்லாமா கடவுள் வேலை' என்று நினைத்துக் கொண்டதை எழுத்தில் வடித்தார்.

இதைவிடவும் அவரை அதிரவைத்த ஒரு நிகழ்வை இப்படிச் குறிப்பிடுகிறார் மேயோ. "கோயிலுக்கு முன்னால் நின்று கொண்டிருந்த இரு குருக்களில் ஒருவர் ஆட்டுக்குட்டியைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக்கொண்டார். மற்றொருவர் தன் கையிலிருந்த கூரிய கத்தியால் ஒரே வெட்டில் இரண்டு துண்டாக்கி விட்டார். ஆட்டுக்குட்டியின் உடலிலிருந்து ரத்தம் ஆறாகப் பெருகி ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது. காளிதேவிக்கு முன்னால் இடி முழக்கம் போல் மேள வாத்தியமும், கணீர் கணீர் என மணி ஓசையும் ஒருபக்கம் காதைத் துளைத்துக் கொண்டிருக்கிறது. கூட்டத்திற்குப் பின்னால் நின்று கொண்டிருந்த ஒரு பெண் கூட்டத்தை இடித்துத் தள்ளிக்கொண்டு

முன்னால் விரைந்து வந்தாள். சாஷ்டாங்கமாகத் தரையில் விழுந்து அங்கு சிந்திக்கிடந்த இரத்தத்தை நாக்கினால் நக்கினாள். இவ்விதம் செய்தால் தனக்கு ஒரு குழந்தை பிறக்கும் என்ற நம்பிக்கை அப்பெண்ணுக்கு உண்டு. இன்னும் சில நிமிடங்களுக்குள் இன்னொரு பெண் வந்து தன்னுடைய சேலையின் ஒரு மூலையை அந்த ரத்தத்தில் நனைத்துக்கொண்டு அப்புறம் நகர்ந்தாள். இதன் பின் பல நாய்கள் வந்து அந்த ரத்தத்தை நக்கிக் கொண்டிருந்தன. இவ்விதமாக ஒவ்வொரு நாளும் நூறிலிருந்து இருநூறு ஆட்டுக் குட்டிகள் வரை பலியிடப்பட்டு வருகின்றன" (இந்திய மாதா, பக். 5,6).

மேயோ இந்தியா வந்து முதன்முதலாகக் கொல்கத்தா நகரில் காளி கோயிலுக்குப் போனதற்குக் காரணமே சுவாமி விவேகானந்தர் தான். அவர் அமெரிக்காவில் இந்தியாவின் ஆத்மசக்தி, துவைதம், அத்வைதம், வேதாந்தம் என்றெல்லாம் உரையாற்றி, உலகின் மிகச்சிறந்த ஆன்மிகப் பூமியாக இந்தியாவைப் படம்பிடித்துக் காட்டி இருந்தார். 'எனது குருநாதர்' என்ற தலைப்பில் அவர் சொற்பொழிவு ஆற்றிய போது, அவரது குருநாதரான ராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர் சேவை புரிந்து வந்த கோவிலான காளி கோயில் பற்றியும் மிக உருக்கமாகப் பேசினார். அதை அமெரிக்கப் பத்திரிகைகளும் பிரமாதமாக எழுதின. இதையெல்லாம் கேட்டும், படித்தும் சொக்கிப் போனவர்கள், பக்தி மார்க்கத்தில் இந்தியாவை இமயமலை போல் பார்த்தனர். அதையே நேரில் காண வந்த மேயோவின் கதி, இந்தியாவில் தங்கியிருந்த பல நாட்களின் இரவில் பயத்தினால் தூக்கம் இழந்ததுதான். அக்கோயிலில் உயிர்ப்பலி நிகழ்த்தியவர்களும் பிராமணர்களே. அக்கோயிலை மேயோவுக்குச் சுற்றிக் காட்டி விளக்கமளித்த ஹல்தார் குடும்பமும் பிராமணக் குடும்பம்தான். கோயிலில் நிகழ்ந்ததை இந்திய மாதா நூலில் எழுதியதற்கு மேயோவைப் 'பன்னாடை', 'குப்பைக்காரி', 'சாக்கடை இன்ஸ்பெக்டர்' என்றெல்லாம் வரிந்துகட்டியதும் பிராமணர்களும் அவர்களின் அடிவருடிகளும் தான்.

காளி தேவி என்னும் பெண் கடவுளைப் பெரும் கடவுளாகக் கொண்ட இந்தியாவில் பெண்கள் அனுபவிக்கும் கொடுமைகளை மேயோவின் நூல்வழிப் படித்த அமெரிக்கர்கள் பலரும் தங்களின் இரவுத் தூக்கம் போய்விட்டது என்று புலம்பித் தீர்த்தனர். "நூலின் ஒவ்வொரு வார்த்தையும் அச்சமூட்டுவதாக இருந்தது; ஆபாசக் கோரங்கள் நடமாடும் ஒரு கூடம்; அறிந்து செய்யாத கோரங்கள்; நூலைப் படித்த அன்று இரவு தூங்க முடியவில்லை" என்பதெல்லாம் அமெரிக்கப் பத்திரிகைகளில் மதிப்புரை எழுதியவர்களின் கருத்துகள். "ஒரு பெண்ணாகவும், இந்துவாகவும் பிறப்பதுதான் ஒரு மனித உயிருக்கு நிகழக் கூடிய மாபெரும் துரதிர்ஷ்டம்" என்று நியூயார்க் டைம்ஸில் மதிப்புரை வார்க்கப்பட்ட நூலின் ஆசிரியரான மேயோ, இந்தியப் பெண்களின் அவல நிலை குறித்துக் கீழ்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்:

"பன்னிரண்டு வயது உள்ள ஓர் இந்தியச் சிறுமியை எடுத்துக் கொள்வோம். உடம்பில் எலும்பும் தோலும் தவிர வேறொன்றுமில்லை. அச்சிறுமியோ கல்வி பயிலாதவள். அறிவைப் பெறாதவள். தேக சௌக்கியத்தை எவ்வாறு பாதுகாத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்பதை எவரும் அச்சிறுமிக்குக் கற்பிக்கவில்லை. இந்நிலைமையில் அவள் ஒரு குழந்தையைப் பெற்று விடுகிறாள். கணவன் என்ன

சொல்லுகிறானோ அதன்படி ஆட வேண்டியதே அவளுடைய பாடம். இப் பாடம் தான் அவள் பெற்றோரிடம் இருந்தும், மற்றவரிடமிருந்தும் கற்றுக்கொண்டது. இளம் பிராயத்தில் உள்ள ஒரு சிறுமி, உடலில் போதிய சக்தி இல்லாத ஒரு சிறுமி, படும் பிரசவ வேதனையை நாவால் எடுத்துரைக்க இயலாது. இவ்வித வேதனைக்குப் பின் பிறக்கும் குழந்தை உயிருடன் ஜீவித்திருப்பது அரிது. கல்யாணமாகி ஒரு வருடத்திற்கு உள்ளேயே சில பெண்களுடைய உடலில் பலவித மேகரோகங்கள் (பால்வினை நோய்கள்) பரவி, அதன் பயனாக அவர்களுடைய கர்ப்பப்பை கெட்டுவிடுகிறது. ஒரு பெண்ணுக்கு வெகு சிறு வயதிலேயே மணம் செய்விக்கப்பட்டது. பத்து வயது ஆனவுடன் அவளைப் பெற்றோர், புருஷன் வீட்டுக்கு அனுப்பினர். அங்குப் புருஷன் கொடுத்த தொந்தரவை அவளால் சகிக்க முடியவில்லை. மிகவும் மிருகத்தனமாகவே புருஷன் அவளை நடத்தினான் எனக் கூறவேண்டும். தன்னுடைய மனதிற்கு ஏற்றவாறு அவள் நடந்து கொள்ள வில்லை ஆகையால் அவளை அடிப்பது வழக்கம். நாளடைவில் அச்சிறுமி மிகவும் மெலிந்து விட்டாள். புருஷனுடைய கொடுமை சகிக்க முடியவில்லை. எழுந்திருக்கவும் சக்தியற்று வீட்டின் ஒரு மூலையில் படுத்துக் கிடந்தாள். இனி அவளை வீட்டில் ஒரு நிமிஷ நேரம் கூட வைத்திருக்கக் கூடாது என எண்ணிய புருஷன், அவளைத் தன் தோளின் மீது தூக்கிக் கொண்டு மனித சஞ்சாரம் இல்லாத ஒரு வனத்தில் கொண்டுபோய் விட்டுவிட்டுத் திரும்பினான். பெண்களைப் புருஷர்கள் மிகவும் கொடுமைக்கு உள்ளாக்கி இருக்கின்றனர். இந்தியாவின் எந்தப் பாகத்திற்குச் சென்றாலும் பெண்களின் விஷயம் இது போலவே தான் இருக்கிறது. இது சம்பந்தமாக ஒரு பிரபல ஆங்கிலேய ஸ்திரீ வைத்தியரிடம் பேசிக்கொண்டிருக்கையில் அவர் என்னிடம் கூறியதாவது: இந்தியப் பெண்களில் உடல் வலிமை உள்ளவர்களைப் பார்ப்பதென்பது மிகவும் துர்லபம். அதிகமாகச் சிற்றின்பத்தில் ஈடுபடுவதும், புருஷர்கள் பெண்கள் விஷயத்தில் கொஞ்சமும் இரக்கமின்றி நடந்து கொள்வதுமே இதற்குக் காரணம். புருஷர்களில் பெரும்பாலோருக்கு மேகரோகம் இருக்கிறது. ஒவ்வொரு நாளும் இரண்டு மூன்று தடவைகளுக்கு அதிகமாகவே புருஷர்கள், பெண்களுடன் புணர்ச்சி செய்கிறார்கள்" (இந்திய மாதா, பக். 20,28,67,71,73).

இந்திய மகளிர் இந்த அளவிற்குத் துன்பத்திற்காளாவதற்குக் காரணம் குழந்தை மணம் தான். "இளமையிலேயே மணம் செய்து, இளமையிலேயே உலக இன்பத்தை அனுபவித்து விட்டு, இளமையிலேயே மடிந்து விடுவதுதான் இந்தியர்கள் உடைய வாழ்வின் நோக்கமாய் முடிந்துவிடுகிறது...இந்தியர்களுடைய சராசரி வயது 23 தான். இதற்குக் காரணம் சுகாதாரமின்மை தான் என டாக்டர் ஹரி பிரசாத் என்பவர் கூறுகிறார்" என்று மேயோ குறிப்பிடுகிறார் (இந்திய மாதா, பக். 38,58). இந்திய அரசாங்கத்தின் 1921-ஆம் ஆண்டு மக்கள் தொகைக் கணக்கெடுப்பு அறிக்கையில் குழந்தை மணம் குறித்து, "இந்தியாவில் உள்ள ராஜ்ய வாதிகள் ஏதேதோ சமூகச் சீர்திருத்தம் செய்து விட்டதாகக் கூறுகிறார்கள். ஆனால் இந்தியாவில் பால்ய விவாகம் அதிகரித்துக் கொண்டே தான் போகின்றது. ஒரு பெண் பக்குவ தசை அடைந்த சில நாட்களுக்குள் அவளுடன் புருஷன் சம்போகம் செய்துவிடுகிறான். அவளுடைய தேகம் சரிவரப் பக்குவமடையாது இருக்கும் முன்னரே, அவளுக்குச் சரீரத்தில் போதிய வலிமையும், சக்தியும் மேம்படுவதற்கு முன்னரே, புணர்ச்சி செய்ய ஆரம்பித்து விடுவதால், அவள் உடல் வலிமை அற்று வெகு சீக்கிரத்தில்

நோயாளி ஆகி விடுகிறாள்" என்று அரசாங்க அறிக்கையில் கூறப்பட்டுள்ளது (இந்திய மாதா, பக். 55).

சரி, இந்தியாவை ஆளும் ஆங்கிலேயே அரசாங்கம் இந்தக் கொடுமைகளுக்கு என்ன பரிகாரம் செய்தது? பெண்ணடிமை ஒழிப்பு என்ற நிலையில் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் குழந்தை மணத்தைத் தடுக்க நினைத்தாலும் அதன் கரத்தை இரு விலங்குகள் சூழ்ந்திருந்தன. ஒன்று, இந்தியர்களின் மதம் தொடர்பான விஷயங்களில் தலையிடுவதில்லை என்பது பிரிட்டிஷ் பேரரசின் கொள்கை. இரண்டாவது, நடைமுறைப்படுத்த முடியாத எந்த சட்டத்தையும் அரசாங்கம் அனுமதிப்பதில்லை. உடன்கட்டை ஒழிப்பு, தீ மிதித்தலுக்குத் தடை போன்ற சில சீர்திருத்தங்களைப் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் செய்திருந்தாலும், நடைமுறையில் அது அவ்வளவாகச் சாத்தியம் இல்லாமல் போனதற்கு இவைதான் காரணம். என்றாலும், 1891ஆம் ஆண்டு பெண்களின் திருமண வயதை 12 ஆகத் தீர்மானிக்கும் சட்டம் இந்திய மத்திய சட்டசபையில் கொண்டு வரப்பட்டது. ஆனால் வைதிகர்களின் ஆத்திரம் அரசாங்கத்தின் மீது வசையாகப் பொழிந்தது. சட்டத்தைச் சட்ட சபை உறுப்பினர்களே மதிக்கவில்லை. குழந்தை மணக் கொடுமைகள் தொடர்ந்தன. பிறகு ஒவ்வோர் ஆண்டும் இது குறித்து சட்டசபையில் விவாதம் தொடர்ந்து நடந்தது. மதம், முன்னோர் வழக்கம் என்ற இரு கேடயங்கள் வைதிகர்களுக்குப் பேராயுதமாய் இருந்தன. சீக்கியரான சர்தார் பகதூர் கேப்டன் ஹீரோசிங் பிரார் என்ற சட்டசபை உறுப்பினர் பேசும் போது, 'ஒன்பது, பத்து வயது உள்ள பெண்ணையும், பத்துப் பன்னிரண்டு வயதில் உள்ள ஓர் ஆணையும் மனைவி, புருஷன் என அழைப்பது உங்களுக்கு வெட்கமாக இல்லையா?' என்று கேட்டதற்குச் சபையில் 'இல்லை, இல்லை' என்ற கூக்குரல் எழுப்பப்பட்ட பெருமைக்கு உரிய உறுப்பினர்களைக் கொண்டதுதான் இந்தியச் சட்டசபை. (இந்திய மாதா, பக். 57).

இந்தியச் சட்ட சபையில் மேற்கூறிய தீர்மானம் நிறைவேறாமல் போனதற்கு வைதீகர்கள் சொல்லும் காரணத்தைச் சட்டசபையில் உறுப்பினர்கள் கூறும்பொழுது, "பெண்ணின் சம்மதம் கேட்டுத் திருமணம் முடிப்பது மதத்திற்கு முற்றிலும் விரோதமானது; பலபேர் கொண்ட குடும்பத்தில் நன்னடத்தையுடன் ஒரு பெண்ணை வயது வரும் வரை வைத்துக் காப்பாற்ற முடியாது; மணம் முடிவதற்குள் ஒரு பெண் வயதுக்கு வந்து விட்டால் அவளை மணமுடிக்க முடியாது" என்று இதுபோன்ற காரணங்களை வைதிகர்கள் அடுக்கிக்கொண்டே போனபோது, (இந்திய மாதா, பக். 45) இதற்கான பதில் ஆங்கிலேயர்களிடம் இல்லாமல் போனது. தன்னைத்தானே 'காட்டுமிராண்டி' என்று சொல்லிக் கொள்பவனைப் பார்த்து 'நீயும் மனிதன் தான்' என்று எத்தனை முறை வாய் ஓயாமல் சொல்ல முடியும்? என்பதுதான் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தின் நிலைப்பாடாக இருந்திருக்க முடியும். இதற்குப் பின்னரும், 1925ஆம் ஆண்டு இந்தியா சட்டசபையில் பெண்களின் திருமண வயதை பதினான்கு ஆக நிர்ணயிக்கக் கொண்டு வரப்பட்ட மசோதாவும் கடுமையான எதிர்ப்புக்கு ஆளானது. திவான்பகதூர் டி. ரங்காச்சாரி, பண்டித மதன் மோகன் மாளவியா, எம். கே. ஆச்சார்யா மற்றும் சில பார்ப்பன உறுப்பினர்களும் எதிர்த்துப் பேசினர். திரு ஆர். கே. சண்முகம், எம். அரிவிலாஸ் சாரதா, அமர்நாத் தத்தர் ஆகியோர் ஆதரித்துப் பேசியும், வைதீகத்தின் அருளால், மசோதா காகித அளவிலேயே நின்று போனது. (இந்திய மாதா, பக். 45-49).

குழந்தை மணத்தை விடக் கொடுமையான இன்னொரு இந்தியப் பண்பாடு தேவதாசி முறை. இது குறித்த விவாதங்களும் இந்தியா சட்டசபையில், மேயோவின் இந்திய வருகைக்கு முன்பாகவே நிகழ்ந்திருந்தன. இந்தியக் கோயில்களில் உள்ள தேவதாசி முறைகளைப் பற்றி மேயோ இவ்வாறு குறிப்பிடுகிறார். "இந்தியாவின் பல பாகங்களில், முக்கியமாக சென்னை மாகாணத்திலும், ஒரிசா பிரதேசங்களிலும் உள்ள இந்துக்கள் ஏதோ சில தேவதைகளைத் திருப்திப்படுத்தும் பொருட்டு, தங்களுக்குப் பிறக்கும் அடுத்த குழந்தை பெண் குழந்தையாய் இருக்குமாயின், அதைக் கோயிலுக்கு, கடவுளின் பொருட்டுக் கொடுத்து விடுகிறோம் என ஒரு பிரார்த்தனை செய்து கொள்வதுண்டு. அல்லது தான் மிகவும் அன்பாக வளர்த்துவரும் ஒரு குழந்தையைக் கோயிலுக்குக் கொடுத்து விடுவதென நிச்சயம் செய்து கொள்வதும் உண்டு. இவ்விதம் கோயிலுக்குத் தத்தம் செய்யப்படும் பெண்களுக்குக் கோயிலில் நாட்டியமும், சங்கீதமும் கற்பிக்கப்படுகின்றன. அனேகமாய் அப்பெண்ணுக்கு வயது ஐந்து ஆன உடனே, கோயில் குருக்கள் அவளிடம் விபச்சாரம் செய்ய ஆரம்பித்து விடுகிறான்" (இந்திய மாதா, பக். 59). இப்படிப்பட்ட தேவதாசி முறை ஒழிப்பு மசோதா, எத்தனை எதிர்ப்புக்கு உள்ளானது என்றும், சத்தியமூர்த்தி அய்யர் போன்ற தேசபக்தர்கள் அதைக் கடுமையாக எதிர்த்ததும், டாக்டர் முத்துலட்சுமி ரெட்டி என்கிற பெண்மணியின் எதிர்ப்புக்குரல் சென்னை மாகாணச் சட்டசபையில் பதிவானதும் பலரும் அறிந்த செய்திதான்.

இந்தியாவில் 20 ஆம் நூற்றாண்டுத் தொடக்கத்தில் நிலவிய இந்தியச் சமூகங்களின் அவல நிலைகளை நேரில் கண்டு நூல் எழுதியமைக்காக மேயோ பெற்றுக்கொண்ட கண்டனங்கள் கொஞ்ச நஞ்சமல்ல. ஆனால் அவருடைய கருத்துக்கு ஆதரவில்லாமலும் போகவில்லை. 'இந்திய மாதா' தமிழ்ப் பதிப்பு வெளியான அதே ஆண்டிலேயே, கோவை அ. அய்யாமுத்து மேயோவின் கருத்துக்களை ஆதரித்துக் குடியரசு இதழில் தொடர் கட்டுரை எழுதினார். பின்னர் அவை, "மேயோ கூற்று மெய்யா - பொய்யா?" என்ற தலைப்பில் நூலாகப் பல பதிப்புகள் வெளிவந்தது. 1935 ஆம் ஆண்டில் ஈரோடு உண்மை விளக்கம் பிரஸ் வெளியீடாக இந்நூலை வெளியிட்ட தந்தை பெரியார், மேயோ சொன்னவை அனைத்தும் நீண்ட காலமாகப் பல பெரியோர்களும், சுற்றுலாப் பயணிகளும் கூறியவைதான்; கபிலர், திருவள்ளுவர், முதற்கொண்டு விவேகானந்தர், காந்தி அடிகள் வரை இச்சீர்கேடுகள் இந்தியாவில் நிலவி வருவதைச் சுட்டிக்காட்டி உள்ளனர்; எனவே இதை மீண்டும் சுட்டிக் காட்டிய மேயோவைக் கண்டனம் செய்வதை விட்டுவிட்டு, அக்குறைகளைக் களைய வழி தேட வேண்டும் என்று அந்நூல் முன்னுரையில் தந்தை பெரியார் கூறியிருந்தார். இதே கருத்தைத் தனது நூல் முழுவதும் வலியுறுத்தி உள்ள கோவை அய்யாமுத்து தனது நூலின் இறுதிப் பக்கத்தில் இப்படிச் கூறி முடிக்கிறார்.

".....இதைத்தான் மேயோவும் கூறியுள்ளார். நீங்கள் அதை அறியாமல் வெம்பி வீழ்ந்தீர்கள். பார்ப்பனியத்தில் நீங்கள் சிக்குண்டு கிடப்பதால் உங்கள் பொருளையும், நேரத்தையும் சடங்குகளிலும், கோயில்களிலும், அர்ச்சகர்களிலும், உற்சவங்களிலும், தாசி, வேசிகளிலும் வீணாக்குகிறீர்கள். ஆண்டவன் பெயரால் மிருகங்களைப் பலி கொடுக்கிறீர்கள். பிள்ளை வரத்திற்காகக் கற்பை இழக்கிறீர்கள்.

தீர்த்தம், தீர்த்தம் என்று மலத்தைக் குடிக்கிறீர்கள். இதை எடுத்துக் காட்டினவர்களைக் குப்பைக்காரி என்று குறை கூறினீர்கள். வெறும் பேச்சுப் பேசி வெட்கமுறுகிறீர்கள். சின்னஞ் சிறுமிகட்குச் சிறுவயதிலேயே விவாகம் செய்து சிற்றின்பத்தாலே சீர்கெட்டுப் போனீர்கள். விபச்சாரம் வேணும் வேணும் என்றீர்கள். விபச்சாரத்தைத் தேவர்களும் கைக் கொண்டு உள்ளார்கள் என்று புராணம் படிக்கிறீர்கள். பெண்களை அடிமை கொண்டீர்கள். அவர்களுக்குக் கல்வி மறுத்தீர்கள். சிறைப்படுத்தினீர்கள். விதவைத் தன்மையை ஏற்படுத்திக் கொடுமைப்படுத்தி அவர்களது கற்பழித்தீர்கள். கருவழித்தீர்கள். சிசுக்கொலை புரிந்தீர்கள். கர்ப்பிணிகளைக் கவனியாமல் வற்புறுத்தினீர்கள். பூணூல் பார்ப்பானின் பாதம் வருடினீர்கள். உங்கள் பெண்டு பிள்ளைகளையும், பொருள்களையும், சகல சுகபோகங்களையும் பார்ப்பனனுக்கு மனு சட்டப்படி சொந்தம் ஆக்கினீர்கள். பஞ்சமர்களை வஞ்சகமாய் நடத்தினீர்கள். அவர்களுக்குக் கல்வி, நல்ல உணவு, நல்ல உடை, நல்ல குடிசை மறுத்தீர்கள். இன்னும் எவ்வளவோ சொல்லுக்கு அடங்காத ஊழல்களையும், ஆபாசங்களையும், மூடத்தனங்களையும் நீங்கள் ஆபரணமாகப் பூண்டுள்ளீர்கள். இவைதான் நீங்கள் கட்டிய வீடு. இவற்றினின்று நீங்கள் என்று விலகுகிறீர்களோ, இத்துன்ப வீட்டை என்று நீங்கள் தகர்த்து எறிகின்றீர்களோ, அன்றுதான் உங்கள் "கர்மபலன்" உங்களை விட்டு அகலும். அன்றுதான் நீங்கள் சுயராஜ்ய வீரர்கள் ஆவீர்கள்".

இன்றைக்கு 96 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு காதரீன் மேயோ இந்தியா வந்த 1925 ஆம் ஆண்டு, இந்திய வரலாற்றில் பெரும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. அகில இந்திய அரசியல் களத்தில் காங்கிரஸ் கட்சி மட்டுமே கோலோச்சிக் கொண்டிருந்த காலத்தில்தான், இன்னொரு வலதுசாரி இயக்கமாக ராஷ்ட்ரிய சேவா சங்கம் உருப்பெற்றது. அதே காலத்தில்தான் இடதுசாரிச் சிந்தனைகளும், இயக்கங்களும் தோன்றத் தொடங்கின. இந்தியப் பொதுவுடைமை இயக்கத்தின் மாநாடு கான்பூரில் சிந்தனைச் சிற்பி சிங்காரவேலர் தலைமையில் நடந்தது. தமிழ்நாட்டில் பார்ப்பனர் அல்லாதோர் இயக்கம் தோன்றி, நீதிக் கட்சியாக நிலைபெற்று, இரட்டை ஆட்சி முறையில் பங்கேற்றது. குடியரசு இதழ் வழி சுயமரியாதை இயக்கத்தைப் பெரியார் தொடங்கினார். அமெரிக்காவிலும், இங்கிலாந்திலும் கல்வியை முடித்துப் பாரிஸ்டர் பட்டத்துடன் 1923 இல் இந்தியா திரும்பிய டாக்டர் அம்பேத்கர், அடிமை விலங்கொடிக்க முன்வந்து சுய உதவி, சுயமுயற்சி, சுயமரியாதை என்ற கொள்கை முழக்கங்களுடன் பம்பாய் மாகாண நகரங்களில் 1925 ஆம் ஆண்டில் தன் புரட்சிப் பயணத்தைத் தொடங்கினார். 1928ல் இந்தியாவின் எதிர்காலம் குறித்து ஆராய் வந்த சைமன் குழுவை, சுயமரியாதை இயக்கம் தவிர, அனைத்து இயக்கங்களும் நிராகரித்த நிலையில், டாக்டர் அம்பேத்கர் அக்குழுவிடம் 23.10.1928 அன்று சாட்சியம் அளித்தார் (தனஞ்செய் கீர், பக். 70-94, 164). இப்படிப்பட்ட ஒரு சூழலில்தான் மேயோ வின் வருகை 1925 ஆம் ஆண்டிலும், அவரது இந்திய மாதா என்னும் நூல் வெளியீடு 1927 ஆம் ஆண்டிலும் நிகழ்ந்தன. இந்தியச் சமூகம், அமெரிக்கர்களால் அறியப் பட்டிருந்ததை விட மிகப் பிற்போக்குத் தனமாக இருப்பதையும், அதற்கு வைதீக மதம் காரணமாக இருப்பதையும் அறிந்து அதையே தனது நூலில் எழுதினார். மேலும் நிறுவெறி, இனவெறி என்பதை மட்டுமே அறிந்திருந்த மேற்கு உலகம், இந்தியாவின் சாதியக் கட்டமைப்பைச் சரிவரப் புரிந்து கொள்ளாத நிலையிலும், மனித உரிமை என்ற நோக்கில் தாழ்த்தப்பட்டோர்

முன்னேற்றத்தின் அவசியம் குறித்தும் மேயோ எழுதினார். அமெரிக்க வெள்ளையர்களின் புராட்டஸ்டண்ட் ஆதிக்கத்தால் கத்தோலிக்கர்களையும், கறுப்பர்களையும் விமர்சித்து எழுதிய மேயோவின் போக்கு, அவரது இந்தியப் பயணத்திற்குப் பின்னர் மனித உரிமைக் குரலாக மாறி இருந்தது. குறிப்பாக இந்தியாவின் இடதுசாரிச் சிந்தனைகளுக்குக் காதரீன் மேயோ நூல்களில் ஆதரவு நிறைந்திருந்தது. அதனால் அது மத உணர்வுகளுக்கு எதிராகக் கற்பிக்கப்பட்டது. வைதிகம் கூறும் வர்ணாசிரம அடிப்படையில் இந்திய மக்களை எடைபோடும் அன்னிபெசன்ட் அம்மையாரின் பார்வை மேயோவிடம் இல்லை என்பதே காந்தி போன்ற மதச் சீர்திருத்த வாதிகளும் மேயோவை எதிர்க்கக் காரணமாயிற்று. இந்த எதிர்ப்பில் விளைந்த விவாதங்கள், இந்தியாவில் சமூக மாற்றத்தை நோக்கிய ஒரு கருத்துப் புரட்சிக்கு அடிப்படையாக அமைந்தன என்பதை மேற்கண்ட வரலாற்றுச் செய்திகள் தெளிவாக்குகின்றன. அதற்காக மேயோவிற்கும், அவரது நூல்களுக்கும் நன்றி செலுத்துவதை இந்தியக் கடமையாகவே கருதலாம்.

சான்று நூல்கள்:

1. காதரீன் மேயோ, இந்திய மாதா, 1927, (முதல் பக்கம் இல்லாததால் வெளியிட்டவர் பற்றிய குறிப்பு இல்லை. பின்னட்டை நூல் விளம்பரம் ஒன்றில், திருநெல்வேலி முத்தையா பிரசில் அச்சடிக்கப்பட்டதாகக் குறிப்பு உள்ளது).
2. கோவை அ. அய்யாமுத்து, மேயோ கூற்று மெய்யா பொய்யா? (மூன்றாம் பதிப்பு), 1935, உண்மை விளக்கம் பிரஸ், ஈரோடு.
3. மனோரஞ்சன். ஜா, காதரீன் மேயோவும் இந்தியாவும், தமிழாக்கம் வெங்கட சாமிநாதன், 1987, நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட் லிமிடெட், சென்னை.
4. தனஞ்செய். கீர், டாக்டர் பி. ஆர். அம்பேத்கர் வாழ்க்கை வரலாறு, 1992, மார்க்சியப் பெரியாரியப் பொதுவுடைமை கட்சி, சென்னை.
5. விக்கிபீடியா-<https://en.m.wikipedia.org>
6. Mother India, by Katherine Mayo, 1937 - <https://archive.org/details/motherindia035442mbp> & <http://gutenberg.net.au/ebooks03/0300811h.html>

முனைவர் சிவ இளங்கோ, புதுச்சேரி

<https://www.facebook.com/siva.ilango.7>

9. நெப்போலியன் இலங்கையை பிரித்தானியாவுக்கு எழுதிக் கொடுத்த கதை.

— என்.சரவணன்

ஒல்லாந்தருடன் போர் புரிந்து இலங்கையை ஆங்கிலேயர்கள் கைப்பற்றினார்கள் என்றுதான் நாம் வாய்ப்பாடமாக கற்றிருக்கிறோம். ஆனால் அதில் சிறிது உண்மை தான் இருக்கிறது. அப்படி என்றால் முழுமையான உண்மை என்ன?

ஐரோப்பாவில் முக்கிய நாடுகளுக்கு இடையில் நிகழ்ந்த போர்களால் தற்காலிகமாக இலங்கையை இங்கிலாந்து கையகப்படுத்துவதாகத் தான் அது நிகழ்ந்தது. அது ஒரு ஒப்பந்தத்தின் மூலம் தான் நிகழ்ந்தது. அந்த ஒப்பந்தத்துக்குப் பெயர் "ஏமியன் உடன்படிக்கை". இலங்கையின் வரலாற்றைப் பற்றி பேசுபவர்கள் அனைவரும் ஏமியன் ஒப்பந்தத்தின் வகிபாகம் குறித்து மிகச் சுருக்கமாக ஒரே வரிகளில் கடந்து போயிருப்பதையே கண்டிருக்கிறோம். இக்கட்டுரை அவ்வொப்பந்தத்தின் மூலம் இலங்கையை ஒல்லாந்து, பிரான்ஸ், பிரித்தானியா ஆகிய நாடுகள் எப்படி தமக்குள் கைமாற்றிக்கொண்டார்கள் என்கிற கதையை விளக்கமாக விவரிக்கிறது.

பிரித்தானியர் 1796 இல் ஒல்லாந்தரிடம் இருந்து இலங்கையைக் கைப்பற்றிவிட்டபோதும் இலங்கையை ஒல்லாந்தரிடம் இருந்து "1801 Treaty of Amiens" (அல்லது Treaty cession) என்கிற விட்டுக்கொடுப்பு ஒப்பந்தமொன்றுக்கு ஊடாக தங்களுக்குள் கைமாற்றிக்கொண்டார்கள். 1815 ஒரு சமரசத்துடன் செய்துகொண்ட கண்டிய ஒப்பந்தத்தின் மூலம் முழு இலங்கையையும் கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டு வந்து பிரித்தானிய கிரீடத்துக்கு உட்படுத்தப்பட்ட (Britain's first crown colony) முதல் நாடாக இலங்கையை 1801 இல் பிரகடனப்படுத்தினார்கள்.

சூரியன் மறையாத நாடு எனுமளவுக்கு உலகில் பல நாடுகளை பிரித்தானியர் தமது கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டுவந்த போதும் அதன் பேணுகை என்பது நாட்டுக்கு நாடு வித்தியாசப்பட்டது. இலங்கையை Crown Colony என்று அழைத்ததைப் போல அவர்கள் மேலும் பல நாடுகளை Annexation, Proclamation, Treaty cession, Conquest, Settlement, Convention with, Lease, Purchase என்றெல்லாம் வகைப்படுத்தி வைத்திருந்தார்கள்.

1898 இல் வெளியான "The growth of Greater Britain, a sketch of the history of the British colonies and dependencies" என்கிற நூலில் அப்படி வெளியிட்டிருந்த பட்டியலொன்றை தற்செயலாகக் கண்டதையும் இக்கட்டுரையில் பகிர்ந்துள்ளேன். இந்தப் பட்டியலின் படி சில நாடுகளைக் குத்தகைக்கும், சில நாடுகளை விலைக்கு வாங்கியதையும், அமெரிக்கா போன்ற நாடுகளில் குடியேற்றம் செய்யப்பட்டதையும் அந்த காலப்பகுதியையும் காணலாம்.

TABLE SHOWING HOW AND WHEN THE COLONIES AND DEPENDENCIES OF BRITAIN HAVE BEEN ACQUIRED.

NAME	OBTAINED BY	DATE
AFRICA—		
Ascension, - - - -	Annexation, - - -	1815
Basutoland, - - - -	Annexation, - - -	1871
Bechuanaland Protectorate, - - -	Proclamation, - - -	1893
British Central Africa Protectorate, - - -	Annexation, - - -	1889
Cape Colony, - - - -	Treaty cession, - - -	1815
East Africa Protectorate, - - -	Treaty cession, - - -	1888
Gambia, - - - -	Treaty, - - -	1783
Gold Coast, - - - -	Conquest and cession, - - -	1663-1898
Lagos, - - - -	Annexation, - - -	1861
Mauritius, &c., - - - -	Conquest and cession, - - -	1810-1814
Natal, - - - -	Annexation, - - -	1843
Niger Coast Protectorate, - - -	Cession, - - -	1884
Nigeria or Niger Co.'s Territories, - - -	Cession, - - -	1888
Rhodesia, - - - -	Annexation, - - -	1888-91
St. Helena, - - - -	Conquest, - - -	1673
Sierra Leone, - - - -	Transfer and treaty, - - -	1807
Uganda Protectorate, - - -	Annexation, - - -	1895
Walvisch Bay, - - - -	Occupation, - - -	1878
AMERICA.		
Bahamas, - - - -	Settlement, - - -	1629
Barbadoes, - - - -	Settlement, - - -	1605
Bermuda, - - - -	Settlement, - - -	1612
Canada Proper, - - - -	{ Conquest, - - -	1759-60
	{ Treaty cession, - - -	1763
Columbia, &c., - - - -	Transfer to Crown, - - -	1858
Dominica, - - - -	Cession, - - -	1763
Falkland I. and South Georgia, - - -	Treaty cession, - - -	1770
Fanning, Penrhyn, and Christmas I., - - -	Annexation, - - -	1888
Grenada, &c., - - - -	Treaty cession, - - -	1763
Guiana, - - - -	Conquest and cession, - - -	1803-1814
Honduras, - - - -	Conquest, - - -	1798
Jamaica, - - - -	Conquest, - - -	1655
Manitoba, - - - -	Settlement, - - -	1813
Montserrat, &c., - - - -	Settlement, - - -	1632
New Brunswick, - - - -	Treaty cession, - - -	1763
Newfoundland, - - - -	Treaty cession, - - -	1713
N. W. Territories - - - -	Charter to Company, - - -	1670
	{ Conquest, - - -	1627
	{ Treaty cession, - - -	1713
Nova Scotia, - - - -		

NAME.	OBTAINED BY.	DATE.
Prince Edward Island, - - -	Conquest, - - -	1745, 1756-63
St. Christopher, Nevis, and Anguilla, - - -	Settlement, - - -	1623, '25, '59
St. Vincent, - - - -	Cession, - - -	1763
Tobago, St. Lucia, &c., - - -	Cession and conquest, - - -	1763-1803
Trinidad, - - - -	Conquest, - - -	1797
ASIA—		
Aden and Socotra, - - -	(Aden) Conquest, - - -	1839
Ceylon, - - - -	Treaty cession, - - -	1801
Cyprus, - - - -	Convention with Turkey, - - -	1878
Hong-Kong, - - - -	Treaty cession, - - -	1841
India (including Burmah), - - -	Conquest, - - -	Begun 1757
Labuan, - - - -	Treaty cession, - - -	1847
North Borneo, - - - -	Cession to Company, - - -	1877
Straits Settlements, - - -	Treaty cession, - - -	1785-182
Wei-hai-wei, - - - -	Lease, - - -	1898
AUSTRALASIA—		
Fiji, - - - -	Cession from the Natives, - - -	1874
Hervey Islands, - - - -	Cession, - - -	1888
Kermadec Islands, - - - -	Cession, - - -	1886
New Guinea, - - - -	Annexation, - - -	1884
New South Wales, - - - -	Settlement, - - -	1787
New Zealand, - - - -	Purchase, - - -	1840
Queensland, - - - -	Settlement, - - -	1824
South Australia, - - - -	Settlement, - - -	1836
Tasmania, - - - -	Settlement, - - -	1803
Victoria, - - - -	Settlement, - - -	1834
Western Australia, - - - -	Settlement, - - -	1826
Santa Cruz Islands, - - - -	Annexation, - - -	1898
EUROPE—		
Gibraltar, - - - -	Conquest, - - -	1704
Malta, &c., - - - -	Treaty cession, - - -	1814

DATES IN INDIAN HISTORY.

First Charter granted to the East India Company, -	Deer., 1600
First Factory established at Surat, - - -	1611
Factory at Fort St. George or Madras founded, - - -	1639
Factory at Hoogli or Calcutta, - - -	1642
Bombay ceded by the Portuguese, - - -	1662
Calcutta purchased, - - -	1698
Clive takes Arcot, - - -	1751
Battle of Plassey, - - -	1757

1795 வரை டச்சுக் கொம்பனியின் ஆட்சியின் கீழ் இலங்கை பெருவாரியான கரையோரப் பிரதேசங்கள் இருந்தன. அப்போதைய டச்சுக் கொம்பனியின் கீழ் இருந்த ஆட்சிகளை நிர்வகிக்கும் தலைமை இடமாக Batavia இருந்தது. 12 ஒக்டோபர் 1798 தொடக்கம் 1 ஜனவரி 1802 வரை டச்சுக் கொம்பனி - பிரித்தானியா என இரு நாடுகளின் ஆதிக்கத்தின் கீழ் இருந்தது இலங்கை.

அதுபோல இந்த இடைக்காலத்தில் பிரித்தானியரின் அதிகார செல்வாக்கும் கூட இரண்டு சக்திகளின் கீழ் இருந்தது. இதை ஒரு வகையில் இரட்டை ஆட்சிக்காலம் என்றும் அழைப்பார்கள். அதாவது இலங்கையில் பிரித்தானிய கிழக்கிந்திய வர்த்தக நிறுவனமும், பிரித்தானிய முடியால் நியமிக்கப்பட்ட மகாதேசாதிபதியும் இணைந்து இலங்கையில் ஆட்சியை மேற்கொண்டார்கள்.

பிரித்தானிய கிழக்கிந்திய வர்த்தக நிறுவனத்திற்கெதிராக 1797ம் ஆண்டு நிகழ்ந்த கலகமே இலங்கையில் இரட்டையாட்சியொன்றை ஏற்படுத்த அடிப்படையான காரணமாகியது. 1798ல் இலங்கையின் கரையோரப் பிரதேசங்களில் சிவில், இராணுவ நிர்வாகம், நீதிபரிபாலனம் போன்றவற்றைப் புரிய, தேசாதிபதியொருவர் பிரித்தானிய அரசால் நியமிக்கப்பட்டார். அப்படி இலங்கைக்கு நியமிக்கப்பட்ட முதல் தேசாதிபதி தான் சேர் பிரடரிக் நோர்த்.

அதேநேரம் இலங்கையின் கரையோரப் பிரதேசங்களின் வர்த்தகத்தையும், இறைவரி நிர்வாகத்தையும் தொடர்ந்தும் பிரித்தானிய கிழக்கிந்திய வர்த்தக நிறுவனமே மேற்கொண்டு வந்தது. இதைத் தான் இரட்டை ஆட்சி என்றார்கள். இக்காலப்பகுதியில் இரு தரப்புக்கும் இடையில் அடிக்கடி முரண்பாடுகளும் எழுந்தன.

இறுதியாக இருந்த
டச்சு கட்டுப்பாட்டு பிரதேசம்

ஆக டச்சு கிழக்கிந்திய கம்பனி, பிரித்தானிய கிழக்கிந்திய கம்பனி, பிரித்தானிய அரசு ஆகியவற்றின் கலப்பு ஆட்சி நிலையை முடிவுக்குக் கொண்டுவந்தது தான் ஏமியன்ஸ் உடன்படிக்கை.

டச்சுக்காரர்களிடம் இருந்து ஆங்கிலேயர்கள் இலங்கையைக் கைப்பற்றுவதற்கான இறுதிப் போரில் திருகோண மலைத் துறைமுகத்தை யடுத்து 1796 இல் கொழும்பு துறைமுகத்தில் பெரும் சண்டை நிகழ்த்தியிருந்தார்கள். அது தான் அவர்கள் நடத்திய மாபெரும் இறுதிச் சண்டை எனலாம். கொழும்புடனான போர் பற்றிய மூலத் தகவல்களைப் பெறக்கூடிய ஆவணமொன்றைப் பற்றிய விபரங்களை CEYLON -GENERAL DESCRIPTION OF THE ISLAND, HISTORICAL, PHYSICAL, STATISTICAL (1876) என்கிற நூலில் கவனிக்க முடிந்தது. (1)

அதில் கிழக்கிந்திய கம்பனியிடம் இருந்து அதிகாரங்கள் மீளப்பெற்று பிரெடெரிக் நோர்த் ஆளுநராக நியமிக்கப்பட்டமைக்கான காரணம் குறிப்பிடப்படுகிறது.

அதாவது கிழக்கிந்தியக் கம்பனியினர் அதுவரை வழமையாக வரி வசூலித்து வந்த உள்நாட்டுச் சிங்கள - பௌத்தர்களை நீக்கிவிட்டு முஸ்லிம்களையும், பார்சி இனத்தவர்களையும், இந்தியச் செட்டிமார்களையும் பயன்படுத்தியதாகவும்; அந்த வரி வசூலிப்பாளர்களின் மூர்க்கத்தனத்தை எதிர்த்து சிங்களவர்கள் கிளர்ச்சி செய்ததாகவும் இந்த நிலைமையை டச்சுக்காரர்கள் ஊக்குவித்தார்கள் என்றும் குறிப்பிடுகிறார். இதை மெட்ராசிலிருந்து ஹோபர்ட் பிரபு கேர்னல் டி மேரோன் என்பவரை அனுப்பி அடக்கிவிட்டு இந்த நிலைமையை விசாரிக்க ஒரு குழுவை அமர்த்தியதாகவும் குறிப்பிடப்படுகிறது. இதன் விளைவாகத் தான் இலங்கையை மெட்ராஸ் நிர்வாகத்திடமிருந்து தனியாகப் பிரித்து இலங்கைக்கான முதலாவது கவர்னராக 1798இல் பிரெடெரிக் நோர்த் நியமிக்கப்பட்டார்.

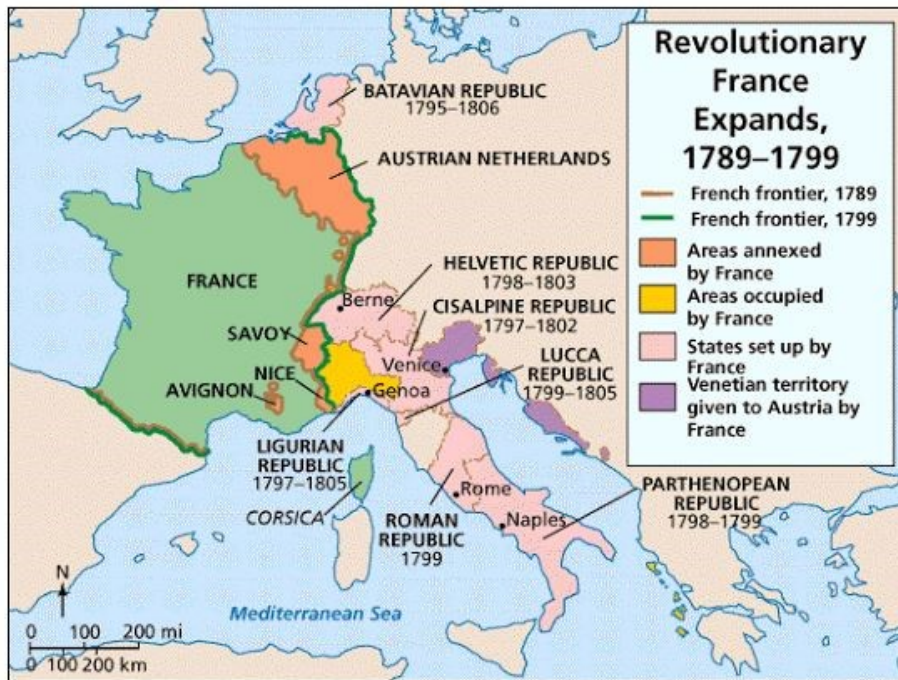
இனி இங்கே ஏமியன்ஸ் உடன்படிக்கைக்குத் தள்ளிய ஐரோப்பிய அரசியல் காரணங்களையும், அதற்கு உந்திய ஐரோப்பாவில் டச்சு நாட்டின் வீழ்ச்சியைப் பற்றியும் விரிவாக அறிதல் முக்கியம்.

டச்சு வீழ்ச்சி – பிரெஞ்சு பின்னடைவு - பிரித்தானிய எழுச்சி:

இலங்கையைப் பொறுத்தளவில் போர்த்துக்கேய ஆட்சியைத் துரத்திவிட்டு பின்னர் இலங்கையின் கரையோரப்பகுதிகளைக் கைப்பற்றி ஆட்சி புரிந்தவர்களாக ஒல்லாந்தர்களைக் குறிப்பிடுவோம். ஒல்லாந்தரை டச்சுக்காரர் என்றும் அழைப்போம். நெதர்லாந்து என்றும் அழைப்போம். இலங்கையில் ஒல்லாந்தர் என்றே அதிகம் அழைக்கப்படுகிறது. ஆக “டச்சு”, “ஒல்லாந்து”, “நெதர்லாந்து” என்றெல்லாம் நாம் அழைப்பது ஒன்றைத்தான் என்பதையும் இங்கு கூறிச்செல்வது நல்லது. (2)

இன்று அதன் பெயர் நெதர்லாந்து. கடல் வாணிபத்தில் தலைசிறந்து விளங்கியவர்களே வல்லரசுகளாகத் திகழ்ந்த காலம் ஒன்று ஐந்து நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர் உருவாகி இருந்தது. அப்படி 17ஆம் நூற்றாண்டில் கடல் வல்லரசாகவும், பொருளாதார வல்லரசாகவும் திகழ்ந்தது தான் அன்றைய டச்சுக் குடியரசு.

1650ஆம் ஆண்டளவில் டச்சுக்காரர்களிடம் 16,000 வணிகக் கப்பல்கள் இருந்தன. ஐரோப்பாவில் ஒரு குட்டி நாடு அது(3). மொத்தம் 41,543 சதுர கிலோமீட்டர்களை மட்டுமே கொண்ட நாடு. இன்னும் சொல்லப்போனால் இலங்கையின் பரப்பளவை விடச் சிறிய நாடு. ஆனால் வணிகத்தை விரிவுபடுத்த விளைந்த அவர்களின் நாடு காண் பயணங்கள் இறுதியில் வலிமை குறைந்த நாடுகளைக் கைப்பற்றி அங்கிருந்து வளங்களைச்சுரண்டி கொழுக்கும் நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டன. தாம் கைப்பற்றிய நாடுகளின் அரசியல் தலையீடுகளைச் செய்ததுடன், ஆட்சிகளை மாற்றியும், கைப்பற்றியும் தமது கட்டுப்பாட்டுக்குள் வைத்துக்கொண்டனர். கூடவே தமது சமய பரப்புகளையும் செய்தனர். உலகின் முதலாவது தோன்றிய முதலாளித்துவ அம்சமுடைய நாடாக நெதர்லாந்தைக் கூறும் அறிஞர்களும் இருக்கிறார்கள்.

1581-1795 காலப்பகுதியில் தான் அது டச்சுக் குடியரசாக இருந்தது. 1794இல் சிறிய அயல் நாடான இன்றைய பெல்ஜியத்தை பிரான்சிலிருந்து பிரெஞ்சுப் புரட்சிப்படை கைப்பற்றியது. 1795 இல் அதற்கடுத்த சிறிய நாடான ஒல்லாந்தையும் கைப்பற்றியது. அவ்வாறு டச்சுக் குடியரசைக் (ஒல்லாந்தைக்) கைப்பற்றி பத்தாவிய குடியரசு (Batavian Republic) என்று பெயரை அறிவித்தது. 1806 வரை பத்தாவியா குடியரசு பிரெஞ்சுக் குடியரசின் அமைப்பைத் தழுவியதாகத் தான் இருந்தது. 1806 ஆம் ஆண்டு ஒல்லாந்து இராச்சியம் நெப்போலியன் போனபர்ட்டினால் (Napoleon Bonaparte) உருவாக்கப்பட்டு, ஒரு பொம்மை அரசாக நெப்போலியனின் தம்பியான லூயிசு போனபர்ட்டினால் 1814 ஆம் ஆண்டுவரை ஆளப்பட்டது. இந்த காலப்பகுதியில் தான் நெதர்லாந்தின் முக்கியமான மாகாணமான ஒல்லாந்தின் பெயரால் முழு நாடும் அழைக்கப்பட்டது.

16ஆம் நூற்றாண்டில் ஆசியாவில் போர்த்துகேயரின் செல்வாக்குடன் நுழைந்த ஐரோப்பியக் காலனித்துவ ஏகாதிபத்தியம் 17ஆம் நூற்றாண்டில் ஒல்லாந்தரின் நுழைவுடன் மேலும் விரிவுபெற்றதை நாமறிவோம். அதுவே 18 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் பிரித்தானியாவும், பிரான்சும் தம் பங்குக்குத் தத்தமது ஆதிக்கத்தை விஸ்தரிக்கத் தொடங்கின. போர்த்துகேயரும், ஒல்லாந்தரும் நாடுபிடி சண்டையில் ஈடுபட்டுப் பலவீனப்பட்டுக்கொண்டிருக்கையில் அவர்களின் ஆளுகைக்குட்பட்ட இந்தியாவில் மொகலாயப் பேரரசும் வீழ்ச்சியுறத் தொடங்கியது. இந்த இடைவெளியை நிரப்பும் வகையில் ஒரு புதிய வல்லரசின் கைகளின் சிக்குவதற்கான வாய்ப்புகள் திறக்கப்பட்டன. அந்த வாய்ப்புக்காக பிரித்தானியாவும் பிரான்சும் போட்டியிட்டன.

ஒல்லாந்தர் தோற்றார்களா? சமரசமாக ஒதுங்கினார்களா?

நெதர்லாந்து பிரான்ஸ் கைவசம் சென்றதால் நெதர்லாந்தின் காலனித்துவ நாடுகளும் பிரான்சிடம் வீழ்ந்துவிடுமோ என்று பிரித்தானியா பயந்தது. ஏற்கெனவே பிரித்தானியாவுக்கும் பிரான்சுக்கும் இடையில் பகைமையும் யுத்தங்களும் நீண்டவண்ணம் இருந்தன. அதுபோல பிரித்தானியாவும் ஆசிய, ஆப்பிரிக்க நாடுகளில் தமது காலனித்துவத்தை நிறுவ முற்பட்டுக்கொண்டிருந்த காலம். அதுபோல காலனித்துவப் போட்டியில் பிரான்சும் இறங்கியிருந்தது. குறிப்பாகச் சொல்லப்போனால் இந்தியாவில் ஏக காலத்தில் ஒல்லாந்தும், பிரான்சும், பிரித்தானியாவும் ஆங்காங்கு கால் பதித்திருந்தன. ஒல்லாந்து பிரான்சிடம் சிக்கிக்கொண்ட நிலையில் ஒல்லாந்தின் கட்டுபாட்டில் உள்ள ஆசிய நாடுகள் பல பிரான்சின் கைகளில் சிக்கிக்கொள்ள நேரிடும். அது தமது காலனித்துவ முயற்சிகளுக்கு மாத்திரமல்ல, பிரான்ஸ் மேலும் ஐரோப்பாவில் பலமடைந்து பிரித்தானியாவின் எதிர்காலத்தையும் சிக்கலாக்கிவிடும் என்று பயந்தது பிரித்தானியா. இலங்கையின் கரையோரப் பிரதேசங்களைக் கைப்பற்றுவதற்காக ஒல்லாந்தருடன் பிரித்தானியா அடிக்கடி தாக்குதல்களை நடத்திக்கொண்டு இருந்த சமயம் அது.

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் தென்னாசியாவில், அதாவது இந்தியாவையும், இலங்கையையும் உள்ளடக்கிய பிராந்தியத்தில், ஒல்லாந்து, பிரித்தானியா, பிரான்சு ஆகிய மூன்று ஐரோப்பிய வல்லரசுகளும் ஏறக்குறையச்

சமமான வலுவுடன் காணப்பட்டன. இலங்கையின் கரையோரப் பிரதேசத்தில் மட்டுமன்றி தமிழ்நாட்டுக் கரையோரத்தில் நாகப்பட்டினம் போன்ற இடங்களிலும் டச்சுக்காரர்கள் பலமாக இருந்தனர். ஆங்கிலேயர் தமிழ்நாட்டின் கரையோரத்திற் சென்னையிலும் (அன்றைய மதராஸ்), மேற்குக் கரையில் பம்பாயிலும் (மும்பாய்), வங்காளக் கரையிற் கல்கத்தாவிலும் (கொல்கத்தா), வேறுசில இடங்களிலும் தங்கள் அதிகார நிலையங்களை அமைத்திருந்தனர். பிரெஞ்சுக்காரர் இந்து சமுத்திரத்தில் மொரீசியஸ் தீவுகளிலும், தமிழ்நாட்டுக் கரையிற் புதுச்சேரி மற்றும் காரைக்கால் போன்ற இடங்களிலும் தங்கள் ஆதிக்கத்தை நிலைநாட்டியிருந்தனர். இக் காலகட்டத்தில் ஐரோப்பாவில் தோன்றிய அரசியற் பிரச்சினைகளால், ஆங்கிலேயரும் பிரெஞ்சுக்காரரும் ஒருவருக்கொருவர் பகைவராகி விட்டனர். இவர்களுக்கிடையில் சிக்கிய டச்சுக்காரர் பல பிரச்சனைகளை எதிர்நோக்கினர். இவற்றின் விளைவுகளை இலங்கையும், இந்தியாவும் எதிர்கொண்டது.

இந்தியாவிலும் பிரெஞ்சுக்காரர் தோல்வியுற்றதன் விளைவாக, பிரித்தானியர் பலமடைந்தார்கள். பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில், பிரித்தானியர் ஒல்லாந்தரிடமிருந்து இலங்கையைத் தமது கட்டுப்பாட்டினுள் கொண்டு வந்தனர். ஐரோப்பாவில் ஒல்லாந்தர் அதுவரை காலம் தொடர்ந்தும் முதன்மைச் சக்தியாக இருந்த நிலை முடிவுக்கு வந்தது. ஐரோப்பாவிலும், தூர தேசத்துக் காலனித்துவ நாடுகளிலும் ஏற்பட்ட நிகழ்வுகளினாலும், அதிகச் செலவு மிகுந்த ஐரோப்பியக் கூலிப்படைகளைக் கொண்ட, பெரிய இராணுவ அமைப்பு ஒன்றை வைத்திருக்கவேண்டிய அவசியம் ஒல்லாந்தருக்கு ஏற்பட்டது.

ஆனால் நிதி ஒழுங்குகள் சீர்குலைந்திருந்ததுடன், டச்சு ஊழியர்களின் நடத்தைகூட சீரழிந்ததாகக் காணப்பட்டது. ஆர்வமும், உற்சாகமுமிக்கவர்களாகவும் ஒருகாலத்தில் இருந்த அவர்களின் நிலையம் தலைகீழாக மாறியிருந்தது. எனவே தான் இலங்கையைத் தங்களது கட்டுப்பாட்டினுள் கொண்டுவருவதற்கு பிரித்தானியருக்கு எதிர்ப்பே இருக்கவில்லை. டச்சுக்காரர்களை விட பிரித்தானியர் ஒழுங்கு மிக்கவர்களாக இருந்தார்கள் என்பது உண்மையே.

பிரித்தானியரின் தாக்குதல்களுக்கு ஓரளவு எதிர்ப்பை டச்சுக்காரர் காட்டியபோதும், திருகோணமலை 1795 ஆகஸ்ட்டிலும், மட்டக்களப்பு செப்டம்பரிலும், யாழ்ப்பாணம் சில நாட்களின் பின்னரும் பிரித்தானியரிடம் வீழ்ச்சியடைந்தன. பிரித்தானியா 1796ல், சிறிய எதிர்த் தாக்குதல்களுக்கு மத்தியில் நாட்டின் கரையோரப்பகுதிகளைக் கைப்பற்றியது. குறுகிய காலத்தினுள் மன்னாரையும் தம்வசமாக்கிய பிரித்தானியர் கரையோரமாக முன்னேறினர். வழியில் நீர்கொழும்பைத் தமதாக்கி, கொழும்புக்கு அண்மையிலுள்ள களனி கங்கையை 1798 பெப்ரவரியில் கடந்தனர். அதே ஆண்டு பெப்ரவரி 15 ம் திகதியன்று கொழும்பு வீழ்ச்சியடைந்ததோடு இலங்கையில் டச்சுக்காரரின் ஆட்சி இராணுவ ரீதியில் முடிவுக்கு வந்தது.

இந்த ஒல்லாந்து, பிரான்ஸ், இங்கிலாந்து ஆகிய மூன்று ஐரோப்பிய நாடுகளுக்குமிடையில் நடந்த போராட்டத்தின் விளைவாகவே இலங்கையும், இந்தியாவும் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் ஆங்கிலேயராட்சிக்கு

உட்பட்டன. இப் போராட்டத்திற் திருகோணமலை ஒரு முக்கிய இடத்தைப் பெற்றிருந்தது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இந்தியாவில் ஆதிக்கம் பெறவிரும்பிய எந்த வல்லரசுக்கும் திருகோணமலைத் துறைமுகம் மிகவும் அத்தியாவசியமானதாக விளங்கியது.

இதனால் டச்சுக்காரரும், பிரித்தானியரும், பிரெஞ்சுக்காரரும் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் மாறிமாறித் திருகோணமலையைக் கைப்பற்றினர். இதற்காக இலங்கையின் கண்டி மன்னனுடன் நல்லுறவு கொண்டிருப்பதும், இந்த ஐரோப்பிய வல்லரசுகளுக்கு அவசியமானதாக இருந்தது.

இலங்கையின் கரையோரப் பிரதேசம் டச்சுக்காரருடைய ஆட்சிக்கு உட்பட்டிருந்த போதும் இலங்கையின் மத்தியப் பகுதியில் கண்டி இராஜ்ஜியம் தமிழ்பேசும் நாயக்க வம்சத்தின் ஆளுகைக்கு உட்பட்டிருந்தது. கண்டி மன்னனுடன் நல்லுறவு கொண்டிருப்பதற்காக பிரித்தானியர் பல தடவை மன்னனுக்குத் தூது அனுப்பினர். டச்சுக்காரரும் அவனுடன் உடன்படிக்கை செய்தனர். ஆனால் பின்னர் டச்சுக்காரரை இலங்கையிலிருந்து வெளியேற்ற விரும்பிய கண்டி மன்னன் தன் ஆதரவை பிரித்தானியருக்கு வழங்கினான்.

இந்த நிலையில், ஐரோப்பாவில் பிரான்சுக்கு எதிரான போரில் பிரித்தானியா வெற்றிபெற, இந்தியாவிலும், இலங்கையிலும் பிரித்தானியர் ஆதிக்கம் செலுத்த வழிவகுத்தது. பதினெட்டாம் நூற்றாண்டு முடிவடையும் காலகட்டத்தில் ஒல்லாந்தர் இலங்கையில் தாம் ஆண்ட நிலப்பகுதிகளை இழந்தார்கள். அதிலிருந்து பிரித்தானியராட்சி நிலைபெறத் தொடங்கியது. இதன் விளைவாகப் படிப்படியாக இந்திய அரசுகளை வீழ்த்தி பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் இந்தியாவில் தங்கள் பேரரசை பிரித்தானியர் முழுமையாக நிறுவினர். ஏமியன் ஒப்பந்தத்தின் மூலம் தான் பாண்டிச்சேரியை பிரான்ஸ் தம் வசம் தொடர்ந்து பேணும் உரிமையையும் பெற்றுக்கொண்டார்கள். இந்த ஏமியன் உடன்படிக்கையால் தான் பிரித்தானிய நிரந்தரமாக நிலைபெற்றதும், முழு இலங்கை நாடும் பறிபோவதற்கு வித்திடப்பட்டது.

பிரெஞ்சுப் புரட்சி:

பிரெஞ்சுப் புரட்சி என்றும் புரட்சிகரப் போர் என்றும் தொடர் கிளர்ச்சிகளின் கதம்பமாக இருப்பது தான் பிரெஞ்சுப் புரட்சி. 1700 களின் பிற்பகுதியில், பல ஐரோப்பிய நாடுகளில் முடியாட்சிகள் பலமாக நீடித்து வந்த காலம். பிரான்சிலும் அத்தகைய ஒரு அரசர் இருந்தார். அவர் மன்னர் லூயிஸ் XVI. 1789 ஆம் ஆண்டின் பிரெஞ்சுப் புரட்சி அவரது ஆட்சிக்கெதிரான மக்கள் எழுச்சியாகும். பிரெஞ்சுப் புரட்சியின் விளைவாக அந்த நாடு குடியரசாக மாறியது. ஐரோப்பாவில் முடியாட்சிகள் கலக்கமடைந்தன. ஆகஸ்ட் 1792 இல் தான் லூயிஸ் மன்னர் அதிகாரப்பூர்வமாக அரியணையிலிருந்து நீக்கப்பட்டார். ஆனால் அதன்பின்னர் பல ஐரோப்பிய நாடுகள் பிரெஞ்சு புரட்சிகரப் படைகளுக்கு எதிராகப் போரைப் பிரகடனம் செய்தன.

பிரான்சுக்கு எதிரான முதல் கூட்டணி 1792 இன் ஆரம்பத்தில் உருவானது. ஏப்ரல் 20, 1792இல், முதல் கூட்டணி (War of the First Coalition) போரைத் தொடங்கியது. ஜனவரி 1793 இல் மன்னர் லூயிஸ் XVI கில்லட் என்கிற இயந்திரத்தால் தலை துண்டிக்கப்பட்ட பின்னர் இந்தக் கூட்டணி மேலும் விரிவடைந்தது. இதில் ஆஸ்திரியா, பிரஷியா, பிரித்தானியா, ஸ்பெயின், போர்த்துகல், சார்டினியா, ஒல்லாந்து ஆகிய நாடுகள் அடங்கும். ஆரம்பத்தில் சில தோல்விகளைச் சந்தித்த பிரான்ஸ், பின்னர் பல சமர்களை வென்றது. இதற்கிடையில், 1794 இல் இன்றைய பெல்ஜியத்தைக் கைப்பற்றியது குறிப்பிடத்தக்கது. ஜனவரி 1795 இல், பிரெஞ்சு புரட்சிகரப் படைகள் ஒல்லாந்தை ஆக்கிரமித்தது.

ஆரம்பத்தில் ஒரு கலப்பு ஆட்சியாக அக்குடியரசு நிர்வகிக்கப்பட்டது. இளவரசன் ஐந்தாம் வில்லியம் (William V, Prince of Orange) அரச தலைவராக ஆனான். பிரெஞ்சு புரட்சிகரப் படைகள் ஒல்லாந்து மீது படையெடுத்தபோது, ஒல்லாந்தைச் சேர்ந்த சில பிரிவினர் அப்புரட்சிக்கு ஆதரவாக கிளர்ச்சியாளர்களுடன் இணைந்துகொண்டனர். நிலைமை மோசமடைந்ததைக் கண்ட ஐந்தாம் வில்லியம் 1795 இல் இங்கிலாந்துக்குத் தப்பி ஓடினார். டச்சு குடியரசு பத்தாவியன் குடியரசு என்று பிரதியீடு செய்யப்பட்டது. இந்த நிகழ்வு பத்தாவியன் புரட்சி (Batavian Revolution) என்று அழைக்கப்படுகிறது.

கியூ கடிதங்கள் (Kew Letters):

இளவரசர் ஐந்தாம் வில்லியம் இங்கிலாந்தில் உள்ள குயின்ஸ் அரண்மனைக்குச் சென்று அங்குள்ள 'டச்சு மாளிகையில்' தங்கியிருந்தார். அவர் தங்கியிருந்த கியூ மாளிகையில் இருந்தபடி தமது ஒல்லாந்து காலனி நாடுகளின் ஆளுநர்களுக்கு கடிதங்களை எழுதினார். அந்தக் கடிதத்தின் பிரகாரம் பாதுகாப்புக்காக அக் காலனி நாடுகளை பிரித்தானியரிடம் ஒப்படைக்கும்படி அக்கடிதங்களில் எழுதினார். அந்தக் கடிதங்களைத் தான் “கியூ கடிதங்கள்” என்று வரலாற்றில் அழைக்கப்படுகிறது. அந்த வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த கடிதங்கள் எழுதப்பட்ட அந்த மாளிகை இன்றும் மக்கள் பார்வைக்கு டச்சு மாளிகையாக இங்கிலாந்தில் இருக்கிறது. இந்தக் கட்டளைகளின் மூலம் பிரெஞ்சுப் புரட்சிப் படைகள் இக்காலனித்துவ நாடுகளை ஆக்கிரமிப்பதைத் தடுக்கும் என்று அவர் நம்பினார். இந்தக் கடிதங்கள் டச்சு காலனி நாடுகளை அடைய சிறிது காலதாமதம் ஆனது. இந்த இடைக்காலத்தில் ஆங்கிலேயர்களுக்கும் பத்தாவியா குடியரசிற்கும் இடையில் போர் மூண்டுவிட்டது. (உத்தியோகபூர்வமாக போர் அறிவிப்பு இல்லை என்றாலும்) ஒல்லாந்தர்களுக்கும் ஆங்கிலேயருக்கும் இடையில் வலுவான நட்பும் இருக்கவில்லை. அவர்கள் வரலாற்றில் பல முறை

William V Prince of Orange

தங்களுக்கிடையில் போரில் ஈடுபட்டுள்ளனர், இறுதியாக அதற்கு ஒருசில ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் வரை அதாவது 1783 வரை போர் நடந்திருக்கிறது.

இதற்கிடையில் கியூ கடிதங்களில் உள்ள குழப்பம் காரணமாக, டச்சு அதிகாரிகளுக்கு என்ன செய்வது என்று தெரியவில்லை. அவர்களின் பிரதேசங்கள் ஆங்கிலேயர்களிடம் ஒப்படைக்கப்பட வேண்டுமா அல்லது அவர்களின் படைகள் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் கீழ் வைக்கப்பட வேண்டுமா என்பது தெளிவாகத் தெரியவில்லை. இளவரசர் ஐந்தாம் வில்லியம் இன்னும் ஒல்லாந்தின் ஆட்சியாளரா என்கிற கேள்வியும், சந்தேகமும் கூட அவர்களுக்கு எழுந்தது. அங்கிருந்து ஒரு தகவல் கிழைத்தேச நாடுகளுக்கு வந்து சேருவது என்பது அவ்வளவு இலகுவானதல்ல. அதற்குப் பல நாட்கள் எடுக்கும். சில அதிகாரிகள் ஒல்லாந்தை இப்போது பத்தாவியா கலப்பாட்சியே ஆளுவதால் தாம் அந்த அரசாங்கத்தின் அறிவுறுத்தல்களுக்குத் தான் கட்டுப்பட்டவர்கள் என்றார்கள்.

இதன் விளைவாக, சில பிரதேசங்களில் டச்சுக்காரர்கள் தங்கள் பிரதேசத்தை ஆங்கிலேயர்களிடம் ஒப்படைத்தனர், ஆனால் மற்ற இடங்களில் சண்டை வெடித்தது. மலாக்கா, அம்போனியா மற்றும் சுமத்ரா போன்ற இடங்களில் தங்கள் பிரதேசங்களை சண்டையின்றி பிரிட்டனுக்குக் கொடுத்தன. ஆனால் இந்தியா, இலங்கை போன்ற நாடுகளில் ஒல்லாந்து அதிகாரிகள் தமது பகுதிகளில் ஆங்கிலேயர்களை எதிர்த்துப் போரிட்டார்கள்.

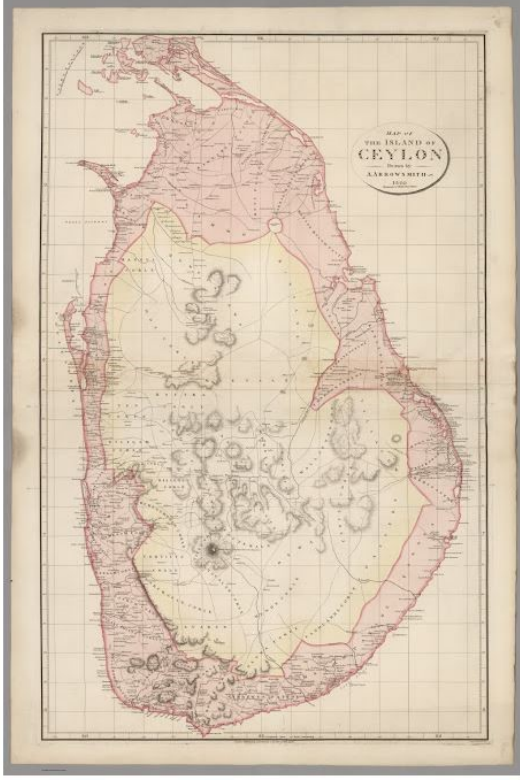
பல வெற்றிக் களங்களைக் கண்டு பிரான்ஸின் பேரரசனாகத் தன்னை அறிவித்துக் கொண்ட நெப்போலியனுக்கு பெரும் உறுத்தலாகவும், சினம்கொள்ளச் செய்யும் நாடாகவும் பிரித்தானியரும் அதன் கடற்படையினரும் இருந்தது. அவர்கள் அத்தனை பெரிய பலசாலிகளாகத் திகழ்ந்தார்கள். தரைப்படை நடத்துவதில் தன்னிகரற்றுத் திகழ்ந்த நெப்போலியனுக்கு, இந்தப் பிரித்தானிய கடற்படைதான் தண்ணீர் காட்டியது என்றால் மிகையல்ல. 1801-ம் ஆண்டு பிரிட்டன் மீது படையெடுத்து அந்த நாட்டையே உருத்தெரியாமல் அழித்துவிட வேண்டும் என்று கங்கணம் கட்டிக்கொண்ட நெப்போலியன் விரைவிலேயே கள நிலையைப் புரிந்துகொண்ட பின்வாங்கி ஏமியன்ஸ் ஒப்பந்தத்துக்கு உடன்பட்டதை நாம் கண்டோம்.

வெற்றிகளைப் போலவே நெப்போலியன் தனது பேராசையால் பல தோல்விகளையும் கண்ட போது பெரும் பொருளாதார நெருக்கடிக்கு உள்ளாகி தனது கட்டுப்பாட்டில் இருந்த அமெரிக்காவின் பெரும்பகுதி நிலங்களை ஏக்கர் ஒன்று 3 செண்டுக்கு விற்கார். பிரித்தானியாவும் இதே காலத்தில் அத்தகைய ஒரு பொருளாதார நெருக்கடியை எதிர்கொண்டது. இத்தகைய பின்னணி தான் ஏமியன்ஸ் ஒப்பந்தத்துக்கு அவர்களைத் தள்ளியதற்கு இன்னொரு முக்கிய காரணம்.

ஒல்லாந்தைக் கைப்பற்றிய வேளை நெப்போலியன் தன்னைத்தானே ஒல்லாந்தின் “காவலனாக” ஒல்லாந்து மக்களுக்கு அறிவித்துக்கொண்டார். ஆனால் ஒல்லாந்தின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்த இலங்கையை இலகுவாக இங்கிலாந்துக்குத்

தாரைவார்த்தார் என்று விமர்சிக்கப்படுவதுண்டு. இரு பெரும் பலமான நாடுகளின் அதிகாரப் பந்தாட்டத்துக்குள் இலங்கை சிக்கித் தவித்தது என்றே கூறவேண்டும். (4)

இலங்கைக் கரையோரங்களின் மீது பிரிட்டிஷ் ஆக்கிரமிப்பு:

Map of The Island of Ceylon Drawn by A. Arrowsmith 1805.

இலங்கையில் உள்ள ஒல்லாந்து கட்டுப்பாட்டுப் பிரதேசங்களைக் கைப்பற்றுமாறு பிரித்தானியா; மதராஸில் (சென்னைப் பட்டணம்) இருந்த தமது ஆளுநருக்கு அறிவித்தது. அந்த ஆளுநர் சேர் ஹோபார்ட் (Lord Robert Hobart) இந்தப் பணியை கர்னல் ஜேம்ஸ் ஸ்டுவர்ட்டின் (Colonel James Stuart) படைப்பிரிவிடமும், ரியர் அட்மிரல் பீட்டர் ரேனியரின் (Admiral Peter Rainier) கடற்படையிடமும் ஒப்படைத்தார்.

ஆகஸ்ட் 1795 இல், திருகோணமலையைக் கைப்பற்ற ஆங்கிலேயர்கள் தங்கள் இராணுவ நடவடிக்கையைத் தொடங்கினர். அவர்கள் திருகோணமலை கோட்டைக்கு வெளியே இராணுவத்தை இறக்கி கோட்டையைச் சுற்றி வளைக்கத் தொடங்கினர். சில நாட்களில் டச்சு துருப்புக்கள் பிரிட்டிஷ் இராணுவத்தில்

சரணடைய முடிவு செய்தது. இதே 1795 இல் தான் ஒல்லாந்தை (டச்சு) பிரான்ஸ் கைப்பற்றியது. அந்த ஒல்லாந்து பத்தாவியா குடியரசு என்று பெயர் மாற்றப்பட்டு 1806 வரை அந்த ஆட்சி தொடர்ந்தது என்பதை இங்கு குறிப்பாக மீண்டும் நினைவுக்குக் கொண்டு வரவேண்டும். வேறு வழியில் சொல்வதாயின் பிரித்தானியா 1795 இல் டச்சுக்காரர்களோடு (டச்சு கிழக்கிந்திய கம்பனி) சண்டையிட்டார்கள் என்பதைவிட பிரான்சுக்கு உரிய படைகளோடு சண்டையிட்டார்கள் என்று குறிப்பிட முடியும். திருகோணமலை, கொழும்பு துறைமுகங்களை அவர்கள் பிரான்சிடம் இருந்து தான் கைப்பற்றிக்கொண்டார்கள் என்றால் அது மிகையாகாது.

சில நாட்களுக்குப் பிறகு, திருகோணமலை ஊஸ்டன்பர்க் கோட்டை (Ostenburg Fort) சரணடைந்தது. அதன்பின்னர் பின்னர் டச்சு கோட்டைகள் ஒவ்வொன்றாக ஆங்கிலேயர்களிடம் சரணடைந்தன. பிப்ரவரி 1796 இல், ஆங்கிலேயர்கள் கொழும்பைக் கைப்பற்றுவதற்கான நடவடிக்கையைத் தொடங்கினர். அவர்கள் தமது கப்பல்களில் வந்து நீர்கொழும்பில் இருந்து இறங்கி கொழும்பை நோக்கி அணிவகுத்தபோது, டச்சுக்காரர்கள் எதிர்க்கவில்லை. இறுதியில், டச்சு ஆளுநர் ஜோஹான் வான் எங்கல்பீக் (Johan van Angelbeek) ஆங்கிலேயர்களுக்கு தமது கட்டுப்பாட்டுப் பிரதேசங்களைக் கட்டுப்படுத்த ஒப்புக்கொண்டார். எங்கல்பீக் தான் இலங்கைக்கான இறுதி டச்சு ஆளுநர்.

Admiral Peter Rainier, Colonel James Stuart, Lord Robert Hobart

ஏமியன் ஒப்பந்தம் (Treaty of Amiens):

இலங்கை 1796லிருந்து மெட்ராஸ் ஆட்சியின் கீழ் சிறிது காலம் ஆளப்பட்டது. 1798 இல் ஆங்கிலேயர் முதற்தடவையாக இலங்கைக்கான ஆளுநரை நியமித்தனர். அவர் பிரடெரிக் நோர்த். இவ்வாறு, பிரிட்டிஷ் கிழக்கிந்திய கம்பெனியும் பிரிட்டிஷ் முடியும் சேர்ந்து கலப்பாட்சி ஒன்றை இடைக்காலத்தில் ஏற்படுத்திக்கொண்டனர். ஆனால் அந்த கூட்டு நீண்ட காலம் நிலைக்கவில்லை. பிரித்தானியாவில் போர்களுக்கான உள்நாட்டுச் செயலாளராக இருந்த ஹென்றி டுண்டாஸ் (Lord Henry Dundas) 1801இல் கிழக்கிந்திய கம்பனியிடம் இருந்து விடுவித்து நேரடியாக இங்கிலாந்து முடியின் கீழ் ஆட்சியைக் கொண்டுவந்தார். ஆனால் பின்னர் 1802 இல் செய்துகொள்ளப்பட்ட ஏமியன் உடன்படிக்கை இந்த முடிவை மேலும் உறுதிபடுத்தியது. அதனைத் தொடர்ந்து இலங்கையில் கிழக்கிந்திய கம்பனியால் நிர்வாகச் சேவையில் ஈடுபடுத்தப்பட்டிருந்த தமிழகத்தைச் சேர்ந்த சிவில் உத்தியோகத்தர்கள் அனைவரும் மீண்டும் திருப்பி அனுப்பப்பட்டார்கள்.(5)

ஏமியன் உடன்படிக்கை செய்துகொள்ளப்பட்டதை புகைப்படக் கருவியற்ற அந்தக் காலத்தில் அதை சித்திரித்து வரையப்பட்ட ஓவியம்

இதற்கிடையில், ஐரோப்பாவில் பிரான்ஸ் விடயத்தில் பல மாற்றங்கள் நிகழ்ந்தன. அதில் ஒன்று 1798 ஆம் ஆண்டு நிகழ்ந்த 'இரண்டாவது கூட்டணிப் போர்'. அதாவது பிரான்ஸ் கூட்டாட்சிக்கு எதிரான இரண்டாவது யுத்தம். மற்றொன்று நெப்போலியன் ஆட்சிக்கு வந்தது. நெப்போலியன் 1799 இல் பிரான்சின் முதல் தலைவராக (கொன்சல்) ஆனார். ஒரு கட்டத்தில் நெப்போலியன் இங்கிலாந்துடன் ஓர் அமைதி பேச்சுவார்த்தைக்கும் முயற்சி செய்த போதும் அன்றைய பிரித்தானிய பிரதமர் வில்லியம் பீட் அதற்கு உடன்படவில்லை. இருப்பினும், 1801 இல் வில்லியம் பீட் பதவி விலகிய பின்னர், புதிய பிரதம மந்திரி ஹென்றி எடிங்டன் (Henry Addington) பேச்சுவார்த்தைக்கு உடன்பட்டார். இதற்கிடையில், டச்சு காலனிகளின் மீதான தமது உரிமைகளைக் கைவிடுவதாக ஐந்தாம் வில்லியம் அறிவிக்கிறார். இதனால் பத்தாவியா குடியரசு அந்த காலனி நாடுகள் பற்றி பேச்சுவார்த்தை நடத்துவதற்கான சட்டப்பூர்வமான அதிகாரத்தைப் பெற்றது.

இந்தச் சூழல் தான் சம்பந்தப்பட்ட பிரதான நாடுகளுக்கிடையிலான பேச்சுவார்த்தை நிகழ்த்துவதற்கான வாய்ப்புகளைத் திறந்தன. 1801 இன் பிற்பகுதியில், இந்தியாவின் முன்னாள் பிரிட்டிஷ் ஆளுநரான ஜெனரல் சார்லஸ் கொன்வொலிஸ் (Charles Cornwallis) இந்தப் பேச்சுவார்த்தைகளுக்காக பிரான்சின் ஏயன்ஸ் நகரை வந்தடைந்தார். அப்போது பிரான்ஸை நெப்போலியன் போனபார்ட்டின் சகோதரர் ஜோசப் போனபார்ட் மற்றும் பிரெஞ்சு வெளியுறவு மந்திரி சார்ல்ஸ் டெலிடிரன்ட் (Charles Maurice de Talleyrand) ஆகியோர் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தினார்கள். இதற்கிடையில், பத்தாவியா குடியரசின் பிரெஞ்சுத் தூதர் ரட்ஜர் யான் ஜான் சிம்மெல்பெனிக் (Rutger Jan Schimmelpenninck) என்பாரும் பேச்சுவார்த்தையில் பங்கேற்கிறார். இவர்தான் இந்தியாவின் பிரிட்டிஷ் ஆளுநரான ஜெனரல் சார்லஸ் கொன்வொலிஸ் கார்ன்வாலிஸுடன் இலங்கை உள்ளிட்ட முன்னைய காலனி நாடுகளைப் பற்றிப் பேசுவதற்காகக் கலந்துகொண்டவர். இவர்களை விட ஒப்பந்தத்தில் கைச்சாத்திட நான்காமவர் ஜோசே நிக்கலஸ் டி அசாரா (José Nicolás de Azara). இவர் ஸ்பெயின் அரசர் நான்காம் சார்ல்ஸ் அவர்களை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தியவர். பிரான்சிலுள்ள ஏமியன் நகரில் பிரித்தானியா, பிரான்ஸ், ஸ்பெயின், பத்தாவியா குடியரசு (நெதர்லாந்து / ஒல்லாந்து / டச்சு எப்படியும் புரிந்துகொள்ளலாம்) நாட்டுப் பிரதிநிதிகள் கூடி ஏமியன் நகரில் செய்துகொள்ளப்பட்ட ஒப்பந்தம் என்பதால் அந்த நகரின் பெயரிலேயே ஒப்பந்தம் அழைக்கப்பட்டுவருகிறது.

இந்தப் பேச்சுவார்த்தையில் தான் டச்சு காலனி நாடான இலங்கையையும், ஸ்பெயின் கைப்பற்றியிருந்த டிரினாட் (Trinidad) என்கிற நாட்டையும் பிரித்தானியாவுக்கு வழங்கும் தீர்மானம் எடுக்கப்படுகிறது. அதுபோல பதிலுக்கு பிரித்தானியா தரப்பில் டச்சுக்காரர்களிடமிருந்து கைப்பற்றிய மேற்கிந்தியத் தீவுகளையும், தென்னாப்பிரிக்க கேப் காலனியையும் பத்தாவியா குடியரசிடமே பிரித்தானியா மீளக் கையளிப்பது என்கிற உடன்பாடும் எட்டப்படுகிறது. இலங்கையை அவ்வாறு வழங்குவதற்கு பத்தாவியா குடியரசு ஒப்புக்கொள்வது தொடர்பான உரையாடல்கள் நிறைய இடம்பெற்றுள்ளன. அந்த உரையாடல்களை அன்றைய பல ஆவணங்களில் காணலாம். இவற்றைப் பற்றி *The Annual Register or a view of the History, Politics, and Literature, for the year 1803. – London* என்கிற நூலில் விபரங்கள் உண்டு. அதைத் தவிர சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் வெளியான *The Amiens Truce* என்கிற நூலும் பல விபரங்களை உள்ளடக்கியது.

இலங்கையைப் பற்றி ஒப்பந்தத்தில்:

1802 ஆம் ஆண்டு மார்ச் 25 ஆம் தேதி ஏமியன்ஸ் ஒப்பந்தம் கையெழுத்தானது. பிரான்ஸ், பிரித்தானியா, பத்தாவிய குடியரசு மற்றும் ஸ்பெயின் ஆகிய நாடுகளுக்கிடையில் இந்த ஒப்பந்தம் செய்துகொள்ளப்பட்டது. இதில் பிரான்ஸ் தரப்பில் இருந்து நெப்போலியன் சார்பாக அவரின் சகோதரன் ஜோசப் போனபார்ட் கையெழுத்திட்டார். நெப்போலியன் இந்த உடன்படிக்கையைப் பரிசீலித்து அதற்கு ஒப்புதல் அளித்த பின்னர் அவ்வொப்பந்தத்தில் அனைவரும் கைச்சாத்திட்டார்கள். இந்த ஒப்பந்தத்தில் மொத்தம் 12 அம்சங்கள் உள்ளன. அதில் 3வது, 5வது விடயங்கள் இலங்கை பற்றிப் பேசுகிறது. இந்த ஒப்பந்தத்துக்கு முன்னரே இந்த நாடுகளுக்கு இடையில் உடன்பாடுகள் குறித்த கடிதப் பரிமாற்றங்களும், உரையாடல்களும் நிகழ்ந்திருப்பதை அப்போது வெளியான பல்வேறு அறிக்கைகளைக் கொண்ட ஆவணங்களின் மூலம் அறிய முடிகிறது.

இலங்கை தொடர்பாக காணப்படுகிற சரத்துக்கள் இவை தான்:

பிரிவு iii

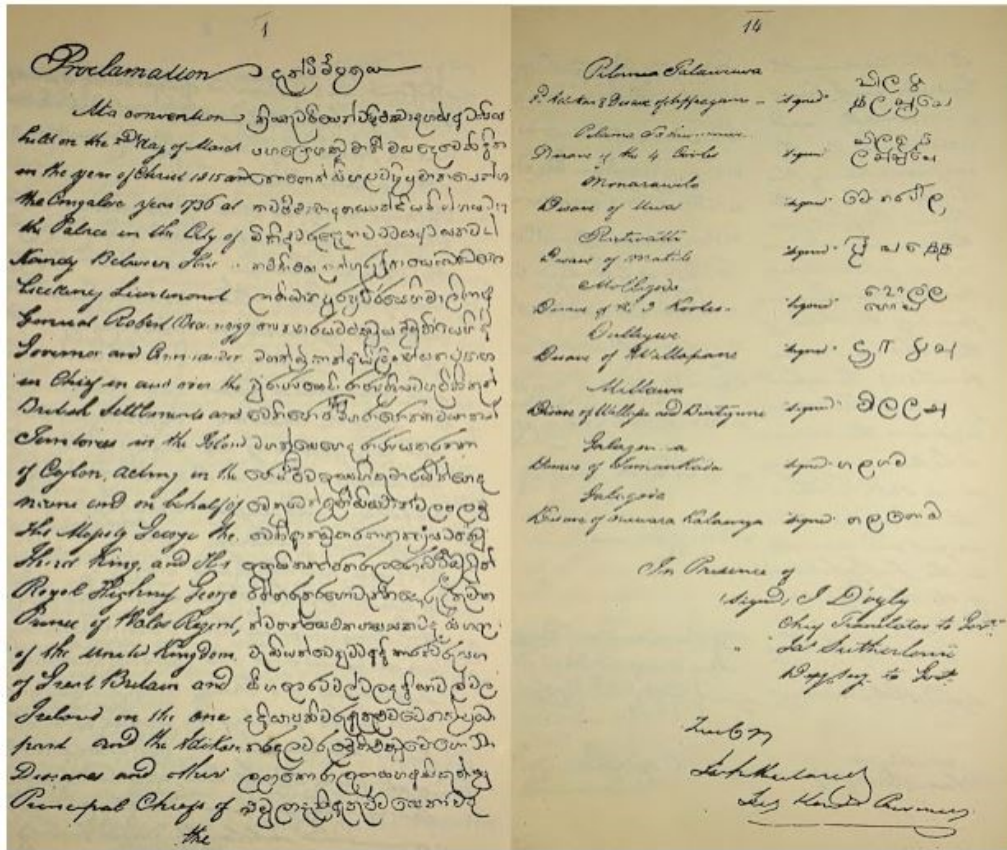
இலங்கையில் இருக்கும் டச்சுக்காரர்களுக்கு சொந்தமான இடங்கள் மற்றும் ட்ரினிடாட் தீவு தவிர [மற்றவற்றை] முந்திய போரில் பிரிட்டிஷ் படைகளால் கைப்பற்றப்பட்டு ஆக்கிரமிக்கப்பட்டிருந்த அல்லது அவர்களுக்குச் சொந்தமாக இருந்த குடியேற்றப் பகுதிகளையும் மற்ற உடைமைகளையும் பிரித்தானியத் தலைமை பிரெஞ்சு மற்றும் அதன் கூட்டாளிகளுக்கு அதாவது பத்தாவியா குடியரசுக்கும் கத்தோலிக்கத் தலைமைக்கும் திருப்பிக் கொடுக்கிறது.

பிரிவு v

ஆனால் பத்தாவியா குடியரசு டச்சு கிழக்கு இந்திய கம்பெனிக்குச் சொந்தமான அதாவது போருக்கு முன்பு அவர்களுக்குச் சொந்தமாக இருந்த இலங்கையில் உள்ள சில நிலப்பகுதிகள் அனைத்தையும் அவற்றின் கட்டிடங்கள் மற்றும் உடைமைகளுடன் பிரித்தானிய முடியிடம் ஒப்படைப்பதற்கு உத்தரவாதமளிக்கிறது.

இந்த ஏமியன் உடன்படிக்கைக்குப் பின்னர் தான் இலங்கையில் பிரிட்டிஷ் ஆட்சி உறுதியாக நிறுவப்பட்டது. பிரித்தானியாவின் முதலாவது முடிக்குரிய குடியேற்ற நாடு (Crown colony) இலங்கை தான்.

இந்த ஒப்பந்தம் ஆங்கிலத்தில் தான் பல்வேறு நூல்களில் காணக்கிடைத்தன. ஆனால் இக்கட்டுரைக்காக மூல ஒப்பந்தத்தின் வடிவத்தைத் தேடினேன். ஆங்கிலத்தில் தேடி எங்கும் கிடைக்கவில்லை. பிரெஞ்சு மொழியில் தேடிய போது அந்த மூலம் பிரதியின் படங்கள் கிடைத்தன. டச்சு, பிரெஞ்சு, ஆங்கில, ஸ்பானிய மொழி நாடுகளுக்கு இடையில் இவை நிகழ்ந்திருந்தாலும் இந்த ஒப்பந்தம் பிரெஞ்சு, ஆங்கில மொழிகளில் தான் ஆக்கப்பட்டிருப்பதை அவதானிக்க முடிந்தது. அதாவது ஒவ்வொரு பக்கத்திலும் இரண்டு கொலம்களைக் கொண்டதாகவும் இடதுபுறம் பிரெஞ்சு மொழியிலும் அதன் ஆங்கிலச் சரத்துக்களின் வடிவம் அதன் அருகில் வலது புறமாகவும் கையெழுத்தில் எழுதப்பட்டிருப்பதைக் காண முடிகிறது. இறுதிப் பக்கத்தில் ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டவர்களின் கையெழுத்துடன் முத்திரை பதிக்கப்பட்டு முடிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த ஒப்பந்தம் நிகழ்ந்து 13 ஆண்டுகளின் பின்னர் முழு இலங்கையும் பறிபோவதற்குக் காரணமான கண்டி ஒப்பந்தமும் இதே முறையில் தான் கையெழுத்தில் வலதுபுறம் ஆங்கிலத்திலேயும் அதன் சிங்கள மொழிபெயர்ப்பு அருகாமையில் உள்ள கொலத்தில் வரிசைப்படுத்தப்பட்டிருப்பதையும் காணலாம். ஆனால் கண்டி ஒப்பந்தத்தில் முத்திரைகள் கிடையாது.

கண்டி ஒப்பந்தத்தில் இடது பக்கம் ஆங்கிலத்திலும் வலது பக்கத்தில் அதன் சிங்கள மொழிபெயர்ப்பையும் கொண்டிருப்பதைக் காணலாம்

ஏமியன் ஒப்பந்தம் கைச்சாத்திடப்பட்டு இரண்டு நாட்களுக்குப் பிறகு, அதாவது ஏப்ரல் 27ஆம் திகதி நான்கு தரப்பினரும் ஒரு துணை ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட நேரிட்டது. ஏனென்றால் அவ் ஒப்பந்தம் ஆங்கில - பிரெஞ்சு மொழிகளில் தான் வரையப்பட்டிருந்தது. இந்த இரண்டு மொழிகளில் மாத்திரம் எழுதப்பட்டதானது அங்கே பாரபட்சமாகக் கருதப்படாவிட்டாலும் கூட அது ஒரு முன்மாதிரி அணுகுமுறையாக இராது என்பதால் டச்சு - பிரெஞ்சு பிரதிநிதிகள் ஒரு தனி ஒப்பந்தப் பிரதியில் கையெழுத்திட்டனர். குறிப்பாக அதில் பத்தாவியா குடியரசு சில இழப்பீடுகளுக்கு நிதி ரீதியாகப் பொறுப்பேற்காது என்பதை உறுதிசெய்துகொள்வதற்கானதாக இருந்தது. இந்த பிரத்தியேக ஒப்பந்தப் பிரிவை அவர்கள் *Separate article to the definitive treaty, added thereto March 27, 1802* என்று குறித்துக்கொண்டார்கள்.

மகாவம்சத்தில் இலங்கை:

இலங்கையின் வரலாற்றை உத்தியோகப்பூர்வமாகப் பதிவு செய்துவரும் புனித நூலான மகாவம்சத்தில் இந்த முக்கிய நிலைமாறு கால விடயங்கள் பற்றிய குறிப்புகள் எதுவும் இல்லாதது ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. மகாவம்சத்தின் மூலத் தொகுதியான முதலாவது தொகுதி கி.மு. 483லிருந்து கி.பி. 301 ஆம் வரை மகாநாம தேரரால் எழுதப்பட்டது. அதுபோல இரண்டாம் தொகுதி கி.பி 302 முதல் கி.பி 1815 வரையான ஆங்கிலேயரின் முழுக் கட்டுப்பாட்டில் வரும் வரையான காலப்பகுதியைப் பதிவு செய்திருக்கிறது. அதாவது ஒல்லாந்தரிடமிருந்து ஆங்கிலேயர்களின் கைகளுக்கு ஆட்சி மாறுகின்ற அந்த நிலைமாறு காலம் இரண்டாவது தொகுதியில் உள்ளடக்கப்பட்டிருக்க வேண்டியது. ஆனால் மகாவம்சத்தில் இந்த நிலைமாறு காலகட்டத்தில் இலங்கை தொடர்பில் உள்நாட்டில் நிகழ்ந்த பல்வேறு சம்பவங்கள் பதிவு செய்யப்பட்டிருக்கிறதேயொழிய சம்பந்தப்பட்ட நாடுகளின் கைகளில் கையில் இலங்கை சிக்கித்தவித்தது எப்படி, இலங்கை மக்களுக்கே தெரியாமல் இலங்கையல்லாதவர்கள், இலங்கைக்கு வெளியில் இலங்கையின் தலைவிதியை எப்படி பேரம் பேசி முடித்துக்கொண்டார்கள் என்பது பற்றிய விபரங்கள் அந்த மகாவம்சத்தில் பேசப்படாதது வியப்பான விடயம்.

இந்தியாவின் மாநிலமாக இலங்கை:

இந்த ஒப்பந்தம் நிகழாது இருந்திருந்தால் இலங்கை நெப்போலியனின் காலனி நாடாக ஆகியிருக்கும். பிரெஞ்சுக் காலனியாகத் தொடர்ந்திருக்கும். சிலவேளைகளில் பிற்காலத்தில் பாண்டிச்சேரி போன்ற ஒன்றாகவும் இருந்திருக்கும். இன்னொருபுறம் இந்த ஒப்பந்தம் நிகழாது இருந்திருந்தால் ஆங்கிலேயர்கள் இலங்கையை தமது இந்திய காலனியின் ஒரு அங்கமாகக் கூட தொடர்ந்து பேணியிருந்திருக்கக்கூடும். 1796 - 1801 வரையான காலப்பகுதியில் இலங்கையின் மீதான நிர்வாகம் அங்கிருந்து தான் மேற்கொள்ளப்பட்டது.

பிரித்தானியா, பிரான்ஸ் ஆகிய இரண்டு ஐரோப்பிய வல்லரசுகளுக்கிடையில் தோன்றிய போட்டியில் பிரித்தானியா வெற்றி பெறாது பிரான்ஸ் வெற்றி பெற்றிருந்தால் இன்று ஆசியாவில் ஆங்கில மொழியும், ஆங்கில மொழி கோலோச்சும் நாடுகளின் பெருக்கமும், ஆங்கிலேயப் பாராளுமன்ற ஆட்சி

முறையும் மேலோங்கியிருக்க வாய்ப்பில்லை. அவ்வாறான நிலைமையுற்றமைக்குக் காரணம் 18ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் பிரித்தானியாவும் பிரான்சும் நாடுபிடி சண்டைகளை நடத்தி, இறுதியில் ஆசியாவிலும், வட அமெரிக்காவிலும் பிரித்தானியா வெற்றி பெற்றதன் விளைவே என்று கூறலாம்.

இலங்கையை ஐரோப்பியர் கைப்பற்றும்போது “இலங்கை” (Ceylon) என்கிற அடையாளத்தை இலங்கைக்கு வெளியில் இருந்த நாடுகள் தந்தனவே அன்றி இலங்கையர்கள் அப்படி ஓர் அடையாளத்தைக் கொண்டிருக்கவில்லை. இலங்கைத் தீவுக்குள் வெவ்வேறு ராஜ்ஜியங்கள் இருந்தன. அந்த ஆட்சிகள் இன ரீதியில் வேறுபட்டிருந்தன. இலங்கையைக் கைப்பற்றியவர்கள் தமக்குச் சாதகமாக அனைத்தையும் ஒன்றிணைத்து ஒரே நிர்வாகத்தின் கீழ் கொண்டுவந்து ஆட்சி செலுத்தினார்கள். இறுதியாக வெளியேறும்போது அதை முன்னர் இருந்தபடி விட்டுச் செல்லவில்லை. பெரும்பான்மை இனத்தின் பிடியில் சிக்கிய இலங்கையாக அதனை விட்டுவிட்டுச் சென்றார்கள்.

அதே உதாரணத்தை இன்னொரு விதமாகப் பாருங்கள். இந்தியா என்கிற நாடும் காலனித்துவத்தால் உருவாக்கப்பட்ட நாடே. மொழிவாரி மாநிலங்கள் அனைத்தையும் ஒன்றிணைத்து ஆங்கிலேயர்களால் உருவாக்கப்பட்டதே இந்தியா என்கிற நாடு. அதே ஆங்கிலேயர்கள் இந்த ஏமியன் உடன்படிக்கை நிகழ்வு சுற்று மாறுபட்டிருந்தாலும் இலங்கையையும் அப்படி இந்தியாவுடன் இணைக்கப்பட்ட ஒரு மாநிலமாக அவர்கள் ஆக்கிவிட்டுப் போகும்போது இலங்கையையும் இந்தியாவாவின் அங்கமாகவே விட்டுவிட்டுச் சென்றிருக்கக் கூடும்.

சூரியன் அஸ்திமிக்காத சாம்ராஜ்யம் என்று கூறும்ஸவுக்கு பரந்து விரிந்திருந்த பிரித்தானிய குடியேற்ற நாடுகள்.

இந்தியாவைச் சுற்றி இருந்த அந்தமான், நிக்கோபார், டியாகோ கார்சியோ, சாகோஸ், மாலைதீவு போன்ற தீவுகளை ஆங்கிலேயர்கள் கைப்பற்றி ஆண்டார்கள். இவற்றில் இந்தியாவுக்கு நெருக்கமான தீவுகளாக இருந்த அந்தமான் நிக்கோபார் போன்ற

தீவுகளை இந்தியாவின் நிர்வாகத்தின் கீழ் வைத்துக்கொண்டவர்களுக்கு; அதைவிட அருகாமையிலிருந்த நாடான இலங்கையையும் அவர்களால் இந்தியாவின் மாநிலங்களில் ஒன்றாக ஆக்குவது ஒன்றும் கடினமான ஒன்றல்ல. அப்படி ஒன்று நிகழாததால் தான் இன்றும் இலங்கை என்கிற நாடு தனி நாடாக எஞ்சியிருக்கிறது என்கிற முடிவுக்கு நாம் வர முடியும்.

முழு இலங்கையும் பறிபோன கதை:

ஏமியன்ஸ் ஒப்பந்தம் பின்னர் அற்ப ஆயுளில் முறிந்தது ஒரு தனிக்கதை. ஒரே ஆண்டில் இரு நாடுகளின் மீதும் மீண்டும் போர்மேகங்கள் கவியத் தொடங்கின. நெப்போலியன் தன்னை பேரரசனாக நிலை நிறுத்துவதற்கான கவனத்தில் ஆழ்ந்திருந்த வேளையில் நெப்போலியனுக்கு கூட்டாளி நாடுகளாக இருந்த ரஷ்யா, ஆஸ்திரியா போன்ற நாடுகளை தன் பக்கம் ஈர்த்து தமது நட்பு நாடுகளாக ஆக்கிக் கொண்டது பிரித்தானியா. அந்தத் துணிவுடன் 1803 ஆம் ஆண்டு பிரான்சுக்கு எதிராக யுத்தப் பிரகடனம் செய்தது இங்கிலாந்து. அடுத்து ஐரோப்பாவில் பத்தாண்டுக்காலம் நடந்த பல கட்டப் போரில் வெற்றியும், தோல்வியுமாக இறுதியில் நெப்போலியன் தோல்வியுற்று நாட்டை விட்டே வெளியேறும் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்ட கதை ஒரு தனி வரலாற்றுக் காவியம் தான். இந்த இடைக்காலத்தில் பிரித்தானியா இலங்கையின் கரையோரப் பிரதேசங்களில் தமது நிலைகளைப் பலப்படுத்தி ஆட்சியை மெதுமெதுவாக நிறுவிக் கொண்டே முழு நாட்டையும் கைப்பற்றும் இலக்குடன் கண்டியுடன் மோதல்களைச் செய்துகொண்டே இருந்தது.

1803 இல் ஐரோப்பாவில் நெப்போலியனுக்கு எதிராகப் போர்ப் பிரகடனம் செய்த அதே ஆண்டு பிரித்தானியா இலங்கையில் கண்டியைக் கைப்பற்ற படையெடுத்தது. ஆனால் படுதோல்வியைத் தழுவிக்கொண்டது பிரித்தானிய படை. ஆனால் அதன் பிறகு தனது உளவுச் சேவையை உச்ச அளவில் பயன்படுத்திப் பல விதமான சதிகளைச் செய்து கண்டி அரசுக்குள்ளேயே அரசவைக்குள் திட்டமிட்டு பிளவுகளை ஏற்படுத்தி ஈற்றில் கண்டியைக் கைப்பற்றியது.

1796 இல் பிரித்தானியர் இலங்கை முழுவதையும் கைப்பற்றியதாகவும், 1802 இல் இலங்கை, பிரித்தானியாவின் முடிக்குரிய குடியேற்ற நாடாகப் பிரகடனப்படுத்திக்கொண்டபோதும் நாட்டின் பெரும்பகுதி அவர்களின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் வரவில்லை. குறிப்பாக வன்னியும், கண்டி இராச்சியமும் சுதந்திரப் பிரதேசங்களாகவே இருந்தன. 1803 இல் பண்டார வன்னியனுக்கும், பிரித்தானிய தளபதி (F. W. Von Drieberg) வொன் டிறிபேக்குக்கும் இடையில் ஏற்பட்ட நேரடி மோதலில் பண்டாரவன்னியன் தோற்கடிக்கப்பட்டபோதும் கண்டியோடு தொடர் இழுபறியை ஆங்கிலேயர்கள் சந்தித்துக்கொண்டே இருந்தார்கள். கண்டிச் சமர்களில் பெற்ற தோல்விகளின் காரணமாக இனிமேல் கண்டியோடு யுத்தம் செய்து கைப்பற்றும் எண்ணத்தை அவர்கள் கைவிட நேரிட்டது. அதற்குப் பதிலாக அவர்கள் இராஜதந்திர வழிகளையும், உளவுச் சேவையைப் பலப்படுத்தி குள்ளநரித்தனமான சதிகளையும் பின்னித்தான் ஏறத்தாழ 20 ஆண்டுகளின் பின்னர் 1815 இல் கண்டியைக் கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டு வந்ததன் மூலம் முழு இலங்கையையும் அதிகாரப்பூர்வமாகப் பிரித்தானியப் பேரரசின் ஆட்சிக்குட்படுத்தினார்கள்.

1798ல், மூன்றாவது நாயக்க மன்னனான ராஜாதிராஜசிங்கன் காய்ச்சல் காரணமாக இறந்தான். அந்த இறப்பின் பின் ராஜாதிராஜசிங்கனின் மைத்துனனான பதினெட்டு வயதுடைய கண்ணுசாமி முடிசூட்டப்பட்டான். சிறீ விக்கிரமராசசிங்கன் எனும் பெயரும் புதிதாக முடிசூட்டப்பட்ட கண்ணுசாமிக்குச் சூட்டப்பட்டது. ஏமியன் உடன்படிக்கை செய்துகொள்ளப்பட்டு அடுத்த ஆண்டே கண்டியைக் கைப்பற்ற எடுத்த முயற்சியை கண்டி அரசனால் வெற்றிகரமாக முறியடிக்கப்பட்டது. ஏமியன் ஒப்பந்தப்படி அன்றிலிருந்து நாட்டின் கரையோரப்பகுதி முழுவதும் பிரித்தானியக் கிழக்கிந்தியக் கம்பனியின் ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்தது. ஆயினும், இரண்டாம் கண்டியப் போரில் கண்டியைச் சூழ்ச்சியாக வெற்றி கொண்ட ஆங்கிலேயர், பெப்ரவரி 14, 1815ல் முழு இலங்கையையும் தமது ஆட்சியின் கீழ் கொண்டுவந்தனர். 1815 இல் கண்டி ஒப்பந்தத்தின் மூலம் அதிகாரங்களைப் பிரித்துக்கொண்டு ஆள உடன்பட்டாலும் தமது அரசியல், இராணுவ நிலைகளைப் பலப்படுத்திய பின்னர் சுதேசிகளை முழுமையாக அதிகாரத்திலிருந்து துரத்திவிட்டு முழுத் தீவையும் ஆங்கிலேயர்கள் தமது ஆட்சியின் கீழ் கொண்டு வந்தார்கள். இதில் கண்டிய அரசியல் உட்குழப்பங்களின் வகிபாகதத்தின் பாத்திரம் எத்தகையது என்பது வேறொரு தனிக்கதை.

ஏமியன் ஒப்பந்தமும் கூட அப்படித்தான். ஆங்கிலேயர்களுக்கு தமது நிலைகளைப் பலப்படுத்திக்கொள்ளத் தான் அப்படியொரு ஒப்பந்தம் தேவைப்பட்டது. ஒல்லாந்தரை முழுமையாகக் கரையோரப் பகுதிகளில் அதிகாரத்திலிருந்து தூக்கியெறியும் வரை தான் தேவைப்பட்டது. ஏமியன் ஒப்பந்தம் செய்துகொண்ட அடுத்த ஆண்டே பிரான்சுக்கு எதிரான யுத்தப் பிரகடனத்தை பிரித்தானியா செய்து கொண்டதையும் இங்குக் குறிப்பிடவேண்டும். அதன் பின்னர் ஏமியன் ஒப்பந்தம் இயல்பாகவே காலாவதியானதும், அது குப்பைக்கூடைக்குப் போனதும் தான் வரலாறு. கண்டிய ஒப்பந்தமும் இது போலவே இரண்டே ஆண்டுகளில்

காலாவதியானது. 1818 இல் ஊவா - வெல்லஸ்ஸ என்கிற மாபெரும் கிளர்ச்சி ஆங்கிலேயர்களுக்கு எதிராகத் தொடங்கியதையும் அது மிகவும் குருரத்தனமாக ஒடுக்கப்பட்டதும் தனிக்கதை.

கண்டி ஒப்பந்தம் செய்துகொள்ளப்பட்ட அதே 1815 ஆண்டு ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கிடையில் சரித்திர முக்கியத்துவம் வாய்ந்த மாநாட்டுத் தொடர்களும் (Congress of Vienna), ஒப்பந்தங்களும் நிகழ்ந்தன. அந்த ஒப்பந்தத்தை வியன்னா ஒப்பந்தம் (Treaty of Vienna - 1815) என்று அழைப்பார்கள். நெப்போலியனின் வீழ்ச்சியைத் தொடர்ந்து ஏனைய நாடுகள் தமக்கிடையில் சமரசமாகப் புரிந்துணர்வு ஒப்பந்தத்தைச் செய்துகொண்டனர். எவற்றைத் தக்கவைத்துக்கொள்வது, எவற்றை விட்டுக்கொடுப்பது என தமக்கிடையில் உத்தரவாதங்களை உறுதிசெய்துகொள்ள இந்தப் பேச்சுவார்த்தைகளும் ஒப்பந்தமும் அவர்களுக்கு அவசியப்பட்டது. அப்படிப்பட்ட உத்தரவாதங்களில் ஒன்று தான். இங்கிலாந்து தமது கட்டுப்பாட்டுக்குள் வந்துவிட்ட இலங்கை, மால்டா, மொரீசியஸ் போன்ற நாடுகள் தமக்கானவை என அங்கு உத்தரவாதம் செய்துகொண்டன. இந்த ஒப்பந்தம் செய்துகொள்ளப்பட்ட வேளை இலங்கையில் கண்டி ஒப்பந்தத்தின் மூலம் முழு நாட்டையும் இங்கிலாந்து கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டு வந்திருந்தது. உலகத்தின் பார்வையில் இலங்கை என்கிற குட்டித்தீவுக்கு இருக்கின்ற மவுசு சாதாரணமானதல்ல. இலங்கையின் கேந்திர முக்கியத்துவம் அப்படிப்பட்டது. “உலகின் மிக மதிப்புமிக்க காலனித்துவ உடைமை” என பீட் (Pitt) என்கிற பிரித்தானிய பாராளுமன்ற உறுப்பினர் ஏமியன் ஒப்பந்தம் செய்துகொள்ளப்பட்ட 1802இல் பாராளுமன்றத்தில் விவரித்தார்.

அதனால் தான் இலங்கை தனது வரலாற்றில் 30க்கும் மேற்பட்ட ஆக்கிரமிப்புகளைச் சந்தித்துள்ளது. ஆக்கிரமித்தவர்கள் உள்நாட்டவர்களால் போர் புரியப்பட்டு விரட்டப்பட்டுமிருக்கிறார்கள். அதுபோல ஒரு ஆக்கிரமிப்பாளர் மறு ஆக்கிரமிப்பாளரால் துரத்தியடிக்கப்பட்டு மாறி மாறி அவர்களே ஆக்கிரமித்து ஆண்டு போயிருக்கிறார்கள். இறுதியாக ஆக்கிரமித்திருந்த ஆங்கிலேயர்களைத்

தவிர ஏனைய அனைத்து ஆக்கிரமிப்பாளர்களும் ஏதோ ஒரு வகையில் விரட்டப்பட்டுத் தான் போயிருக்கிறார்கள். ஆங்கிலேயர்கள் அவர்களாக விட்டுவிட்டுப் போனார்கள். அவர்கள் அவ்வப்போது சுதேசிகளின் சமர்களையும், எதிர்ப்புகளை ஒவ்வொரு காலகட்டத்தில் எதிர்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பது உண்மை தான். ஆனால் அவர்கள் இலங்கையைக் கைவிட அந்த எதிர்ப்புகள் வலுவான காரணியாக இருக்கவில்லை. மாறாக இரண்டாம் உலக யுத்தத்தின் பின் ஏற்பட்ட காலனித்துவ ஆக்கிரமிப்பைக் கைவிடும் கொள்கை உலக அளவில் வலுத்ததும் ஒரு காரணம் தான். இந்தியா போன்ற பலமான பெரிய நாடுகளைக் கைவிடும் போது இலங்கை என்கிற குட்டித்தீவை வைத்திருப்பதில் அரசியல் – பொருளாதார ரீதியில் அர்த்தமற்றது என்பதை உணர்ந்தே அவர்கள் இலங்கையை விட்டு வெளியேறினார்கள்.

ஆனாலும் இதில் இன்னொன்றையும் கவனிக்க வேண்டும். இந்தியா போன்ற பெரிய நாட்டைக் கைவிட்டுச் செல்லுகின்ற போதும் கூட இலங்கையை அவர்கள் முழுவதும் கைவிடத் தயாராக இருக்கவில்லை. இலங்கையில் அவர்களின் பிடியை வைத்திருக்கவே செய்தார்கள். எனவே 1972 இல் இலங்கை ஒரு குடியரசாக ஆகும் வரை அந்தப் பிடி நீடித்தது.

அடிக்குறிப்பு:

1. பிரெஞ்சுப் படையில் கேப்டனாக இருந்த இத்தாலி நாட்டைச் சேர்ந்த C.S.Tombe இலங்கை, இந்தியக் கடற்பயணம் செய்த பின் 1810இல் அதாவது (இலங்கை 1815 இல் ஆங்கிலேயர்கள் முழுமையாகக் கைப்பற்ற முன்) வெளியிட்ட VOYAGE AUX INDES ORIENTALES என்கிற அந்த நூலில் ஒரு தனிப்பகுதி ATTAQUE ET DEFENSE DE COLOMBO (கொழும்பின் மீதான தற்காப்புத் தாக்குதல்) சுமார் 40 பக்கங்களில் வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது. துரதிர்ஷ்டவசமாக இது பிரெஞ்சு மொழியில் தான் இந்த நூல் இருக்கிறது. இத்தகைய நூல்களுக்குள் இலங்கையின் காலனித்துவ வரலாற்றை ஆராய்ந்தவர்கள் பலர் நுழைந்திருக்க வாய்ப்பில்லை என்றே படுகிறது. இப்படி இலங்கையின் மீதான காலனித்துவ ஆட்சிக் காலத்தைப் பற்றி பேசுகிற ஏராளமான மூல ஆவணங்கள் டச்சு, போத்துக்கீசு, பிரெஞ்சு போன்ற மொழிகளில் இருக்கின்றன. அவை எல்லாம் நமது மொழிகளில், அல்லது ஆங்கிலத்திலும் கிடைக்கும் போது தான் விடுபட்டுப்போன பல வரலாற்றுத் தகவல்களை வெளிக்கொணர முடியும்.
2. சிங்கள மொழியில் போர்த்துகேயரை “பரங்கி” என்று அழைப்பார்கள். ஒல்லாந்தரை “ஒலந்த” என்றும் “லந்தேசி” என்றும் அழைப்பார்கள்.
3. Kent, Deborah - In the middle colonies - New York : Benchmark Books, 2000
4. D.C. Wijewardena - The Revolt in the temple – Sinha Publication – 1953, P.84
5. S.Peter - A Short Hoistory of modern times Ceylon & World – from 1796 to the present day – S.S.shanmuganathan & sons, Jaffna - 1939
6. John D.Grainger, The Amiens Truce – The Boydell Press, 2004
7. இந்தக் கட்டுரைக்காக ஏமியன் உடன்படிக்கை குறித்து தேடிக்கண்டுபிடித்த பல்வேறு ஆவணங்களில் மிகவும் மிகவும் மூல ஆவணமாக அமைந்தது லண்டனில் வெளியிடப்பட்ட Cobbetts - Annual Register – Volulme – I, From January to June, 1902 என்கிற ஆவணம். ஏமியன் ஒப்பந்தம் செய்துகொள்ளப்பட்டு மூன்று மாதங்களில்

வெளிவந்த இந்த 220 ஆண்டுகால பழைய ஆவணம் மொத்தம் 768 பக்கங்களைக் கொண்டது. வில்லியம் கொப்ட்ஸ் (William Cobbets) தொகுத்த இந்த அறிக்கையானது ஆண்டு தோறும் பிரித்தானியாவின் அரசியல், நிர்வாகத்துறை குறித்த ஏராளமான துல்லியமான விபரங்களைக் கொண்ட அறிக்கையாகும். வில்லியம் கொப்ட்ஸ் பிரித்தானிய அரசியல் விவகாரங்களை வாராந்தம் அறிக்கையாக வர்த்தக ரீதியில் தொகுத்து வெளியிட்டு வந்த ஒருவர். பாராளுமன்ற விவாதங்களை அறிக்கையிடும் கலாச்சாரத்தின் முன்னோடிகளில் ஒருவராக அவரைக் கொள்ள முடியும். அதற்கு முன்பே பாராளுமன்ற விவாதங்களைத் தொகுத்து வெளியிடும் பணியை மேற்கொண்டிருந்தவர் லூக் ஹன்சார்ட் (Luke Hansard) அந்த ஹன்சார்ட்டின் பெயரில் தான் இன்றும் ஹன்சார்ட்கள் அழைக்கப்படுகின்றன. வில்லியம் கொப்ட்ஸ் தொகுத்த வாராந்த அரசியல் நிலவர அறிக்கைகள் அந்தக் காலத்திலேயே வாரத்துக்கு 6000 பிரதிகள் அச்சடிக்கப்பட்டிருக்கிறது. கொப்ட்டின் அறிக்கையில் 321 இல் இருந்து இந்த ஒப்பந்தத்தின் விரிவான அம்சங்கள் பதிவு செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

8. Burke, Edmund (ed) (1803). *Annual Register, Volume 45*. London: Longman and Greens. C

9. *The Annual Register, or a view of the Politics, and literature, for the year 1802*, London Printed by R. Wilks, 1803.

10. தென்னாசியாவில் ஆங்கிலேயர்களிடம் இருந்து இறுதியாக விடுதலை பெற்ற (1965) நாடு மாலேதீவு. டச்சுக்காரர்களை இலங்கையை விட்டு விரட்டிய அதே காலத்தில் தான் மாலேதீவிலிருந்தும் டச்சுக்காரர்களை ஆங்கிலேயர்கள் விரட்டியடித்துவிட்டு தமது கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டு வந்தார்கள். 1887 இல் மாலேதீவு ஆங்கிலேயர்களுக்கு எழுதிகொடுக்கப்பட்டபோது, மாலேதீவு சுல்தானுக்கும் இலங்கைக்கான பிரித்தானிய ஆளுநருக்கும் இடையில் தான் அதற்கான ஒப்பந்தம் செய்துகொள்ளப்பட்டது.

11. HENRY MARSHAL - CEYLON: A GENERAL DESCRIPTION OF THE ISLAND AND ITS INHABITANTS ; AN HISTORICAL SKETCH CONQUEST OF THE COLONY BY THE ENGLISH - LONDON - 1846

12. Fr S. G. Perera, ed. *The Douglas Papers*, Colombo, 1933, p. 32. Sylvester Douglas's notes of 19 September 1800.

மேலதிகமாக உதவியவை:

- *The gentleman's magazine: and historical chronical for the year MDCCCV*. Volume *LXXV by Sylvanus urban - 1805

- Ajay Parasram - *Becoming the State: Territorializing Ceylon, 1815 – 1848* - Carleton University, Ottawa, Ontario, 2017

- ALICIA SCHRIKKER - *DUTCH AND BRITISH COLONIAL INTERVENTION IN SRI LANKA - 1780 - 1815, Expansion and Reform* - LEIDEN • BOSTON 2007

- H.A.Colgate - *The Royal navy and trincomalee - The history of their conection c 1750-1958* - (*The Ceylon Journal of historical and social studies* Vo.7 - No 1, 1964)

நன்றி - காக்கைச் சிறகினிலே மார்ச் - 2021

என்.சரவணன்

nsaravanan@gmail.com

10. உ.பி.யில் பெரியார் பிறந்திருந்தால் இந்தியாவிலேயே பெரிய மாற்றம் நிகழ்ந்திருக்கும்!.

— விடுதலை

சென்னை நந்தனம் ஓய்.எம்.சி.ஏ. மைதானத்தில் நடைபெற்ற புத்தகக் கண்காட்சி அரங்கில் 28.2.2021 பிற்பகல் 3.45 மணியளவில் நடைபெற்ற புத்தக வெளியீட்டு விழா இயக்க வரலாற்றில் குறிப்பிடத் தக்கதாகும்.

தந்தை பெரியார் பற்றிய நூல்கள் தமிழில் ஏராளமாக வெளி வந்துள்ளன என்றாலும், ஆங்கிலத்தில் வெளிவரும் நிலையில்தான் உலகெங்கும் சென்று அடையும் என்ற ஒரு கருத்து எல்லாத் திசைகளிலும் கூறப்படும் கருத்தாகும்.

சிறியதும், பெரியதுமாக 88 நூல்களை ஆங்கிலத்தில் கழகம் கொண்டு வந்துள்ளது என்றாலும், மேலும் விரிவான நூல்கள் ஆங்கிலத்திலும், பிற மொழிகளிலும் கொண்டு வரப்பட வேண்டும் என்ற கருத்து மேலோங்கி வருகின்றது.

அந்த வகையில் திராவிடர் கழகத் தலைவர் ஆசிரியர் கி. வீரமணி அவர்களின் வேண்டுகோள்படியும் வழிகாட்டு தலின்படியும் 'டெக்கான் கிரானிக்களில்' பணியாற்றும் பாபு ஜெயகுமார் அவர்களால் எழுதப்பட்ட "*Periyar E.V. Ramasamy A Man Ahead of His Time*" எனும் 253 பக்கங்களில் 20 தலைப்புகளில் 'எமரால்டு' பதிப்பகத்தினரால் பதிப்பிக்கப் பட்டது. அந்நூலின் வெளியீட்டு விழா நேர்த்தியான முறையில் வெளியிடப்பட்டது.

விழாவிற்குத் திராவிடர் கழகத் தலைவர் ஆசிரியர் கி. வீரமணி அவர்கள் தலைமை ஏற்றார். 'எமரால்டு' பதிப் பகத்தின் உரிமையாளரும், பகுத்தறிவு எழுத்தாளர் மன்றத் தின் மாநிலத் துணைத் தலைவருமான கோ. ஒளிவண்ணன் வரவேற்புரையாற்றினார்.

அவர்தனது வரவேற்புரையில் - உலகில் பல நாடுகளிலும் வழக்கமாக நடத்தப்பட்டு வந்த புத்தகக் கண்காட்சிகள் கரோனா காரணமாக நடத்தப்படாத நிலையில், விதிவிலக்காக சென்னையில் மட்டும், தங்குத் தடையின்றி நடைபெற்று வருவதைக் குறிப்பிட்டபோது பலத்த கரஓலி எழுந்தது.

உலக முழுவதும் ஆங்கிலம் கோலோச்சும் இந்தக் கால கட்டத்தில், தந்தை பெரியார் பற்றி ஆங்கிலத்தில் இப்படி ஒரு நூல் வெளிவருவது சிறப்பானது - எனது தந்தையார் கோபாலகிருஷ்ணன் அவர்கள் தந்தை பெரியார் அவர்கள் பற்றி *Periyar the Father of*

Tamil Race எனும் என்ற நூலை 30 ஆண்டுகளுக்கு முன் வெளியிட்டுள்ளதையும் குறிப்பிட்டார்.

(தமிழில் "தமிழர் தலைவர்" எனும் நூல் சாமி. சிதம்பரனார் எழுதிய முதல் பகுதியும், 'உலக தலைவர் பெரியார்' எனும் பெயரில் திராவிடர் கழகத் தலைவர் ஆசிரியர் கி. வீரமணி அவர்களால் எழுதப்பட்ட ஏழு தொகுதிகளும் கவிஞர் கருணானந்தம் அவர்களால் எழுதப்பட்ட தந்தை பெரியார் எனும் வாழ்க்கை வரலாற்று நூலும் A Pen Portrait of Periyar Ramasamy என்ற Prof. தருமலிங்கம் அவர்களால் எழுதப்பட்ட நூலும் ஏற்கெனவே வெளி வந்துள்ளன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது). கே.எம். பாலசுப்பிரமணியம் அவர்கள் Periyar E.V. Ramasamy என்ற தலைப்பில் (1943இல்) ஆங்கிலத்தில் எழுதினார்.

முனைவர் சுபாஷினி (Director Tamil Heritage Foundation):

மலேசியாவைப் பூர்விகமாகக் கொண்டு ஜெர்மனியில் வாழ்ந்து வரும் - ஆய்வாளர் முனைவர் கே. சுபாஷினி தன் உரையில் முக்கியமாகக் குறிப்பிட்டதாவது: ஜெர்மனியில் வாழ்ந்து வரும் எனக்கு இந்நூலில் தந்தை பெரியார் ஜெர்மனியில் ஆறு நாட்கள் சுற்றுப் பயணம் செய்த தகவல் கிடைத்து மகிழ்கிறேன். "Exploring the world" எனும் தலைப்பில் 18 பக்கங்களில் தந்தை பெரியாரின் உலக சுற்றுப் பயணம் குறித்து குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. உலகை வலம் வந்து பல அனுபவங்களை அறிந்து மனித குலத்துக்குத் தேவையான கருத்துகளைப் பெரியார் வழங்கியுள்ளார்.

நான் பிறந்த மலேசியாதான் பெரியார் பயணித்த முதல் வெளி நாடாகும். 11 மாதங்கள் அய்ரோப்பாவில் சுற்றுப் பயணம் செய்து தந்தை பெரியார் எழுதி வந்த பிரயாணக் குறிப்புகள் மிகவும் பயனுள்ளவையாகும்.

வெண்தாடி வேந்தர் பெரியார் என்று இன்று அவரைப் பாராட்டுகிறோம். வெறும் மீசையோடு மலேசியாவுக்கு வந்த பெரியார் தாடியோடு வெளி வந்தார். வெண்தாடி பெரியாராக வெளி வந்ததற்கு எங்கள் மலேசியாதான் காரணம் என்று நினைக்கும் பொழுது பெருமையாக இருக்கிறது என்றும் குறிப்பிட்டார்.

பெரியார் அவர்களைப் பற்றிய நூல்கள் பிரெஞ்சு, ஸ்பானிஸ் மொழிகளிலும் வர வேண்டும். புதிய தலைமுறைக்குப் போய்ச் சேர வேண்டும் என்றும் குறிப்பிட்டார்.

ஞான. இராசசேகரன் அய்.ஏ.எஸ். (ஓய்வு):

பெரியார் திரைப்படப் புகழ் (பெரியார் படத் திரைக்கதை மற்றும் இயக்குநர் - தேசிய விருது பெற்றது 'பெரியார்' திரைப்படம் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது) ஞான இராசசேகரன் அவர்கள் தன் உரையில் முக்கியமாக முத்திரை பதித்தது போல குறிப்பிட்டதாவது:

இந்த ஆங்கில நூலை பாபு ஜெயக்குமார் நேர்த்தியான ஆங்கிலத்தில் வெகு சிறப்பாக செறிவாக எழுதியுள்ளார் - அவருக்கு என் பாராட்டுக்கள்.

வினோதமான மாமனிதர் பெரியார்:

பெரியார் ஒரு வினோதமான மா மனிதர்! நம் நாட்டில் காலத்தைக் கடந்த இரு தலைவர்களில் ஒருவர் திருவள்ளுவர். இன்னொருவர் பெரியார் ஆவார். 2000 ஆண்டு கடந்தும் பேசப்படக் கூடியவர்கள். காலத்தைக் கடந்து சிந்தித்தவர் பெரியார். திருவள்ளுவருக்குக் காவி சாயம் பூசுகின்றனர். பெரியார் சிலையைச் சேதப்படுத்துகின்றனர் என்பதிலிருந்தே இவர்கள் யாருக்கு எதிரிகள் என்பது விளங்குகிறது.

பெரியார் மட்டும் உத்தரப்பிரதேசத்தில் பிறந்திருந்தால், இந்தியாவே மாறியிருக்கும். இந்தியாவிலேயே தமிழ்நாடு தனித் தன்மையோடு விளங்குகிறது என்றால் காரணம் பெரியார் அவர்களே!

தமிழ்நாடும் கேரளமும்:

கேரள மாநிலத்தில் கூட சமூக நிலை என்ன? வர்க்கப் பிரச்சினையில் ஏற்பட்டுள்ள விழிப்புணர்வு அளவுக்குச் சமூகப் பிரச்சினையில் போதிய அளவு விழிப்புணர்வு இல்லை என்று கம்யூனிஸ்ட் தலைவர்களே ஒப்புக் கொள்கிறார்கள். பெரியார் போல சமூகப் புரட்சித் தலைவர் இங்கு உருவாகவில்லை என்று யதார்த்தமாக ஒப்புக் கொள்கின்றனர்.

பெரியார் பற்றிய நூல் இந்தியா முழுமைக்கும் தேவைப்படும் கால கட்டம் இது. மதவாத சக்திகளை எதிர் கொள்ள வடக்கே பெரியார் என்ற போர் ஆயுதம் இல்லை. பெரியார் இந்தியா முழுமைக்கும் மிகவும் தேவை.

சமீபத்தில் உ.பி. லக்னோ சென்றபோது தலைமைச் செயலகத்தில் பணியாற்றும் பெரிய அதிகாரிகளின் நெற்றியில்கூட திருநீறும், குங்குமமும் பரவலாகக் காணப்படுவதைக் கண்டேன். பெரியாரின் அருமை பிற மாநிலங்களுக்குச் சென்றால்தான் விளங்கும்.

பெரியார்பற்றி இன்னும் மூன்று திரைப்படங்கள் எடுக்கலாம்:

பெரியாரைப்பற்றி திரைப்படம் எடுத்தேன். இன்னும் மூன்று பெரியார் படங்களை எடுக்கலாம்; அவரின் பொது வாழ்வு என்பது அவ்வளவு அடர்த்தியும், ஆழமும் கொண்டது என்று குறிப்பிட்டார். திரைப்பட இயக்குநர் ஞான. இராசசேகரன் அய். ஏ. எஸ். (ஓய்வு).

பெரியார் திரைப்பட இயக்குநர் ஞான. இராசசேகரன் அய். ஏ. எஸ். (ஓய்வு)

உலகில் எல்லா மொழிகளிலும் பெரியார் பற்றி நூல்கள் தேவை

முனைவர் கே. சுபாஷினி (ஜெர்மனி) கருத்துரைகள்

தொகுப்பு: மின்சாரம் - விடுதலை - மார்ச் 01, 2021

11. அண்ணாவின் 'திராவிடநாடு'.

— கல்பனாதாசன்

'தேனூறும் தமிழகத்தில் தேன்போன்றது, இந்தத் 'திராவிட நாடு' என்றும் உயர்வானது' என்று கண்ணதாசனால் ஒரு திரைப்படலில் படம்பிடிக்கப்பட்டது அண்ணாவின் 'திராவிடநாடு' இதழ். பேனா பிடித்தவர்கள் பலபேருக்கு அது அரிச்சுவடியாக இருந்த இயக்க இதழ் என்றும் கண்ணதாசன் அதே பாடலில் வர்ணித்திருக்கிறார். 'தம்பிக்கு' என்னும் தலைப்பில் அண்ணா திராவிடநாடு இதழில் வரைந்த மடல்வடிவக்கட்டுரைகள் தமிழ் உரைநடை இலக்கியத்திற்கு அரிய வரவு. அதன் மூலம் அவருக்கு ஆயிரம்

பல்லாயிரம் அரசியல் தம்பிகளும் இலக்கியத்தம்பிகளும் கிடைத்தார்கள். கே ஏ அப்பாஸின் கடைசிப்பக்கம் 'பிளிட்ஸ்' பத்திரிகைக்கு எப்படியோ அப்படியே அண்ணாவின் 'திராவிடநாட்'ுக்கு அவரது 'தம்பிக்கு' கடிதங்கள்.

'தம்பிக்கு' கடிதங்களுக்கு முதன்முதலில் 1963 இல் நூல்வடிவம் தந்த பெருமை பாரிநிலையத்தைச்சேரும். 10 தொகுதிகள் வெளியிட்டது பாரிநிலையம். அண்மையில் தமிழரசி பதிப்பகம் 2005 இல் 'தம்பிக்கு கடிதங்க'ளை மீண்டும் வெளியிட்டுள்ளது. திராவிடநாட்டில் எழுதிய 171 கடிதங்களும் காஞ்சியில் எழுதிய 119 கடிதங்களும் சேர்ந்து மொத்தம் 290 கடிதங்கள் கொண்ட 10 தொகுதி அது.

தம்பிக்கு பதிப்புரையில் ம. நடராசன் சொல்கிறார். 'வாழ்க வசவாளர்கள்', 'இன்றைய பகைவர் நாளை நண்பர்', 'மாற்றான் தோட்டத்து மல்லிகைக்கும் மணமுண்டு', 'தம்பி உடையான் படைக்கஞ்சான்' என்னும் அண்ணாவின் தலைப்புகள் தமிழர்களின் மனத்தைப்பண்படுத்தி நெறிப்படுத்துபவை. 'தடைக்கற்கள் படிக்கற்கள் ஆகட்டும்', 'துணிவு தெளிவு கனிவு', 'கடமை கண்ணியம் கட்டுப்பாடு', 'எதையும் தாங்கும் இதயம்' என்னும் மடல்கள் அண்ணாவின் வாழ்வியல் நெறியின் வெளிப்பாடாக அமைந்தவை.

திராவிட இயக்க ஆய்வாளர் க. திருநாவுக்கரசு, எழுத்தாளர் இயக்குநர் ப. புகழேந்தி இருவரும் திராவிட இயக்க இதழ்கள் 265க்கும் மேற்பட்டவை எனப்பட்டியல் இடுகின்றனர். நீதிக்கட்சிக்காலத்திலிருந்து நடத்தப்பட்ட இதழ்கள் அனைத்தையும் கணக்கில் எடுத்துக்கொண்டு இந்தப்புள்ளிவிவரம் தருகின்றனர். அவற்றில்

தலையான 'திராவிடன்', 'குடியரசு', 'விடுதலை' ஆகியவற்றுக்கடுத்து அண்ணாவின் 'திராவிடநாடு' முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. குடியரசு, விடுதலை ஆகிய இதழ்களில் துணையாசிரியராகப் பணிபுரிந்த அண்ணா 1942 இல் 'திராவிடநாடு' தொடங்கினார். 3-2-1963 வரை இதழ் தொடர்ந்து வெளிவந்தது. பிறகு 'காஞ்சி' என்னும் பெயரில் அதை நடத்தினார். 'ஹோம்லண்ட்' என்னும் ஆங்கிலப்பத்திரிக்கையையும் அண்ணா கொஞ்சகாலம் நடத்தினார். அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழக மாணவர்கள் ப. நெடுமாறன் தலைமையில் அதற்கு நிதி திரட்டிக்கொடுத்ததுண்டு.

ஹோம்லண்ட் தொடங்கியபோது திராவிடநட்டில் அது குறித்து அண்ணா எழுதிய அறிமுகம் சுவையானது.- 'தம்பி, ஆங்கில இதழ் முந்திரிப்பருப்பானால் திராவிடநாடு வெண்பொங்கல். அது கருவி. இது என் உள்ளம். அது பிறர் நெஞ்சைத்தொட, இது உன்னுடன் உறவாட. அது பிறருக்கு நம்மை விளக்க. இது நம்மை உருவாக்க. எனவே இதனை இழந்துவிட ஒருபோதும் சம்மதியேன்.'

திராவிடநாடு முதலிதழ் 8-3-1942 அன்று ஓரணா விலையில் ஞாயிறு தோறும் வெளிவரும் என்னும் அறிவிப்புடன் வந்தது. ஆசிரியர் சி. என். அண்ணாதுரை. 'தமிழுண்டு தமிழ்மக்களுண்டு, இன்பத்தமிழுக்கு நாளும் செய்வோம் நல்ல தொண்டு' என்னும் பாரதிதாசன் வரிகள் முகப்பை அலங்கரித்தன. முதலில் காஞ்சிபுரம் தேரடித்தெருவிலிருந்தும் பின்னர் திருக்கச்சி நம்பி தெருவிலிருந்தும் வெளிவந்தது. திராவிடநாடு இதழின் பெரும்பாலான பக்கங்களை அண்ணாவே ஆட்கொண்டார். 'சொல்லவல்லன்' என்னும் குறள் வரிக்கு இலக்கணமான காரணத்தால் அண்ணாவுக்கு அது சாத்தியமாயிற்று.

திராவிடநாடு இதழில் பாரதிதாசன், நெடுஞ்செழியன், அன்பழகன், மதியழகன், என். வி. நடராசன், மு. கருணாநிதி, இரா. செழியன், அரங்கண்ணல், தில்லை வில்லாளன், ராதாமணாளன், ப. உ. சண்முகம், ம. கி. தசரதன், ப. வாணன், வாணிதாசன் ஆகியோர் எழுதினார்கள். அரங்கண்ணல், தில்லை வில்லாளன் இருவரும் துணையாசிரியர்களாக இருந்தார்கள். நெடுஞ்செழியன் 1949 வாக்கில் துணையாசிரியராக இருந்தார். ஈழத்து அடிகள் அண்ணாவுக்கு வலதுகரமாக இருந்து எழுத்தாளராக, நிர்வாகியாக, எழுத்தராக, காசாளராக, மேலாளராக இப்படி எண்ணிறந்த பணிகளைச்சுமந்து திராவிடநாட்டைச் செம்மை செய்தார். திராவிடநாட்டின் முகப்புப்பக்கத்தில் கவிதைகளை வெளியிடுவது அண்ணாவின் வழமை. அறிமுகமே இல்லாத இளம்கவிஞர்கள் பலருக்கு அண்ணா முகவரி உண்டாக்கித்தந்ததுண்டு.

அண்ணா 1949 வாக்கில் கட்சியின் பொதுச்செயலராக இருந்தபோது 'நம்நாடு' பத்திரிகையையும் ஆசிரியராக இருந்து பார்த்துக்கொண்டார். ராயபுரம் அறிவகத்தில் தங்கியிருந்த அண்ணா கடைசినேரத்தில் (எப்போதும் அப்படித்தான்) எழுதித்தரும் கட்டுரையை எடுத்துக்கொண்டு ப. புகழேந்தி காஞ்சிபுரம் திராவிடநாடு இதழுக்குப் பயணம் போவார். அதற்கு ரூ. 5 அவருக்கு பேட்டா கொடுத்தார்கள். ரூ. 3 வண்டிச்சத்தம்போக ரூ. 2 சாப்பாடு சிற்றுண்டிக்குப் போதுமானதாக இருந்தது என்கிறார் புகழேந்தி.

உலகத்தமிழ் ஆராய்ச்சி நிறுவனம் நடத்திய கருத்தரங்கில் அண்ணாவின் திராவிடநாடு பற்றி கட்டுரை வாசித்த கு. விவேகாநந்தன் எழுதுகிறார்- அண்ணாவின் பிறபணிகளைக்காட்டிலும் இதழ்ப்பணி சிறந்துவிளங்குவதற்குக்காரணம் அவரது எல்லாத்திறங்களும் இதழ்களில் ஒருசேர நின்று நிலவியதேயாகும். திராவிடநாடு இதழில் அவர் கையாண்ட ஒவ்வொரு இதழின் இலக்கிய வடிவமும் சிறந்துவிளங்குகின்றது. அந்திக்கலம்பகம், ஊரார் உரையாடல், கேட்டிரா சேதி முதலானவை பின்னாளில் ஆனந்தவிகடன், குமுதம் இதழ்களில் வேறு வேறு பெயர்களில் எடுத்தாளப்பட்டன.

அவர் கனவுகண்ட அரசியல் திராவிடநாடு லட்சியம் கைகூடாவிட்டாலும் தமது இதழ்-இலக்கியமான திராவிடநாட்டில் அண்ணா செங்கோல் செலுத்தினார். பல்வேறு ஆசிரியர்கள் செய்யும் பணியை அவர் ஒருவரே தன்னந்தனியனாகச் செய்தார். அரசியல் விமர்சனம், பயணக்குறிப்புகள், கேலிச்சித்திரம், நாடகம், சிறுகதை, தொடர்கதை, புதினம் என்று எல்லாத்துறைகளையும் ஒரு கை பார்த்ததுடன் அவற்றில் தமது கைவண்ணம் சிந்தாமல் சிதையாமல் நாளுக்குநாள் மெருகேறும் வண்ணமும் பார்த்துக்கொண்டார்.

அண்ணாவின் பாணி அவருடைய பிறவிக்குணத்தின்பாற்பட்டது. நட்பும் தயையும் கொடையும் பிறவிக்குணம் என்பார்கள். அவை அண்ணாவின் பண்புகள். உயர்குடிப்பண்புகள். தன்னை வியந்து தருக்கலும் தாழ்வின்றிக் கொன்னே வெகுளி பெருக்கலும் அவர் அறியாத கீழ்க்குணங்கள். இன்னாசெய்தார்க்கும் இனியவே செய்யும் சால்பு அவரது அடிப்படை இயல்பு. அத்தகைய பண்புகள் அவரது எழுத்துக்கும் உரமாகி ஊற்றாகி அவருடைய தமிழில் அற்புதம் புரிந்தன. எதையும் சுவையோடு அதுவும் நகைச்சுவையோடு கேட்டார்ப்பிணிக்கும் தகையவாய்க் கேளாரும் வேட்ப மொழியும் தமிழ் அவரது தமிழ். அந்தத்தமிழ் அவரது திராவிடநாட்டில் பக்கத்துக்குப்பக்கம் பளிச்சிட்டது.

அண்ணாவின் பேச்சைக்கேட்க மைல்கணக்கில் நடந்த தம்பிகள் ஏராளம். அதேபோல் அவரது திராவிடநாடு இதழ் வெளிவரும் கிழமைதோறும் முன்னதாகவே கடைதேடி ஓடிப்போய் காத்திருக்கும் தம்பிகளுக்கும் குறைவில்லை. அண்ணா அன்பின் உருவகம். அவர் உருவாக்கிய குடும்ப பாசம் கட்சியையும் தம்பிகளையும் அப்படிக்கட்டிப்போட்டிருந்தது. வெட்டிக்கொண்டு வா என்றால் கட்டிக்கொண்டு வரும் தம்பிகள் அவருக்குக் கிடைத்தார்கள். அவர்களைக்கொண்டு அவர் 1949 இல் தொடங்கி 18 ஆண்டுகள் உழைத்து 1967 இல் ஆட்சிக்கட்டில் ஏறினார். ஆனால் தமிழ்நாட்டின் கெடுவாய்ப்பு இரண்டே ஆண்டுகளில் அவரைக் காலம் காவு கொண்டுவிட்டது.

திராவிடநாட்டில் அவர் எழுதிய நாடகங்களில் 'சந்திரோதயம்' 'சந்திரமோகன்', 'நீதிதேவன் மயக்கம்' வரலாற்றுப்புகழ் வாய்ந்தவை. 'சிவாஜி கண்ட இந்து சாம்ராஜ்யம்' (சந்திரமோகன்) நாடகத்தில் சிவாஜி வேடமேற்ற வி. சி. கணேசன் பெரியாரால் பெயர்கூட்டப்பெற்று சிவாஜி கணேசன் என்றே புகழ்பெற்றார். நாடகத்தில் நடிப்பதற்குமுன் மாதக்கணக்கில் திராவிடநாடு அலுவலகத்தில் சிவாஜி தங்கியிருந்ததுண்டு. 'தீ பரவட்டும்', 'ஆரியமாயை', 'கம்பரசம்' ஆகிய

தொடர்கட்டுரைகள் புரட்சிகரமானவை. அண்ணாவுக்கும் ரா. பி. சேதுப்பிள்ளைக்கும், அண்ணாவுக்கும் சோமசுந்தரபாரதிக்கும் நிகழ்ந்த சொற்போரின் தொகுப்பே 'தீ பரவட்டும்' என்னும் பெயரில் நூல்வடிவம் பெற்றது. 'ஆரியமாயை' எழுதியதற்காக அண்ணா சிறைவாசம் செய்ததுண்டு.

பெரியாரிடமிருந்து பிரியவேண்டிய கட்டாயம் நேர்ந்தபோது எழுதிய 'ராஜபார்ட் ரங்கதுரை', 'இரும்பாரம்', 'ரொட்டித்துண்டு'; சம்பத்தோடு பிணங்கவேண்டிய அவசியம் வந்த தருணத்தில் படைத்த 'எல்லோரும் இந்நாட்டுமன்னர்' அழகிய உருவங்கள். அண்ணாவைப்பின்பற்றிக் கழகத்தில் எல்லோருமே பேசவும் எழுதவும் முனைவார்கள். ஒருசிலரைத்தவிர அவரது ஆளுமை பிறருக்குக்கைகூடவில்லை. அண்ணாவின் எழுத்திலும் சரி பேச்சிலும் சரி மெல்லிய நகைச்சுவை இழைந்துகொண்டே இருக்கும். நயமான மென்மையான சொல்வளம் அருவிபோல் வழிந்துகொண்டே இருக்கும். அண்ணாவைப் பின்பற்றியவர்களுக்கு இவை அறவே இல்லை என்பதால் அண்ணாவின் பாணியை அவர்கள் பின்பற்றியவிதம் சலிப்பூட்டுவதாகவே முடிந்தது.

ஒருமுறை திராவிடநாடு இதழின்மீது வகுப்புப்பகைமையை ஊட்டுவது என்னும் கோணத்தில் அவதூறு வழக்குப் பதிவு செய்யப்பட்டது. ஜாமீன் தொகை ரூ 3000 கட்டவேண்டும். அவ்வளவு பணத்திற்கு அண்ணா எங்கே போவார்? வாசகர்களிடம் கையேந்தினார். வேண்டியதொகை வசூலானதும் இனி போதும் என்று அறிவிப்பும் தந்துவிட்டார். பின்னர் திராவிடநாடு கட்டுரைகளுக்கு எதிரான அவ்வழக்கை உயர்நீதிமன்றம் தள்ளுபடி செய்து தீர்ப்பளித்துவிட்டது.

திராவிடநாடு தொடங்கியபோது எழுதினார்- இவன் எம். ஏ. படித்தால் போதுமா? ஓர் இதழ்நடத்த வல்லவனா? என்று ஏளனக்குரல் எழுப்பியோர் எவ்வளவு பேர்? தமிழ் இலக்கணம் இலக்கியம் அறிவானோ? என்று எடுத்தேன், கவிழ்த்தேன் என்று பேசியோர் எவ்வளவு பேர்? ஈராறு திங்கள் நடமாடி பிறகு ஈளைகட்டி இருமி இருக்குமிடம் தெரியாது போகும் என்று சாபமளித்தோரும் உண்டே? எதுகை மோனை போதுமா ? எண்ணத்தில் ஒரு புதுமை எழுத்திலே ஒரு தெளிவு இருக்கவேண்டாமா ? அது இவன் பெறுதல் ஆகுமோ என்று தலையசைத்துப்பேசியோர் தொகை மட்டும் சிறிதா?

திராவிடர் கழகம் தம்மையும் தமது தி. மு. க. வையும் கடுமையாக விமர்சித்த போது எழுதினார்- கரி தன் குட்டிக்கு வீரமும் தீரமும் வளர்வதற்காக துதிக்கையால் குட்டியை இழுத்தும் தள்ளியும் தட்டியும் பயிற்சி தரும். தி. மு.க. வுக்கு அத்தகைய பயிற்சியை தி.க. தந்திருக்கிறது. பயிற்சி போதவில்லையோ என்று ஒருவேளை எண்ணக்கொண்டு மறுபடியும் பயிற்சி தர முன்வரக்கூடும். அதைத்தவறாகக்கருதவேண்டாம்.

இப்படி எதையும் நிதானத்துடனும் அமைதியுடனும் சிந்தித்து எழுதியும் பேசியும் நாகரிகம் காத்தவர் அண்ணா. அந்தப்பண்புதான் அவரை மற்றவர்களிடமிருந்து தனித்துநிற்கவைத்தது. அவருக்கு வெற்றிக்கனியை எளிதில் ஈட்டித்தந்தது. நீக்குப்

போக்கு நெளிவு சுளிவு எல்லாம் அவருக்கு இயற்கையிலேயே கைவந்தன. ஆலமரம்போல் நிற்காமல் நாணல்போல் வளைந்தார். சாதித்தார்.

பெரியாரின் துக்கநாள் அறிவிப்பு, பெரியார்- மணியம்மை திருமணம், தேர்தலில் பங்கேற்காமை என்னும் நிலைப்பாடுகளைக் கடுமையாக எதிர்த்தார். ஆனாலும் அவரைத்தரக்குறைவாக விமர்சிக்காமல் பிரிந்துசென்று தனிக்கட்சி கண்டு வளர்ந்தார். திராவிடநாடு பிரிவினையைச்சட்ட விரோதமாக்கிய போது சூட்சுமம் புரிகிறதா என்று கொள்கை நிலைப்பாடு ஒன்றை வழிமொழிந்து பிரிவினைக்கொள்கையை கைவிட்டு தேசிய நீரோட்டத்தில் கலந்தார். ஓட்டு வழியா வேட்டு வழியா என்பதில் ஓட்டு வழியைத்தேர்ந்து முதல்வரானார்.

தலைசிறந்த பேச்சாளர், தலைசிறந்த எழுத்தாளர், தலைசிறந்த பத்திரிகையாளர், தலைசிறந்த மனிதநேயர் என உயர்ந்தார். நண்பர்கள், பகைவர்கள் எல்லோரையும் ஒருசேர தம்மை நேசிக்கும்படி அவர்களை அன்பால் கட்டிப்போட்டார். அவர்தாம் அண்ணா.

குறிப்பு: அண்ணாவின் 'திராவிடநாடு' என்ற இக்கட்டுரை அண்ணாவைப் பற்றிய முழு மதிப்பீடு அன்று. அவரை இதழாளராகப் பார்க்கும் ஒரு சிறு முயற்சி. 15 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு புதிய பார்வை இதழில் வெளியாகி காலச்சுவடு மூலம் சில தீவிர இதழ்கள் என்னும் பெயரில் நூல் வடிவம் பெற்றது. இரு நிறுவனத்தார்க்கும் நன்றி.

படம் உதவி: எழுத்தோவியர். நாணா

கல்பனாதாசன்

kalpanadasan@gmail.com

12. ‘கதை’ ப்பிடிக்கப்படுவதற்காக ஓர் உலக நாள்!

— அ. குமரேசன்

உலகத்தில் கதை கேட்டு கதை கேட்டு வளர்ந்தது ஒன்று உண்டு – உலகம்தான் அது! புவியில் மனித இனம் பரிணமித்ததைத் தொடர்ந்து, அது மானுட சமூகமாக உருவெடுத்தற்கு அடிப்படையான காரணம் ஒவ்வொரு மனிதரும் தான் தெரிந்துகொண்டதையும் புரிந்துகொண்டதையும் சக மனிதர்களுக்குத் தெரிவிக்கத் தொடங்கியதேயாகும். இந்தத் தகவல்தொடர்புச் செயல்பாட்டால்தான் பேரண்ட ரகசியங்களையே ஆராய்ந்து கண்டுபிடிக்கிற அறிவு வளர்ச்சி மனிதர்களின் தனித்துவமாகியது. ஒரு தகவலை அல்லது ஒரு புரிதலை எப்படித் தெரிவித்தார்கள் என்றால் கதையாகத்தான். “என்ன நடந்துச்சு தெரியுமா” என்று அனுபவங்கள் ஒவ்வொன்றையும் “ஆ... ஊ...” என்ற ஒலிக்குறிகளாக, கைகளின் அசைவுகளாக, கால்களின் குதியாட்டங்களாகக் கதையாக்கிப் பகிர்ந்தார்கள். மொழிகள் முகிழ்த்தபின் பேச்சாகவும் எழுத்தாகவும் கதையாடலைத் தொடர்ந்தார்கள். கைகளின் அசைவுகளையும் கால்களின் குதியாட்டங்களையும் நடனங்களாக, நாடகங்களாக உருவெடுக்கச் செய்தார்கள்.

ஆம், கதை சொல்லும் கலை பொழுதைப் போக்குவதற்கானது அல்ல, பொழுதை ஆக்குவதற்கானது. போய்விட்ட பொழுதில் நடந்ததைச் சொல்வதன் மூலம், வரவிருக்கும் பொழுதில் நடக்க வேண்டியதை உணர்த்துகிறது கதை. இன்று வரையில் மனிதர்களின் பேச்சுகள், செய்திகள், கண்டுபிடிப்புகள், தத்துவ விசாரணைகள், வரலாறுகள், வழிகாட்டல்கள் யாவும் கதையாகச் சொல்லி, கதையாகக் கேட்டே நிகழ்ந்துவந்துள்ளன. ஆசைகள், அவலங்கள், வேதனைகள், சாதனைகள், நம்பிக்கை இழப்புகள், புதிய வெளிச்சங்கள் அனைத்தும் கதையாகவே வெளிப்படுத்தப்படுகின்றன.

உணவும் சுவாசமும் போல நாள்தோறும் நிகழ்கிற இந்தக் கதை சொல்லலைக் கொண்டாடுவதற்கென்றே ஓர் உலக நாள் வருகிறது! உலக மகிழ்ச்சி தினம் என்று ஐக்கிய நாடுகள் சபையால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட அதே மார்ச் 20, அவ்வாறு அதிகாரப்பூர்வமான அறிவிப்பு இல்லாமலே உலக கதை சொல்லல் தினமாகக் கடைப்பிடிக்கப்படுகிறது (கதைப்பிடிக்கப்படுகிறது?).

1991ல் சுவீடன் நாட்டில் இலக்கிய அன்பர்களால் “அனைத்துக் கதை சொல்லிகள் நாள்” என்று தொடங்கப்பட்டது. 1997ல் ஆஸ்திரேலியாவில் ஐந்து வார கதைக் கொண்டாட்டம் மேற்கொள்ளப்பட்டது. லத்தீன் அமெரிக்க நாடுகளில் ஏற்கெனவே தேசிய கதை சொல்லிகள் நாள் கடைப்பிடிக்கப்பட்டு வந்தது. 2002ல் ஸ்காண்டிநேவியா இலக்கிய ஈடுபாட்டாளர்கள் ‘ராட்டாடோஸ்க்’ என்ற பெயரில், கதை சொல்வதற்கென்றே ஒரு வலைத்தளத்தைத் தொடங்கினார்கள்.

அணில் வளர்த்த கதையுறவு!

நார்வே உள்ளிட்ட நாடுகளின் பாரம்பரியக் கதைகளில் வருகிற ஒரு வகை அணிலின் பெயர் ராட்டாடோஸ்க். உலகமரத்தில் ஏறி இறங்கிக்கொண்டே இருக்கிற அந்த அணில், வானத்தில் பறக்கிற கழுகுக்கும் தரையில் ஊர்கிற பாம்புக்கும் இடையே தகவல் பரிமாற்றம் செய்துகொண்டிருக்குமாம். உலகமரம், கழுகு, பாம்பு, தகவல் பரிமாற்றம் என்ற உருவகங்கள் இடையறாத கருத்துப் பகிர்வுச் செயல்பாட்டை ஒரு தத்துவமாகச் சொல்கின்றன. அந்த ராட்டாடோஸ்க் அந்த வட்டாரங்களின் நாட்டுப்புறக் கதைகள் முதல் இன்றைய முப்பரிமாணக் கணினி வரைகலைக் கதைகள் வரையில் புத்திசாலி அணிலாக, குறும்புக்கார அணிலாக, சாகச அணிலாக, சதி செய்யும் அணிலாக எனப் பலப்பல கதாபாத்திரங்களில் உலா வந்துகொண்டே இருக்கிறது.

ராட்டாடோஸ்க் வலைத்தளம், கதை சொல்லல் அனுபவத்தையும் அதற்கான தேசிய நாளையும் டென்மார்க், பின்லாந்து, எஸ்டோனியா உள்ளிட்ட மற்ற நாடுகளின் கதைக் காதலர்களிடையேயும் கொண்டுசென்றது. 2003 வாக்கில் கனடா உள்ளிட்ட நாடுகளுக்கும் பரவி, உலக கதை சொல்லல் தினம் என்றே அடையாளம் பெற்றது. இந்தியாவிலும் பல கதை சொல்லல் குழுக்கள் இந்த நாளை சிறப்பு ஏற்பாடுகளுடன் கடைப்பிடிக்கின்றன. சிறார் கதைகள் முதல், அரசியல், சமூகம், வரலாறு சார்ந்த ஆழமான படைப்புகள் வரையில் இந்த நாளில் பகிரப்படுகின்றன.

அதற்கேற்ப ஒவ்வோர் ஆண்டும் ஒவ்வொரு கருப்பொருள் தேர்வு செய்யப்படுகிறது. பறவைகள், பாலங்கள், நிலா, அலைந்து திரிகிறவர், கனவுகள், சுற்றத்தார், ஒளியும் நிழலும், நீர், மரங்கள், வாய்ப்பும் விதியும், அசுரப் பிறவிகளும் இறக்கை நாகங்களும், ஆசைகள், வலுவான பெண், மாற்றம், அறிவார்ந்த முட்டாள்கள், கட்டுக்கதைகளும் புனைவுகளும் காவியங்களும் என்ற தலைப்புகளில் முந்தைய ஆண்டுகளில் கதைகள் பேசப்பட்டுள்ளன. சென்ற ஆண்டு

பயணங்கள் என்ற மையப்பொருளில் கதைசொல்லிப் பயணம் நடந்தது. உலக அளவில் தொடர்புள்ள கதையாடல் குழுக்களிடையே இந்தக் கருப்பொருள்கள் தெரிவிக்கப்படுகின்றன. இந்த ஆண்டின் மையக்கரு இனிமேல்தான் தெரியவரும்.

தலைமுறை தலைமுறையாய்

முந்தைய தலைமுறைகளின் வாழ்க்கைப் பாடுகளைத் தெரிந்துகொள்ளுங்கள் என்று கதைகள்தான் இன்றைய தலைமுறைகளுக்குத் தெரியப்படுத்தி வருகின்றன. இன்றைய தலைமுறைகளின் ஏக்கங்களை நீங்களாவது நிறைவேற்றுங்கள் என்று கதைகள்தான் நாளைய தலைமுறைகளுக்குத் தெரியப்படுத்தப் போகின்றன. கனவுலகத்திற்குள் குழந்தைகளை இட்டுச் செல்லும் மாயக்கதைகள் முதல், நனவுலகத்தை நல்லபடியாக்குவதற்குக் கொண்டுசெல்லும் மகத்தான படைப்புகள் வரையில் இது உயிரோட்டமாகத் தொடர்கிறது.

கொரோனாவால் வீட்டுக்குள் விரட்டப்பட்ட வாழ்க்கையின் கசப்புகளை மாற்றியதில் இணையவழி கதை சொல்லல் நிகழ்வுகளுக்குப் பெரும் பங்கு உண்டு. குறிப்பாகக் குழந்தைகளுக்குக் கதை சொல்கிற குழுக்கள் உருவாகி, நேரலைத் தளங்களில் சிறார் இலக்கியங்களை அவர்களிடம் கொண்டுசென்றன. குழந்தைகளுடன் பேசுகிற அத்தைகளும் மாமாக்களும் பாட்டிகளும் தாத்தாக்களும் புறப்பட்டு அவர்களைக் கதைகளால் அணைத்துக்கொண்டார்கள். குழந்தைகளே கதை சொல்கிறார்கள். தாங்கள் படித்த கதைகளைச் சொல்லத் தொடங்கியவர்கள், தாங்களே படைத்த கதைகளையும் சொல்கிறவர்களானார்கள். அந்தக் கதைகள் அச்சப் புத்தகங்களாகவும், மின்னியல் நூல்களாகவும், அச்சப் புத்தகங்களிலேயே காணொளி அனுபவத்திற்கு இட்டுச்செல்கிற புதிய தொழில்நுட்பங்களோடும் வெளிவந்திருக்கின்றன.

நண்பர் குழுக்களும், இலக்கிய அமைப்புகளும் ஆழமான கதை சொல்லல் நிகழ்வுகளுக்கு இணையத்தள மேடையமைத்துக் கொடுத்தன. நேரடியாக மக்கள் முன் மேடையேறிக் கதை சொல்லி உணர்ச்சிமயமாக்கியவர்கள் இப்போது இணையத்தள மேடைகளின் நேரலைகளில் தோன்றினார்கள். பார்வையாளர்களின் எதிர்வினைகளை நேருக்கு நேர் காண்கிற அனுபவத்திற்கு நிகராகாது என்றாலும், இடைக்கால மாற்றாக இந்த மேடை கைகொடுத்தது. கதைகள் இடம்பெற்ற புத்தகங்களையும், படைப்பாளிகளின் இதர புத்தகங்களையும் வாசிக்கிற விருப்பம் தூண்டப்பட்டிருக்கிறது.

களமாடுவோர் கவனத்திற்கு

கதையாசிரியர்கள் போலவே கதை சொல்லிகளிலும் தனித்திறனோடு உலா வருகிற நட்சத்திரங்கள் ஒளிர்கிறார்கள். படைக்கிறவர்களுக்கும் கேட்கிறவர்களுக்கும் இடையே அவர்கள் சொற்பாலம் அமைக்கிறார்கள்.

அவர்கள் மட்டுமல்ல, எல்லோருமே ஏதோவொரு வகையில் கதை சொல்லிகள்தான். நடந்தது என்ன என்று கேட்கிறவர்களிடம் நடந்ததை நடந்தபடியே யாரும் சொல்வதில்லை. ஏற்ற இறக்கங்களோடு, உணர்ச்சி கலந்துதான் சொல்கிறோம். அப்படிச் சொல்கிறபோதே எதை வெளிப்படுத்தலாம்,

எதை உள்ளேயே வைத்துக்கொள்ளலாம் என்று தேர்வு செய்து சொல்கிறோம். இதை இப்படிச் செய்திருந்தால் அப்படியாகியிருக்காது என்ற விமர்சனத்தையும் சேர்த்துச் சொல்கிறோம். நீங்களாவது புரிந்துகொண்டு இனிமேல் சரியாகச் செய்யுங்கள் என்ற நேரடி அறிவுரையோடு அல்லது உள்ளார்ந்த உணர்த்துதலோடு சொல்கிறோம். இப்படி ஏற்ற இறக்கங்களோடும், உணர்ச்சி கலந்தும், தேர்வு செய்தும், விமர்சனம் சேர்த்தும், உணர்த்துவதுதானே இலக்கியம்?

நாட்டுப்புறக் கதைகள், புராணக் கதைகள், இதிகாசக் கதைகள், வரலாற்றுக் கதைகள், வாழும் காலத்துக் கதைகள், அறிவியல் புனைவுக் கதைகள், உளவியல் புரிதலுக்கான கதைகள் என அனைத்துவகை கதை இலக்கியங்களும் இதைச் செய்துவந்திருக்கின்றன. சமூகத்தைப் பழைய காலத்திற்குத் தள்ளிவிட விரும்புகிறவர்கள் இருக்கிறார்கள்தான். பழைய நாட்காட்டிகளுக்குத் திரும்ப முடியாவிட்டாலும் சமூகத்தைப் புதிய தேதிகளுக்குப் போகவிடாமல் இப்படியே வைத்துக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறவர்களும் கதைபேசும் உத்திகளைக் கையாளுகிறார்கள். பன்னாட்டுக் கார்ப்பரேட் நிறுவன வளாகங்களில் கூட கதை சொல்லல் நிகழ்த்தப்படுகிறது. வெற்றிகரமான அரசியல் தலைவர்களின் உரைகளில் நிச்சயமாகக் கதைகள் இருக்கும். கதை எழுதுகிறவர்களும் சொல்கிறவர்களும் மட்டுமல்லாமல், சமூக மாற்றங்களுக்காகக் களமாடுவோர் எல்லோருமே இதையும் கவனத்தில் கொண்டு கதையாட வேண்டியிருக்கிறது.

நன்றி: 'தீக்கதிர்' நாளிதழின் 'வண்ணக்கதிர்' பதிப்பில் வெளியான நாள் - மார்ச் 14, 2021

தீக்கதிர் அ.குமரேசன்

மூத்த பத்திரிக்கையாளர்

theekathirasak@gmail.com

13. அதிகாரமும் பெண்களும்: ஒரு வரலாற்றுப் பார்வை.

— முனைவர் எஸ்.சாந்தினிபீ

இன்றைய நமது பெண்களும் அன்றைய நாளின் பெண்சமூகமும் நம் முன்னே போட்டி போடுகின்றன யாருக்கு முன்னிலை? அப்படி என்ன சாதித்தார்கள்? என்ற கேள்வியால் உயரும் புருவங்களுக்கும் நெளியும் நெற்றிச் சுருக்கங்களுக்கும் விடை தேடுவோம். சுயமாகப் பொருளிட்டிய, அரசுக்கு வரி கட்டிய பெண்கள் நாம் அடிமைப்பட்ட 18ம் நூற்றாண்டுக்கு முன்னரும் வாழ்ந்தனர். இதற்கான சாட்சி சொல்வது நாட்டில் பாதிக்கும் மேலாக உள்ள தமிழ் கல்வெட்டுகளாகும். இன்றும் வாழ்கின்ற இவ்வகை பெண்களுக்கு உதாரணமோ, சாட்சியோ தேவையில்லை. இன்றும் நாட்டின் முப்படைகளிலும் நேர்கொண்ட பார்வையோடு வீறுநடைபோடும் பெண்ணை பலவீனமானவளாகக் கட்டமைத்தது எப்படி?

துணை இழந்தும், தன்னலத்தைப் புறந்தள்ளி பொது நலத்திற்காக வாழ்வின் ஒரே பற்றுக்கோடான இளம் மகளையும் போருக்கு அனுப்பியவள் சங்க காலத்தில் மட்டுமேவா வாழ்ந்தாள்? இல்லையே, மனித சமுதாயத்தாலும், இயற்கையாலும் வாழ்க்கையில் ஏற்படும் எதிர்பாரா விபத்துகளினால் தனித்து நின்று, தான் பெற்றவர், தன்னை பெற்றவர்- ஏன், உற்றார், உறவினர், எல்லோரின் துன்பத்திலும் துணை நின்று, ஒற்றைப் பெண்ணாக குடும்பச் சூழலையும் தன் தோள்களில் சுமப்பவர் எண்ணிலடங்கோர். கண் முன்னே வாழ்ந்துகாட்டிக் கொண்டிருந்தாலும், பெண் கொழுகொம்பின் துணையின்றி வாழ இயலாத 'கொடி'யென வளர்ந்த வருணனைகள் எதற்காக? அவளின் மன உறுதியைக் குலைத்து பலகீனப் படுத்தவா?

உலகளவில் எந்த சமயத்தையும் தோற்றுவிக்காதவள் பெண் என்று வரலாறு இருக்கும் போது, எல்லா மதத் தொடர்பான சடங்குகளும் அவள் மீது திணிக்கப்பட்டு, பொருளற்ற கலாச்சாரச் சின்னங்களைக் காக்கும், சுமக்கும் சூழல்தாங்கிக் கல்லாக வாழ்க்கையில், கட்டாயப் படுத்தும் எழுதாச் சட்டங்கள் எங்கனம் நடைமுறையில் நிலவுகிறது?

விட்டுப் பிரிந்த கணவனின் வருகைக்காக வழிமீது விழி வைத்து, இமைக்க மறந்து பார்த்த கண்கள் பூத்துப்போக, வாழாவெட்டியெனப் பட்டம் சுமந்து, குடும்பத்தின் மானம் பறக்கவிட்ட பழியே தனக்கான பட்டமென, தன்னையே நொந்து, கண்ணீரும் கம்பலையுமாய் காலம் கடத்தாமல், வீட்டுக்குத்தான் கதவு ஊருக்கில்லை கீழிருக்கும் மண்ணும் மேலிருக்கும் வானமே எல்லையென கலையையும் படைப்பாற்றலையுமே வாழ்வாக வாழ்ந்த பெண்கள் கடந்து போன சங்ககால வரலாற்றில் மட்டுமா காணப்படுகின்றனர்? தொடர்ந்து இன்றுந்தானே கண் முன் வாழ்ந்து வருகிறார்கள்? ஆயிரக் கணக்கான ஆண்டுகளாக உண்மை இப்படியிருக்க, கணவனைச் சுற்றி மட்டுமே அவளின் வாழ்க்கை இயங்க

இயலுமென்ற பொய்யான நிழல் பிம்பங்கள் சமூகத்தில் தொடர்ந்து உலா வருவதற்கு யார் காரணம்?

உலகின் பல நாடுகளுக்கும் தனித்துப் பறந்து சென்று பெரும் பதவிகளைப் பொறுப்புடன் செயல் படுத்தும் பெண்களின் திருமணத்திற்காகவும், மகப்பேற்றிற்காகவும் வயதானாலும் விமானத்தில் பறக்கும் கடமை தவறா பெற்றோர் பலர் நம்மிடையே வாழும் அதே காலகட்டத்தில் பயனற்ற, அறிவியலுக்கு எதிரான மிகைப்படுத்தப் பட்ட மாய வலைகளைத் தன்னை சுற்றிப் பின்னிக்கொள்வதும், அந்த வலையிலே தன் குடும்ப உறுப்பினர் மற்றும் சமூகத்தையும் சிக்க வைத்து ஆணவக் கொலைகள் நடப்பதும் இதே நாட்டில் எப்படி அரங்கேறுகிறது?

சோழப் பேரரசில் பணி புரிந்த 'அதிகாரிச்சி' (பெண் அதிகாரிகள்) பலர் இன்றும் இந்திய இறையாண்மை பணி முதல், சட்டப் பேரவையிலும், நாடாளுமன்றத்திலும் பொதுமக்களின் குறை தீர்க்க குரல் கொடுக்கும் பலர் நம் கண்முன் வாழ்கிறார்கள். இதே காலகட்டத்தில் பெண்கள் வன்புணர்வுக்குப் பலியாவதும், திருமணத்தை முன் வைத்து நடத்தப்படும் அநீதிகளும் குறையவில்லை.

விவசாயத்தைச் சார்ந்த வாழ்வியலின் போது வேட்டியே ஆடையாக வாழ்ந்த ஆண்சமூகம், பணியின் தன்மைக்கேற்ப தன் நடை உடை பாவனைகளை மாற்றிக்கொண்டது முறையே. மாற்றுச் சிந்தனையின்றி சரியே என தலையசைத்த அதே சமூகத்தில், இன்று ஆண் செய்யும் அத்துணைப் பணிகளில் பெண் நுழைந்திருப்பது தெரிந்ததே. ஆனால் அவளின் ஆடை மாற்றத்தைக் குறித்து நடக்கும் அரசியலுக்கும் எதிர்ப்புக்கும் எல்லையேயில்லை. இருபாலினருக்கும் நீதி ஒன்றெனப் பார்க்க சமுதாயம் ஏன் மறுக்கிறது?

சாதாரணமாக தள்ளுவண்டியில் வணிகம் செய்யும் ஆடவனும், மேற்கத்திய சாயலில் தன்னை மாற்றிக் கொண்டது தான் இன்றைய நடப்பு. இம்மாற்றம் ஓசையின்றி நடந்து விட்டது. ஆனால், பெண்ணை மட்டும் இத்தனை பெரிய விவாதத்திற்கு உட்படுத்துவதும் அதே சமூகம். இப்படி மாற்றுப் பார்வைக்கு நம்மை ஆளாக்கும் சக்தி எதுவோ?

கி.பி. 14ஆம் நூற்றாண்டில் விஜயநகர மன்னர்கள் ஆட்சிக் காலத்தில் கோயிலில் பணிபுரியும் பெண்களிடையே ஒரு கருத்து முரண்பாடு தலை தூக்கியது. பணியின் படிநிலைத் தொடர்புடையது. இதற்காக கோயிலில் பணிநிறுத்தம் நடத்தினர் அதுவும் 30 ஆண்டுக்காலம் நீடித்தது. மூன்று முறை பல்வேறு படிநிலையிலிருந்த சமயம், அரசு சார்ந்தவர்கள் பேச்சுவார்த்தை நடத்தியும் உடன்பாடு ஏற்படாது இறுதியில் மன்னரே வந்து பிரச்சினையை முடித்து வைத்தார். இந்த நிகழ்வு சென்னை, திருவொற்றியூர் சிவன் கோவிலில் ஏற்பட்டதை அங்கிருக்கும் கல்வெட்டே இன்றும் சொல்கிறது.

முதலாம் குலோத்துங்கன் கல்வெட்டு ஒன்று நம் ஆர்வத்தைத் தூண்டும் வேறு ஒரு நிகழ்ச்சியைச் சொல்கிறது. கோயில் பணிக்காக அரசால் நியமனமான சில பெண்கள்

ஏதோ சூழலால் அரண்மனைப் பணியில் நுழைக்கப்பட்டனர். இந்த முறைகேட்டை மன்னனின் கவனத்திற்கு எடுத்துச் சென்றனர் இப்பெண்கள். இதை விசாரித்து மன்னனும் மீண்டும் அவர்களைக் கோயிலுக்கு அனுப்ப உத்தரவு பிறப்பித்தார். முடிசூடிய, அதிகாரமிக்க பேரரசர்களின் காலத்திலேயே தன் குரலுயர்த்தி இடர்ப்பாடுகளை முடித்துக் கொண்டவள் பெண். இதன் தொடர்ச்சியாக அவளின் குரல் எல்லாப் போராட்டங்களிலும் இன்றும் கேட்கமுடிகிறது. அதே பெண்குரல் வீடுகளில் நசுக்கப்படுவது எப்படி?

எல்லையில்லாது பெருகிக் கொண்டே போகும் இக்கேள்விகளுக்கு நாம் விடை காண வேண்டியது அவசியம். பெண்ணின் வலிமையைப் புரிந்து கொள்வதும் முக்கியமாகும். இத்தகைய இடை வெளியைக் குறைக்க அரசும் மக்களும் இணைந்து செயலாற்றினால் இப்பொன்னானை வெகு விரைவில் தொட்டு விடலாம். அந்நாளே 'பெண்' நாளாகும்.

நன்றி: தினமலர்

முனைவர் எஸ். சாந்தினிபீ,
பேராசிரியர், வரலாற்றுத் துறை,
அலிகர் முஸ்லிம் பல்கலைக் கழகம்,
அலிகர், உத்திரப் பிரதேசம்

14. விருந்தோம்பல்.

— சொ.வினைதீர்த்தான்

இன்றைக்கு மானிட உறவு (Human relations) கற்பிப்பவர்களும், வாடிக்கையாளர் உறவுகள் (Customer Relations) பேசுபவர்களும் மேலை நாட்டு அறிஞர்கள் நூல்களையும் அதனைப் பார்த்து நம்மவர்களின் வான்கோழி ஆட்டத்தையும் வியந்து கூறுகிறோம். ஆனால், நம் முன்னோர்கள் பல நூறு ஆண்டுகளாக நமக்குக் காலந்தோறும் தந்த இலக்கியச் செல்வத்தில் தேடினால் தேடாததும் கிடைக்கிறது. தெளிவில்லாததும் தெளிவாகிறது! விருந்தினனாக ஒருவன் நம் இல்லத்திற்கு வரும்போது ஒன்பது செயல்களை நாம் கைக்கொள்ள வேண்டும் என்கிறது அதிவீரராமபாண்டியர் 500 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் எழுதிய காசிக்காண்டம் நூலின் "இல்லொழுக்கம்" பகுதி.

"விருந்தினனாக ஒருவன் வந்து எதிரின்
வியத்தல் நன்மொழி இனிது உரைத்தல்
திருந்துற நோக்கல் வருக என உரைத்தல்
எழுதல் முன் மகிழ்வன செப்பல்
பொருந்து மற்றுஅவன் தன்அருகுற இருத்தல்
போமெனில் பின் செல்வதாதல்
பரிந்துநன் முகமன் வழங்கல் இவ்வொன்பான்
ஒழுக்கமும் வழிபடும் பண்பே"
-- இல்லொழுக்கம் (பா எண் : 17)
காசிக்காண்டம் - அதிவீரராம பாண்டியன்

பொருள்:

விருந்தினராக ஒருவர் இல்லத்திற்கு வந்தால் அவர்களை.. ...

1. வியந்து உரைத்தல்,
 2. நல்ல சொற்களை இனிமையாகப் பேசுதல்,
 3. முக மலர்ச்சியுடன் அவரை நோக்குதல்,
 4. வீட்டிற்குள் வருக என வரவேற்றல்,
 5. எதிரில் நின்றல்,
 6. மனம் மகிழும்படி பேசுதல்,
 7. அருகிலேயே அமர்ந்து கொள்ளுதல்,
 8. விடைபெறும்போது வாயில்வரை தொடர்ந்து செல்லுதல்,
 9. நன்றி கூறி வழியனுப்புதல்
- ஆகிய இந்த ஒன்பதும் விருந்தோம்பல் செய்யும் வழிகளாகும்.

இவை அனைத்தையும் ஒருவர் கடைப்பிடித்தால் மனித உறவு செழிப்பதும், வாடிக்கையாளர் மகிழ்வதும் உறுதி!

15. வேதாந்தம் - ஒரு விளக்கம்.

— முனைவர் சிவ. இளங்கோ

மதம் என்பது மானுட இனத்தின் மேன்மைக்காக நாடு, இனம், மொழி கடந்து உயிரும், உலகமும் (பிரபஞ்சமும்) ஒன்றினையும் கோட்பாடுகளின் அடிப்படையில் கட்டமைக்கப் பட்டதாக ஒவ்வொரு மதத்தினரும் கூறிக் கொள்கின்றனர். ஒரு தலைவர் அல்லது தலைமை நிறுவனத்தின் வழியில் பரப்பப்பட்டு, வளர்க்கப்பட்டு, நிறுவன மயமாக்கப்பட்ட அமைப்பாகத் தான் மதங்கள் வளர்ச்சி நிலை பெற்றிருக்கின்றன. இன்று உலகத்தின் பெரும்பான்மை மதங்கள் எல்லாம் நிறுவன மயமாக்கப் பட்டவைதான். பழங்காலத்தில் சமயமாகத் தோற்றுவிக்கப்பட்டவை கூட நிறுவனமாக வளர்ச்சி பெற்று இன்று மதமாக வேருன்றி நிற்கின்றன. இந்தியச் சமயங்களில் சமணமும், பௌத்தமும் இதற்கு எடுத்துக்காட்டுகள். ஆனால் இன்று இந்து மதமாகக் கற்பிக்கப் படும் வைதிக மதம், ஒரு மதத்திற்கான வெளிப்படையான நிறுவனமாகத் தன்னை அடையாளப்படுத்திக் கொள்ளவில்லை. ஏராளமான கடவுள்கள் இருந்தாலும், அது தனக்கென்று ஒரு மதத் தலைவனைக் கொண்டதல்ல. சட்ட பூர்வமான நிறுவன மயம் என்பது இன்று வரையிலும் இல்லை. ஆனாலும் இவற்றையே தன் பெருமையாகக் கூறிக்கொண்டு, வெறும் நம்பிக்கைகளையே அடிப்படையாகக் கொண்டு, மாபெரும் கோட்டையாகக் கட்டமைக்கப்பட்ட அடித்தளத்தில் வளர்த்தெடுக்கப்பட்டு வருவதுதான் இன்றைய இந்து மதம். இந்த இந்து மதம், வைதிக மதமாக அறியப்பட்ட முற்காலத்தில், அதன் கட்டமைப்பின் வலிமை என்பது, அது உருவாக்கி வைத்திருக்கும் சாஸ்திரங்கள் தான். அவைதான் வேதாந்தம் என்பதாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றன. வைதிகத்தின் மூலவிசையாகக் குறிப்பிடப்படும் வேதமும், அதன் இறுதிப் பகுதியாகக் கூறப்படும் வேதாந்தமும் தங்கள் வளர்ச்சி நிலையின் அடையாளமாக ஆறு சமயங்களைக் கூறுகின்றன.

இந்து மதத்தின் ஆறு சமயங்களாகக் குறிப்பிடப்படுபவை சைவம், வைணவம், சாக்தேயம், கௌமாரம், காணபத்தியம், சௌரம் ஆகியவையே என்று இந்து மதத்தை அறிமுகப்படுத்தும் நூல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. இவை சன்மார்க்கங்கள் என்று குறிப்பிடப்படுகின்றன. சன் = ஆறு; மார்க்கம் = பாதை; அதாவது ஆறு பாதைகள் அல்லது ஆறு வழிகள். இந்தச் சன்மார்க்கங்கள், அதாவது ஆறு சமயங்கள் எப்படி வைதிகத்தில் உள் நுழைக்கப் பட்டன என்பதைப் புரிந்து கொள்ளும் வழி பல அடுக்கு நிலைகளைக் கொண்டது. படித்து அறிந்து கொள்ளச் சற்றுக் கடினமானது. என்றாலும் படித்தறிவது காலத்தின் கட்டாயம்.

எந்த உருவம் ஆனாலும் வழிபடுவதும், எல்லாக் குணங்களையும் ஏற்றுக்கொள்வதும் சகுண பிரம்மம் ஆகும். எவ்விதக் குணமற்ற ஞானம் என்பது நிர்குண பிரம்மம் ஆகும். இந்தச் சகுண பிரம்மமும், நிர்குணப் பிரம்மமும் சேர்ந்ததுதான் வைதிகத்தின் மூலமான பிரம்மம் என்பது. இந்தப் பிரம்மம் மூன்று வகையாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. அந்த மூன்றும் பிரஸ்தான திரயம் (முக்கிய

மூன்று) என்று அழைக்கப்படுகின்றன. அந்த மூன்றில் பிரம்ம சூத்திரம் ஒன்றாக அறியப்படுகிறது. மற்ற இரண்டும் உபநிடதம் மற்றும் தத்துவ விவாதமான கீதையும் ஆகும். இதில் உபநிடதம் (பத்து) என்பவை வேதங்களின் சடங்குகளையும், யாகங்களையும் தவிர்த்துத் தத்துவங்களாக உருவாக்கப்பட்டவை. ஒரு வகையில் வேத மறுப்பு உள்ளவை. மற்றொரு தத்துவ விவாதம் பகவத்கீதை. மகாபாரதத்தின் பிற்கால இடைச்செருகல். முழுக்க முழுக்கச் சித்தாந்தத்தின் மசியல் அது. (சித்த + அந்தம் = சித்தாந்தம்) அதாவது சித்தத்தின் இறுதிப்பகுதி. இவை அனைத்தையும் சேர்த்துத்தான் வேதாந்தமாகக் கூறப்படுகிறது. (வேத + அந்தம் = வேதாந்தம்) அதாவது வேதத்தின் இறுதிப் பகுதியான, முக்கியமான மூன்று தத்துவ அமைப்புகள். அதில் ஒன்றான பிரம்ம சூத்திரத்தின் சகுண பிரம்மக் கூறுகளாகக் கூறப்படுபவை தான் ஆறு சமயங்கள் அல்லது சன்மார்க்கங்கள்.

இந்த ஆறு சமயங்களில் சைவம் சிவனையும், வைணவம் விஷ்ணுவையும் வழிபடுவது. சாக்தேயம் என்பது சக்தி வழிபாடு. கேரளா, வங்காளத்தில் இவ்வழிபாடு அதிகம். கௌமாரம் என்பது பழந்தமிழ்ப் பண்பாட்டில் இருந்து நவீன மயமாக்கப்பட்ட முருக வழிபாடு. தற்போது சைவத்தில் இணைத்துப் பேசப்படுவது. காணபத்தியம் என்பது கணபதி வழிபாடு. பிற்காலத்தில் தோன்றி தற்போது சைவத்தில் இணைத்துப் பேசப்படுவது. சௌரம் என்பது சூரிய வழிபாடு. தற்போது வைணவத்தில் இணைத்துப் பேசப்படுவது. இவையெல்லாம் தத்துவ அமைப்பின் சகுண பிரம்ம வழியில், அதாவது எல்லாக் குணங்களும் கொண்ட, உருவ வழிபாட்டுடன் கூடிய மேற்கூறிய ஆறு சமயங்களையும் உள்ளடக்கியதாகும். இவையெல்லாம் சேர்ந்ததுதான் வேதாந்தத்தின் பிரம்மம் குறித்து விளக்கும் தத்துவ அமைப்பு என்று இந்து மத நூல்களில் விளக்கப்பட்டுள்ளன (தி. சேஷாத்திரி, ஹிந்து மதம் ஓர் அறிமுகம், அத்வய பிரசுரம், மதுரை, 1972).

வேதாந்தத்தின் தத்துவ அமைப்பு இத்துடன் நின்று விடவில்லை. இதுவரை கூறிய, பிரஸ்தான திரயம் ஆகிய, மூன்று தத்துவ அமைப்புகளையும் (உபநிடதம், பிரம்ம சூத்திரம், தத்துவ விவாதம்) வலிமையாக்க மேலும் இரண்டு துணைப் பிரிவுகளை ஏற்படுத்தி வைத்துள்ளது. அவை சாஸ்திரம் மற்றும் புராணங்கள் என்பவையே. இதில் புராணங்கள் பலவித மரபுவழிக் கதைகளை ஒன்றிணைத்து நம்பிக்கை ஏற்படுத்த முயல்பவை. புராணங்களில் மதஸ்ய புராணம் தொடங்கி ஸ்காந்த புராணம் வரை மொத்தம் 18 புராணங்கள் உள்ளன.

வேதாந்தத்தின் இரண்டாவது துணைப் பிரிவான சாஸ்திரம் என்பதுதான் வைதிகத்தை இன்று வரை கட்டிக் காத்து வரும் வலிமையான கட்டமைப்பு. இந்தக் கட்டமைப்பின் வழியில்தான் வேறு எல்லா விதமான தத்துவங்களையும், கோட்பாடுகளையும் விழுங்கி, சீரணித்து, தன்னுள் கரைத்து, விஸ்வரூபத் தோற்றத்தினை இந்து மதத்தால் ஏற்படுத்திக் கொள்ள முடிகிறது. எழுதப்பட்டவை எங்கிருந்தாலும், என்ன மொழியில் இருந்தாலும் அதை அப்படியே மூலத்துடன் சேர்த்துத் தன்னுள் கரைத்துக் கொள்ளும் வல்லமை கொண்டது தான் தரிசனம் என்று அழைக்கப்படும் சாஸ்திரப் பிரிவு. சாஸ்திரம் என்றால் அது எழுதப்பட்டவற்றை மட்டுமே குறிக்கும் என்பதால், எழுதப்படாத மெய்யியல் மொழிவுகளைத் தன்னுள் வயப்படுத்த ஏற்படுத்தப்பட்ட உள் பார்வைதான் தரிசனம். கடவுள் தரிசனம் போலத்

தத்துவ தரிசனம். அதன் பொருள் காட்சி தான். கண்ணால் பார்த்து அறியப்படுவது தான். வெறும் கண்ணால் பார்த்து அறிவது சாஸ்திரம். ஞானக் கண்ணால் கண்டறிவது தரிசனம்.

தரிசனம் என்பதில்தான் வைதிகத்தின் சூட்சுமமே அடங்கியுள்ளது. தரிசனம் குறித்த விளக்கங்களை எளிமையாக்கிக் காண்போம். உலகில் கண்ணுக்குத் தெரியும் பொருட்கள் உண்டு. கண்ணுக்குத் தெரியாத பொருட்களும் உண்டு. தெரிந்தவை, தெரியாதவை ஆகிய ஒவ்வொன்றும் தனித்தன்மை கொண்டவை. இவற்றின் குணாதிசயங்களும் ஒன்றிலிருந்து மற்றொன்று வேறுபட்டவை. இவற்றின் இயல்பை ஆராய்ந்து அறியும் உள் பார்வையே தரிசனம் ஆகும். தரிசனம் என்பதன் சூட்சுமக் கட்டமைப்பு, அதனை ஆஸ்திக தரிசனம் என்றும், நாஸ்திக தரிசனம் என்றும் பிரித்து வைத்திருப்பதுதான். வைதீக ஏற்பாட்டின்படி ஆஸ்திக தரிசனங்கள் என்பவை 'வேதங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டவை'. அவை ஆறு வகைப்படும். நாஸ்திக தரிசனங்கள் என்பவை 'வேதங்களை அடிப்படையாகக் கொள்ளாதவை'. அவையும் ஆறு வகைப்படும்.

ஆஸ்திக தரிசனங்கள் ஆறாகப் பகுக்கப் பட்டுள்ளன. இவை வைதீக தரிசனம் என்றும் வழங்கப்படும். சாங்கியம், யோகம், நியாயம், வைசேடிகம், பூர்வ மீமாம்சம், உத்தர மீமாம்சம் ஆகிய இந்த ஆறும் ஆஸ்திக தரிசனங்கள் வரிசையில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. நாஸ்திக தரிசன வரிசையில் சார்வாகம், ஜைனம் (சமணம்), சௌத்ராந்திகம், வைபாஷிகம், மாத்யமிகம் (சூன்யவாதம்), யோகாசாரம் (விஞ்ஞான வாதம்) ஆகியவை சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. இதில் சார்வாகம், ஜைனம் தவிர்த்த ஏனைய நான்கும் பௌத்தத்தின் உட்பிரிவுகளாக வைக்கப் பட்டுள்ளன. நாஸ்திக தரிசனங்களாகக் கூறப்பட்டுள்ள ஆறும், பிரகிருதிவாதம் அதாவது இயற்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டவை. மார்க்சியக் கருத்தியலின் படி 'பொருள் முதல் வாதம்'. மனிதனின் உயர் நிலையே இறைநிலை. இறந்தவனே இறைவன். ஆன்மா, மோட்சம், அவ்வுலகம் எதுவும் இல்லை. (பிற்காலச் சமணத்தில் ஆன்மாவும், மோட்சமும் உண்டு). இதில் சார்வாகமும், சமணமும் இந்நாட்டில் வைதிகம் உள்நுழையும் முன்பிருந்தே சமயங்களாக அறியப்பட்டவை. ஆனால் அவற்றை 'வேதங்களை அடிப்படையாகக் கொள்ளாதவை' என்று குறிப்பிடுவதற்குக் காரணம், அவை வேத காலத்துக்குப் பின்னர் தோன்றியவை என்று நம்ப வைப்பதற்காகவே. உண்மையில் வேத காலத்திற்கு முன்பு தோன்றியவை சார்வாகமும், சமணமும், சாங்கியமும். யோகமும் அப்படித்தான். ஆனால் இவற்றை வேதங்களை ஏற்றுக் கொண்டவை என்றும், ஏற்றுக்கொள்ளாதவை என்றும் குறிப்பிடுவதன் காரணம், வேத காலத்தை முன்னோக்கிக் காட்டுவதற்காகத்தான்.

வேதங்களை ஏற்றுக் கொண்ட ஆஸ்திக தரிசனங்களாகக் கூறப்படும் சாங்கியம், யோகம், நியாயம், வைசேடிகம், பூர்வ மீமாம்சம், உத்தர மீமாம்சம் ஆகிய ஆறு தரிசனங்களில் பூர்வ மீமாம்சம் தவிர்த்து ஏனைய ஐந்துமே நாஸ்திக தரிசனங்கள் தான். ஆனால் ஆஸ்திக தரிசன வரிசையில் வைக்கப் பட்டுள்ளன. இவற்றின் கோட்பாடுகளில் கடவுளும் இல்லை; ஆன்மாவும் இல்லை. சாங்கியம், (முற்கால) கபிலரின் பிரபஞ்ச ஆய்வுக் கோட்பாடுகளைக் கொண்டது. யோகம் என்பது, உடல்,

மனக் கோட்பாடுகளின் மூலம் உண்மையை அறியும் சித்தர்களின் தரிசனம். இதில் பதஞ்சலி முனிவர் இடைச்செருகலாக உள் நுழைக்கப் பட்டவர். நியாயம் என்பது, புத்தருக்கு முன்பிருந்த கௌதமரின் காரண காரிய வாதங்களை அலசி ஆராயும் மறைபொருள் காட்சி. வைசேடிகம் என்பது, கணாதரின் (கணி + ஆதன்) அணுவியல் கோட்பாடுகளை முதன்முதலில் ஆய்ந்து எண்ணியம் என்று அளித்த விசேட தரிசனம் (சிறப்புக் காட்சி). உத்தர மீமாம்சம் என்பது, சடங்கு யாகங்களை மறுத்து, உபநிடதங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு, ஞானப் பார்வையை விரிக்கும் தரிசனம். பூர்வ மீமாம்சம் ஒன்றுதான் காலத்தில் பிந்தியது. வேதங்களின் கரும காண்டத்தை அடியொற்றிய அதன் மூலவரான ஜைமினியின் பார்வையைக் கொண்டது.

ஆக, இந்து மத ஆதார நூல்கள் குறிப்பிடும் வேதங்கள் என்பவை இந்தியச் சமயங்களின் காலத்திற்குப் பிந்தியவை என்பதை அவை குறிப்பிடும் முரண்களே நிரூபிக்கின்றன. ஆனால், வேத காலம் என்பதற்கு உலகம் படைக்கப்பட்ட காலம் என்றும், ஆகாயத்தில் பரவி உள்ள ஒலி அலைகளைத் தியான நிலையில் கேட்டு, மந்திரத் திரட்டாக ரிஷிகள் மூலம் அளிக்கப்பட்டது என்றும், வாய்மொழி, செவி வழியாகப் பரவும் ஒலி அலைகள் என்பதால் வேதம் 'சுருதி' எனப்படுவதாகவும், கேட்டு அறியப்படுவதால் வேதம் பயின்றோன் 'சுரோத்திரி' என்று அழைக்கப்படுவதாகவும், இந்த வேத விற்பன்னர்கள் வடதுருவத்தில் வாழ்ந்திருந்து, பின்னர் சிந்து நதிக்கரைக்கு வந்து வேதம் கற்பித்தனர் என்றும் வேதக் கதைகள் நிறையவே கதைக்கின்றன. இந்தக் கதைகளின் அடிப்படையில்தான் இந்திய மொழிகளின் முதல் இலக்கியமாக நான்கு வேதங்கள் குறிப்பிடப் படுகின்றன. நம்பிக்கை கொள்ள முடியாத இந்த வரலாற்றில் வேதம் அறிந்த ரிஷிகள், சிந்து நதி தீர்த்திற்குக் கைபர், போலன் கணவாய் வழி வந்தார்கள் என்று வேத வரலாற்றில் குறிப்பிடுவது மட்டுமே வரலாற்று ஆய்வாளர்களின் கூற்றோடு ஒத்துப் போகின்றது. ஏனைய அனைத்தும் கட்டமைக்கப் பட்ட முரண் கதைகள் தான்.

இந்தியாவில் வேதங்களுக்கு முன்பிருந்த பல சமயங்களும் தங்கள் கோட்பாட்டு விளக்கங்களுக்குத் தனித்தனி நூல்களை உருவாக்கி வைத்திருந்தன. அவற்றில் ரிக், யசூர், சாம, அதர்வண வேதங்கள் பற்றிய குறிப்புகள் எதுவும் இல்லை. அந்தந்தச் சமயத்தினுடைய தலைவர்களின் உபதேசத் திரட்டுகளே அந்தந்தச் சமயங்களின் வேதங்களாகப் போற்றப்படுகின்றன. தமிழ், பாலி, பிராகிருதம், மாகதி போன்ற மொழிகளுக்கு மிகவும் பிற்பட்ட காலத்தில் தோன்றிய மொழியான சமஸ்கிருதத்தில், 'ரிக்' உள்ளிட்ட வேதங்கள் உள்ளனவாகக் கூறுவதே வேதத்தை வரலாற்றுக்குப் பிந்திய காலத்தில் கொண்டு சேர்க்கிறது. வேத வரலாற்றில் வேதம் என்றும், ஆதி வேதம் என்றும் குறிப்புகள் உண்டு. இதில் வேதம் என்பது சமஸ்கிருத மொழியில் எழுதப்பட்டது. ஆதி வேதம் என்ற சொல்லே அதன் பழமையைக் குறிக்கும். அந்த ஆதிவேதம் தமிழ் மொழியில் எழுதப்பட்டது. அதாவது முற்காலத் தமிழ் எழுத்தான 'தமிழி' எழுத்துருவில் எழுதப்பட்டது. இதை வேத நிறுவனங்களே இப்படிச் கூறுகின்றன. "பழமையான நான்கு வேதங்களும் சமஸ்கிருதத்தில் எழுதப்படவில்லை. அவை 'தமிழி' என்ற மொழியில்தான் இயற்றப்பட்டுள்ளன. நன்கு சமஸ்கிருதம் தெரிந்த அறிஞர்களிடம் வேதங்களில் சில பகுதிகளை

மொழிபெயர்க்கக் கூறியபோது, அவர்கள் இதில் உள்ள பல சொற்கள் சமஸ்கிருத அகராதியிலேயே இல்லை என்றனர். இதுகுறித்து மேலும் ஆராய்ந்த போது, வேதங்கள் அனைத்தும் சமஸ்கிருதம் கலந்த 'தமிழி' மொழியில் இயற்றப்பட்டுள்ளது என்று தெரியவந்தது" என்று வேத ஆராய்ச்சியாளரும், வேதஸ்ரீ நிறுவனர் மற்றும் தலைவருமான பி. வி. என். மூர்த்தி, சென்னையில் நடைபெற்ற "மறைமொழி அறிவியல்" என்ற கருத்தரங்கில் கூறியுள்ளார் (தினமணி, 28. 12. 2013).

இந்த நிலையில் இந்தியாவின் எழுதப்பட்ட முதல் இலக்கியமாக நான்கு வேதங்களையும் கூறுவது எத்தனைப்பிழையானது என்று அறிய முடியும். "வேதங்கள் இயற்றப்பட்ட காலத்தில் பல நூல்கள் தமிழி எழுத்துருவில் எழுதப்பட்டுள்ளன" என்று 'மறைமொழி அறிவியல்' கருத்தரங்கில் மேற்கூறிய வேத ஆராய்ச்சியாளர் கூறியுள்ளார். இது, இந்தியாவின் ஏன், உலகத்தின் முதல் இலக்கியம் என்பதே தமிழ் இலக்கியம் தான் என்று சான்று பகர்கின்றது. ஆனால், எப்படியோ அவை மறைக்கப்பட்டும், அழிக்கப்பட்டும் அல்லது மாற்றப்பட்டும் விட்டதால், இன்று இந்தியாவின் முதல் இலக்கியம் என்பது வேதமாகக் கூறப்படுகிறது. உண்மையில் இவர்கள் கூறும் வேதங்கள் நான்கும் சமஸ்கிருத மொழியில் உருவாகவில்லை. அவை வெறுமனே ஒலி அடிப்படையில் உருவாக்கப்பட்ட சிந்து நதி தீரத்துப் பூர்வ குடியினரின் வாய்மொழிக் கூற்றுதான். அவையும் சிந்து வெளிக் காலத்துச் சமணர்களின் வாய்மொழி மந்திரங்களே. சிந்துவெளி காலத்திலிருந்து அன்றைய காலத் தமிழர் வழிபாட்டு முறைகளில் ஆதிநாதரை (முன்னோர்களின் தலைவரை) வழிபடுவதான கூட்டுப் பாடல்களின் சொற்களும், பாடும் முறையும் கொண்டு அதையே பிற்காலங்களில் வழிமொழிந்த நாடோடிக் கும்பல்களின் ஒலி வடிவமான வழிபாட்டு முறைப் பாடல்களே நான்கு வேதங்கள். அதில் இருக்கக்கூடிய உலக உருவாக்கம் பற்றிய கருத்துக்கள் அவர்கள் சிந்துவெளிப் பூர்வ குடி மக்களின் முன்னோர் வழிபாடுகளில் செவிவழிக் கேட்ட கருத்துக்களே.

குறிப்பாகச் சொல்வதானால் அவை சிந்துவெளித் தீரத்துத் தமிழ் அந்தணர்களின் (சமணர்களின்) வழிபாட்டுப் பாடல்களின் கருத்துக்களும், சொற்களுமே. அவை இன்று திராவிட மொழிக் குடும்பச் சொற்களாக இனம் காணப்பட்டுள்ளன. ரிக் வேதத்தின் சில கருத்துகளைத் தொகுத்து 'திராவிட ரிக்' என்று வழங்கியும் வந்தனர். இவற்றைத் தவிர்த்து வேதங்களில் உள்ள பிற வழிபாட்டுப் பாடல்கள் சிந்துவெளி, ஹரப்பாவில் வாழ்ந்திருந்த நாகரிக மக்களை எதிரியாகக் கருதி 'அவர்கள் அழிந்து போகக் கடவதாக' என்று தங்கள் தலைவனிடம் வேண்டுவதான வழிபாட்டு முறைகளே யசூர், சாம, அதர்வண வேதங்கள். இந்தப் பாடல்கள் சிந்துவெளி வழிபாட்டுப் பாடல்களை அடிப்படையாகக் கொண்ட நாடோடி இனக்குழுக்களின் வழிபாட்டுப் பாடல்கள். அவை வெறும் ஒலிப்பு முறையை மட்டுமே கொண்டவை. இவை எழுத்துருவம் பெறும் போது அன்றைக்கு நடைமுறையில் இருந்த ஒரே எழுத்துருவான 'தமிழி'யில் எழுதப் பட்டன.

எழுத்து முறை என்பது சிந்துவெளிக் காலத்திலிருந்தே தோற்றம் பெற்றிருந்தது. சித்திர மொழியிலிருந்து பரிணாமம் பெற்றதே குறியீடுகளின் மொழி. குறிப்பால் பொருளை உணர்த்தும் முறையைத்தான் குறியீடுகள் கொண்டிருக்கின்றன. பேச்சு வழக்கு அதற்குப் பல்லாயிரம் ஆண்டுகள் முன்பாகவே இருந்திருக்கும். எப்படி

இருப்பினும் சிந்துவெளி எழுத்து தான் இந்தியாவின், தமிழர்களின் முதல் எழுத்து முறை. அந்த எழுத்து முறையைத் தோற்றுவித்தவர் தான் ஆதிநாதர். அந்த மொழியின் (தமிழியின்) பேச்சு, எழுத்து வடிவங்களுக்கும், அதற்குப் பிறகு தோன்றிய அத்தனை வழக்கு மொழிகளுக்கும் 'அ' என்னும் எழுத்தே முதலாவதாக அமைந்திருப்பதைத் தற்செயல் என்று கடந்து போய்விட முடியாது.

இதற்குப் பிறகான காலத்தில் தமிழி வரிவடிவ மூலத்தைக் கொண்டு பிராகிருத, பாலி, மாகதி மொழிகளுக்கு எழுத்துருவாக்கம் ஏற்படுத்தப் பட்டது. 2600 ஆண்டுகளுக்கு முன்பாக எழுத்துருவை நெறிப்படுத்தியவராகக் கௌதம புத்தர் அறியப்படுகிறார். தமிழ், பாலி, பிராகிருதம் ஆகிய மூன்று மொழிகளுக்கும்மான வரிவடிவத்தை நெறிமுறை படுத்தியவர் புத்தரே என்பதும், அதற்கு முன்னர் வரிவடிவம் கொண்டிருந்த தமிழி (தமிழ் பிராமி) எழுத்து முறையை முன்மாதிரியாகக் கொண்டு, புத்தர் இம்மூன்று மொழிகளுக்கும் வரிவடிவத்தை ஏற்படுத்தினார் என்பதும் புத்தரின் வரலாற்றில் இருந்து அறியப்படும் செய்திகள். இவற்றைப் பண்டிதர் அயோத்திதாசர் வலியுறுத்துகிறார். (க. அயோத்திதாசப் பண்டிதர் சிந்தனைகள்).

மேற்கூறிய மொழிகளில் சேராத ஒலிக்குறிப்புகளைக் கொண்ட ஒலி அமைப்பினைச் செம்மைப்படுத்தும் முயற்சி புத்தர் காலத்திற்கும் 500 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு நடைபெற்றது. அப்படிச் செம்மைப்படுத்தப்பட்ட ஒரு மொழியைத்தான் சமஸ்கிருதம் என்றனர். அதற்கு வரி வடிவமாகப் பாலி மொழியின் வரிவடிவத்தைக் கொண்டு சமஸ்கிருதத்தை ஒரு தனி மொழியாகப் பாவித்து வந்தனர். இதற்குப் பிறகுதான் சமஸ்கிருத ஒலிக் குறிப்புகள் கொண்ட வேதங்கள், சாஸ்திரங்கள், புராணங்கள் பாலி வரிவடிவத்தில் எழுதப்பட்டுச் சமஸ்கிருத ஒலிக் குறிப்பின் அடையாளத்தைப் பெற்றன. சமஸ்கிருத உருவாக்கம், வளர்ச்சி அத்தனைக்கும் அடிப்படையானது தமிழ்மொழியே. தமிழும், வடமொழிகளும் அறிந்த தமிழ்ப் புலவர்களே இக் காரியத்தைச் செய்து வைத்து, சமஸ்கிருத மொழியை உயர்த்திப் பிடித்து, அது அரசாங்க மொழி ஆவதற்கும், கோயில் மொழியாவதற்கும் காரணமாயினர். இதற்கெல்லாம் எதுவுமே பாடுபடாமல், ஒரு சிறிதும் உழைக்காத பிராமணர்கள், தங்களுக்குத் தானாக வந்த இந்த வாய்ப்பை எல்லாம் சிந்தாமல், சிதறாமல் அப்படியே அள்ளிக்கொண்டு இன்று வரை கோலோச்சி வருகின்றனர்.

இந்தியச் சிந்தனை மரபு என்பதே தமிழ்ச் சிந்தனை மரபு தான். இம்மரபின் பரிணாம வளர்ச்சியில் முதல் தத்துவார்த்தக் கோட்பாட்டை (மெய்யியல்) உருவாக்கியவர் ஆதிநாதர். அந்தக் கோட்பாட்டின் அடிப்படை அறம். இந்தக் கோட்பாட்டினைப் பின்பற்றியவர்கள் மூன்று பிரிவினர்களாக நிலைபெற்றனர். சமணம், பௌத்தம், ஆசீவகம் ஆகிய இம்மூன்று பிரிவினருக்கும் மூல ஊற்றாக இருப்பவர் ஆதிநாதர். சிந்துவெளி நாகரிகம் உச்சமாக நிலைபெற்று இருந்த காலத்தில் வாழ்ந்தவர் ஆதிநாதர். சமண சமயம் சிந்துவெளி காலத்தோடு தொடர்புடையது. சிந்துவெளி முத்திரையில் எருமைக் கொம்பு அணிந்த உருவம் 'பசுபதி' என்று குறிப்பிடப்படுகிறது. அது 'ரிஷபநாதர்' என்று அழைக்கப்படும் ஆதிநாதர் என்றும் ஆய்வாளர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். (க. நெடுஞ்செழியன், ஆசீவகமும் ஐயனார்

வரலாறும்). ஆதிநாதர் சமண சமயத்தின் முதல் தீர்த்தங்கரர். சிந்துவெளி முத்திரைகளில் காணப்படும் எருது, எருமைக் கொம்பணிந்த உருவங்கள், சுவத்திக (ஸ்வஸ்திக்) சின்னங்கள் இவையெல்லாம் சமணத்தின் தோற்றுவாயாகச் சிந்துவெளியைக் குறிக்கின்றன. இந்த ஆதிநாதரைச் சைவர்கள், சிவனாகக் (பசுபதி) கொண்டாடுகிறார்கள். ஜைனர்களும் (சமணர்களும்), ஆசீவர்களும் தங்களின் முதல் தீர்த்தங்கரராகப் போற்றுகிறார்கள். 23 ஆம் தீர்த்தங்கரராகிய பார்சுவநாதரின் போதனைகளையும், கபிலரால் கருத்தியல் உருவாக்கப்பட்ட 'சாங்கியம்' என்ற சமய போதனைகளையும் அறிந்தவரான கௌதம புத்தர், தான் வாழும் காலத்தில் நிலவிய 62 சமயங்களின் கருத்துக்களையும் நன்கறிந்து உணர்ந்த பின்னர் பௌத்தத்தின் கோட்பாட்டினை மொழிந்தார். (டாக்டர் அம்பேத்கர், புத்தரும் அவரது தம்மமும்).

இப்படிப்பட்ட தமிழ்ச் சிந்தனை மரபுகளுக்கு எதிரான மரபுதான் வைதீக மரபு. ஆதிநாதர் காலத்திலிருந்து மொழியப்பட்ட அறக்கோட்பாடுகள் தான் சுருதிகளாகவும் (வேதங்கள்) சுமிருதிகளாகவும் (உபநிடதங்கள், தர்ம சாஸ்திரங்கள்) சிந்தனை வழி, தலைமுறை, தலைமுறைகளாகக் கடத்தப்பட்டு வந்தன. அவை திராவிட மொழிக் குடும்பத்தின் மூல ஊற்றான தமிழ் மொழியில் இருந்தன. ஆதி வேதங்கள் தமிழி எழுத்துருவில் எழுதப்பட்டதாக வேத ஆய்வு நிறுவனங்களே கூறுகின்றன. ரிக் வேதத்தைத் 'திராவிட ரிக்' என்று சொல்வதும் வழக்கத்தில் உள்ளது. இங்குக் கூறப்பட்ட சுருதி, சுமிருதிகளுக்கு உண்மையான பாத்தியதை உடையவர்களான ஜைன, பௌத்த, ஆசீவக, சைவ சமயத்தினர், தங்கள் பூர்வீகச் சொத்துக்கான தாயாதிச் சண்டையில் ஈடுபட்டுப் பிரிந்து போய்விட, தமிழ்ச் சிந்தனை மரபின் வைரியான வைதீகம், சமண, பௌத்த, ஆசீவகச் சமயங்களை அழித்து அவற்றின் தத்துவங்களைத் தனதாக்கிக் கொண்டது.

எவ்வுயிரையும் மதித்து, பிறருக்காக வாழும் அந்தணர்கள் சமூகத்தில் பெற்றிருந்த மதிப்பும், செல்வாக்கும் தான் சமயச் சண்டைகளுக்கு அடிப்படைக் காரணம் ஆயிற்று. இது அதிகாரப் பற்றை நோக்கியே எப்போதும் செயல்படும் வைதிகத்தின் சிந்தனை வளர்ச்சியாக உருப்பெற்று, சமணம், பௌத்தம், ஆசீவகம் போன்ற சமயங்கள் செல்வாக்கை இழந்திருந்த காலத்தில் அவற்றின் உண்மையான அந்தணர்களாகப் போற்றப்பட்ட இடத்தில் வைதிகப் பிராமணியம் சிறிது சிறிதாக உள் நுழைந்தது. இதற்கு இடம் கொடுத்ததும் சமணம், பௌத்தம், ஆசீவகம் ஆகிய சமயங்கள் தான். இயற்கை, பொருள், உயிர் இவற்றை மட்டுமே முழுமையாக நம்பிய இச்சமயங்களின் மூலவர்களான மகாவீரர், புத்தர், மற்கலி கோசாலர் ஆகியோரின் காலத்திற்குப் பின்பு இவர்களின் சீடர்களாகவும், வழித் தோன்றல்களாகவும் வைதீகப் பிராமணர்கள் தங்களை வரித்துக்கொண்டனர். சமண, பௌத்த, சாங்கிய, ஆசீவகக் கோட்பாடுகளை உட்செரித்துக் கள்ளுண்ணாமை, ஊன் உண்ணாமை போன்றவற்றைச் சிரமப்பட்டுக் கடைப்பிடித்து, இச்சமயங்களின் உயர்ந்த கோட்பாடுகளை வைதீகத் தத்துவத்தில் ஏற்றி, அதையே வேதமாகவும், கீதையாகவும் வேறு வேறு மொழிகளில் எழுதியும் வைத்து, அவை அரச தர்மத்துக்கும் மேலான தர்மம் என்றும், அவற்றின் விளக்கங்களே மனுதர்மம், சாத்திரம் என்றும் கூறி, அவற்றைக் கடவுள் மொழிந்ததாகக் கூறி, மன்னர்களையும் மயங்க வைத்த மதகுருக்களாகத் தங்களைத் தாங்களே உருவாக்கிக் கொண்டனர். அந்தணர், பார்ப்பனர் என்ற அறிவார்ந்த சமயத் தலைவர்களின் பட்டங்களை ஆரிய

வைதிகப் பிராமணர்கள் தங்கள் பட்டங்களாகக் கூறிக் கொண்டனர். மன்னன் எவ்வழி மக்கள் அவ்வழி. மன்னனிடம் பரிசில் பெற வரும் தமிழ்ப் புலவர்களும், இசைப் பாணர்களும் மத குருக்களையும் போற்றிப் பாடினால் தான் பிழைக்க முடியும் என்ற நிலையில் ஆரியப் பண்பாடும், ஆரிய மொழியும் தமிழோடு கலந்து ஒட்டி உறவாடி ஆரியமே உயர்ந்தது என்ற மனோபாவ அரசியலே இந்தியாவை ஆட்கொண்டது. இன்றும் ஆண்டு வருகிறது.

மேற்கூறிய காரணங்களால் ஆசீவகம், 14ஆம் நூற்றாண்டில் முற்றாகச் சிதைந்து போனது. சமணம், மகாவீரர் காலத்திலேயே (கிமு 600) இந்திரபூதி கவுதமர் என்னும் பிராமணரைத் தலைமைச் சீடராக ஏற்று பிராமணிய மயம் ஆகிப்போனது. பிராமணர் அல்லாத சமணர்கள் பிராமணச் சமணர்களாலேயே காட்டிக் கொடுக்கப்பட்டுக் கழுவில் ஏற்றப்பட்டனர். அதைக் கொண்டாடும் திருவிழாக்கள் இன்றும் மதுரை உட்படப் பல்வேறு கோயில் நகரங்களில் கொண்டாடப்பட்டு வருகின்றன. பௌத்தமும் பிராமணிய உள்நுழைவால் பலவாறாகப் பிளவுபட்டு (18 என்கிறார் டி. டி. கோசாம்பி), வலிமை இழந்து, பிறந்த நாட்டில் சுருங்கிப் போனது. இந்தியாவின் மரபுவழிச் சமயங்கள் இவ்வாறு வலிமை இழந்த நிலையில் அவற்றின் மெய்யியல் கோட்பாடுகள் மெல்ல, மெல்ல வைதிகத்திற்குச் சொந்தமாகிப் போயின. அவற்றைத்தான் வேதங்களின் இறுதிப் பகுதியான வேதாந்தத்தில் நாஸ்திக தரிசனங்கள் என்ற பெயரில் வைதிகம் தனதாக்கிக் கொண்டிருக்கிறது. பிற்காலங்களில் (கி.மு. பதிமூன்றாம் நூற்றாண்டு வாக்கில்) அவற்றைத் தொகுக்கும் போது, அவை வைதீக மரபு கலந்த சுருதி, சுமிருதிகளாக மாற்றம் பெற்றன. நான்கு வேதங்களும் (ஆதிவேதம்) தொகுக்கப்பட்ட இடமாகத் தென்னாட்டை அதாவது தமிழ்நாட்டை டி. டி. கோசாம்பி குறிப்பிடுகிறார் (பகவான் புத்தர்).

பிற சமயங்கள் உருவான நிலையில், அதற்கு எதிரான தன்மை உடையோர் ஒன்று கூடித் தங்கள் நெறியாக (சமயமாக) ஒன்றைக் கட்டமைத்துப் பின்னர் அதற்கென்று கோட்பாடுகளை உருவாக்கி (மனுதர்மம் முதலான சாத்திரங்கள்) தங்கள் தனித்தன்மையை நிறுவினர். எனவே இந்தியாவின் பிற சமயங்களைப் போன்று ஒரு சமயம் அல்லாத பிரிவினர் ஒன்று கூடித் தங்கள் இருப்பைக் காட்ட முற்பட்ட ஒரு வைதீகக் கூட்டமே பின்னாட்களில் ஆறு சமயங்களை உள்ளடக்கிய ஒரு பெரும் சமயமாக அவர்களாலேயே அறிவிக்கப்பட்டது. மேலும், அறம் என்பதே என்னவென்று அறியாத கோட்பாடுகளும், மானுட இனத்தின் அனைத்து உயிர்களின் மேன்மையைப் போற்றாத, சமத்துவம் அல்லாத கோட்பாடுகளும் கொண்டதாக வெளிப்படையாகக் கூறிக் கொண்டு வஞ்சகத்தால் அதிகாரத்தை நகர்த்திக் கொண்டு வரும் சமயமாகவும் அது அவர்களாலேயே பெருமை பொங்கக் குறிப்பிடப்பட்டு வருகிறது. அறம் முதலான கருத்துகள் மேலோங்கிய காலத்தில், எந்தவிதமான மேலோங்கிய கருத்தையும் தங்களுடையதாக மொழிந்து, "எதுவானாலும் அது இங்கிருந்தே எடுக்கப்பட்டது" என்கிற வாசகத்தோடு வைதிகம் பாமர மக்களை வசப்படுத்தியது. சமயம் என்கிற ஓர் உண்மையான உருவம் இல்லாத இவ்வைதிகம் சமண, பௌத்த, ஆசீவகக் கோட்பாடுகளை உட்செரித்து, ஒரு மதமாக நிலைத்திருக்கப் பழி பாவத்தின் பிறப்பிடமாகவும், வளர்ப்பிடமாகவும், வாழுமிடமாகவும் வளர்ச்சிநிலை பெற்றே வந்திருக்கிறது.

இப்படி, இந்தியச் சிந்தனை மரபாக வளர்நிலை பெற்ற தமிழ்ச் சிந்தனை மரபுகள், வெளியிலிருந்து உள்நுழைந்த வைதிக (ஆரிய) மரபுகளாகத் திரிக்கப்பட்டுத் தற்போதைய நான்கு வேதங்களாக, உபநிடதங்களாக, தர்ம சாஸ்திரங்களாக வேறு, வேறு மொழிகளில் (பாலி, பிராகிருதம், மாகதி) உருவாக்கப்பட்டன. பிற்காலத்தில் இதற்கென உருவாக்கப்பட்ட ஒரு மறை(வு)மொழியில் (சமஸ்கிருதம்) இவையெல்லாம் தொகுக்கப்பட்டும், எழுதப்பட்டும் ஆவணப்படுத்தப்பட்டன. அதற்கு முன்பிருந்த மொழித் தடயங்கள் பெரும்பான்மையானவை அழிக்கப்பட்டன. சில, அவற்றிற்குப் பாத்தியதை (உரிமை) உள்ளவர்களாலேயே கைவிடப்பட்டன. (எடுத்துக்காட்டு - தமிழ் ஓலைச்சுவடிகள். உ. வே. சா. காலம் வரை இதுதான் நடந்தது). கி.பி. பத்தாம் நூற்றாண்டுக்குப் பின்னர் எல்லாமே வைதிக மரபாகிவிட்டன. இந்தியச் சிந்தனை மரபு என்பது வைதிகத்தின் பெருமரபாக இன்று நிலைபெற்று நிற்கிறது. உயரிய மெய்யியல் (தத்துவக்) கோட்பாட்டினை உலகிற்கு அளித்த தமிழர்கள், போகியிலும், ஆடிப்பெருக்கு வெள்ளத்திலும் தமிழின் செல்வங்களான ஓலைச்சுவடிகளைக் காவு கொடுத்து விட்டுக் கையைப் பிசைந்து கொண்டு நிற்கிறோம்.

எல்லாவற்றிற்கும் மூலமாக வைதீகம் குறிப்பிடும் 'பிரம்மம்' என்பதைக் கூட புத்தரின் உருவில் தான் அவர்களால் வெளிப்படுத்த முடிந்தது. அதற்காக விஷ்ணுவின் அவதாரத்தையே தாரைவார்த்துப் பௌத்தத்தை விழுங்கியது வைதீகம். அதிலிருந்து பவுத்தத்தை 'நவயானம்' வழி மீட்டெடுத்த அண்ணல் அம்பேத்கரையும் தங்கள் மதக் காவலராகக் கபளீகரம் செய்யும் முயற்சியும் தற்போது நடைபெற்று வருகிறது. "மனித நேயத்துக்கு முரணான, சமத்துவம் இல்லாத கேடுகெட்ட இந்து மதத்தை விட்டொழிப்போம்" என்ற உறுதி மொழியோடு பௌத்தத்தைத் தழுவிக்கொண்ட அண்ணல் அம்பேத்கரின் பின்னால் அணிவகுப்போர் 'ஜெய் ஸ்ரீராம்' என்று முழங்கவும் நினைப்பார்களா?

நன்றி: புதிய கோடாங்கி பிப்ரவரி 2021

முனைவர் சிவ இளங்கோ, புதுச்சேரி

<https://www.facebook.com/siva.ilango.7>

16. பசித்திரு, தனித்திரு, விழித்திரு.

— முனைவர் தி.சுரேஷ்சிவன்

'வாடிய பயிரை கண்டபோதெல்லாம் வாடினேன்' என்ற வரிகள் ராமலிங்க வள்ளலார் உள்ளத்தில் எழுந்த உணர்வை நமக்கு காட்டுபவை. எல்லா உயிர்களிலும் இறைவன் இருக்கின்றான் என்று சொன்னால், பறப்பன, நடப்பன, நீந்துவன என சக உயிர்களை கொண்டு தின்றும் வழக்கத்தை முற்றிலும் எதிர்த்தவர் வள்ளலார். இறந்த உயிரினத்தின் உடலை புதைப்பதற்கு என் வயிறு இடுகாடு இல்லை என்று சொன்னவர்.

ராமலிங்கம் எனும் இயற்பெயருடைய வள்ளலார், தனது வாழ்வில் மூன்று நிலைகளை கடந்தவர். முதலில் நடராஜ வழிபாடு. 'அருட்சோதி தெய்வம் எனை ஆண்டு கொண்ட தெய்வம்' அம்பலத்தே ஆடுகின்ற ஆனந்த தெய்வம்' என்று பாடியவர். பின்னர் அருவுருவ வழிபாடு, சிவலிங்கம் மற்றும் ஜோதி வழிபாட்டினை செய்து திருநீறு பூசி நின்றார். பிறகு சுத்த சன்மார்க்கம் என்ற நெறியில் எந்த சின்னமும் இடாமல், அன்பு எனும் சக்தியை உயிர்களிடத்தில் செலுத்த அறிவுறுத்தி நின்றார்.

சிறுவயதில் காஞ்சிபுரம் சபாபதி முதலியாரிடம் ஆன்மிக கல்வியை படித்த வள்ளலார், கந்தக் கோட்டம் கோயிலுக்கு செல்வதை வழக்கமாக கொண்டு தெய்வப் பிறவியாக உருவெடுத்தார். பின்னர் வடலூர் சென்று 'தரும சாலை' தொடங்கி ஏழை எளியோருக்கு இலவசமாக உணவளித்தார். இன்றளவும் அந்த அன்னதானம் தொடர்ந்து வருகிறது.

ஜாதிய பாகுபாடுகளை சாடினார். எல்லா மதத்தினையையும் அரவணைத்து 'சர்வசமய சமரச சுத்த சன்மார்க்கம்' என்ற மார்க்கத்தை தோற்றுவித்தார். வள்ளலாரின் சிந்தனை, அவர் காலத்தில் பலருடைய ஒப்புதலை பெறவில்லை என்பதால், 'கடை விரித்தேன் கொள்வார் இல்லை' என்றும் வருத்தப்பட்டார். ஆனால் தற்போது உலகம் எங்கும் இவருடைய பாடல்கள் பாடப்படுகின்றன, சீர்திருத்தங்கள் பின்பற்றப்படுகின்றன.

திருவருட்பா:

இவருடைய பாடல்கள் மொத்தம் ஆறாயிரம். இவை ஆறு திருமுறைகளாக தொகுக்கப்பட்டு உள்ளன. இன்றும் தமிழிசை வாணர்களால் இசையரங்குகளில் பாடப்பட்டு வருகின்றன. தமிழ்நாட்டில் வள்ளலார் பற்றி அறியோதோரே இல்லை என்றளவுக்கு 'திருவருட்பா' புகழ் பெற்ற நூலானது.

மாணிக்க வாசகர் அருளிய திருவாசகம் படித்தே, வள்ளலார் இத்தகைய நிலையடைந்தார். சைவ சமய நெறியில் தொடக்க காலத்தில் இருந்து பின்னர், தனி வழியாக தமக்கென சன்மார்க்க நெறியை உருவாக்கினார்.

வள்ளலாரின் முக்கிய இரண்டு குறிக்கோள்கள் 1. ஜீவ காருண்யம், 2. மரணமிலாப் பெருவாழ்வு, எல்லா உயிர்களிடத்திலும் அன்பாக இருப்பது மட்டுமல்லாமல், ஆன்மிக வழியில் நின்று அறப்பணி செய்து மரணமிலா பெருவாழ்வு பெற வேண்டும் என்று வலியுறுத்துகிறார்.

வள்ளலார் ஜோதியாக கலந்தார் என்று சொல்லுவார். தன்னுடைய உடலை யோக நெறியில் நிலைப்படுத்தி காற்றில் கரைந்து போகும் வண்ணம் ஒரு பேறினை பெற்றார் வள்ளலார். தைப்பூச நாளில் வடலூரில் அவர் அடைந்த முக்தி நிலையை இன்றும் வழிபாடு செய்து வருகின்றனர்.

பாடல்கள்:

வள்ளலார் பாடல்களும், அவர்தம் கொள்கைகளும் மனதிற்கு இதம் தரும்.

'ஒருமையுடன் நினைது திருமலரடி
நினைக்கின்ற உத்தமர் தம் உறவு வேண்டும்
உள்ளொன்று வைத்து புறமொன்று
பேசுவார் உறவு கலவாமை வேண்டும்'

என்று மனமுருகப்பாடி, இறைவனிடம் நம் மனது சேராவண்ணம் தடுக்கும் கருவிகளை (சக்திகளை) பட்டியலிடுவார் வள்ளலார். சிறந்த சமூக சீர்திருத்தவாதியாகவும் சமய சொற்பொழிவாளராகவும் விளங்கிய வள்ளலார், நூலாசிரியராக மொழி ஆய்வாளராக விளங்கியது தான் வியக்கவைக்கும் தன்மை. வெண்ணிற ஆடையை உடுத்துவதை வழக்கமாகக் கொண்ட வள்ளலார், கடவுளை ஜோதி வடிவாகக் கண்டு வழிபாடு செய்தார்.

பசித்திரு, தனித்திரு, விழித்திரு என்ற உபசேதத்தை செய்த வள்ளலார், எல்லா உயிர்களையும் நேசிப்பதே இறைப்பணி என்று வாழ்ந்து காட்டியவர். 'நமக்கு பசி என்ற ஒன்று இல்லாவிட்டால், யார் இறைவனை நினைப்பார்கள்' என்று கேட்டு, உணவை கண்டவுடன் நமக்கு மகிழ்ச்சி ஏற்படுவதை சுட்டிக்காட்டி 'உணவை' கடவுளைப் போன்று போற்ற வேண்டும் என்று கூறி அதே நிலையில் வாழ்ந்து காட்டியவர்.

இளமை பற்றி வள்ளலார்:

இந்த உடம்பில் தோன்றும் இளமை கொஞ்சகாலம் கழித்து அழிந்து விடுகிறது. உடலில் தோன்றி மறையும் இந்த இளமையானது பகலில் கொண்ட மாறுவேடம் பளிச்சென்று வெளியாகி விடுவதுபோல் அழியக்கூடியது. வஞ்சனை நெடுநாள் மறைந்திடாமல் வெளிப்படுவது போல அழியக்கூடியது. கடற்கரையின் மீதேறிய கடலின் அலைநீர் வற்றி விடுவதுபோல இளமை அழியக்கூடியது.

மாலை நேரத்தின் முன் வெளிச்சத்தில் மஞ்சள் வெயில் தோன்றிச் சிறிது நேரத்திலேயே மாறிவிடுவதுபோல இளமை அழியக்கூடியது. மேகத்தில் தோன்றும் வானவில் சற்று நேரத்திலேயே விரைந்து மறைவதைப்போல இளமை அழியக்கூடியது என வர்ணிக்கிறார் வள்ளலார்.

'நீரில் தோன்றி உடன் மறையும் நீர்க்குமிழிபோல அழியக்கூடியது இளமை. இப்படி நிலையில்லாமலிருக்கும் இளமைப் பருவத்தை நிலையெனக் கருதி, உறுதியாகப் பற்றிக் கொண்டு அழகிய பெண்கள் மீது ஆசை கொண்டு அவர்களுடைய கண்பார்வையாகிய வலையில் சிக்கி, அறிவு மயங்கி, ஆற்றல் மழுங்கித் தீய செயல்களைப் பலமுறை செய்கின்றேன். சிறிதளவுகூட உன் திருவடியில் அன்பு வைத்து வணங்காது அறியாமையில் திளைக்கிறேன். அனுபவம்மிக்க அருளாளர்களிடம் ஞானநூல் தத்துவங்கேட்டுச் சிந்தித்துத் தெளிவுபெற்ற மெய்யுணர்வாளர்கள் அழியக்கூடிய இளமையை விரும்ப மாட்டார்கள். அவர்கள் விரும்பாத அந்த நிலையா இளமையை நிலையென்று கருதிப் பெரிதும் அவதிப்படுகிறேன். அந்தச் சிறுமையை அகற்றி என்னை நல்வழிப்படுத்திக் காத்தருள வேண்டும்' என்கிறார் ராமலிங்க அடிகள்.

யாரிடம் வேண்டுகிறார்:

சிறுமை அகற்றும் சீராளனாகத் திகழும் கந்தகோட்டத்துள் அழகு ஒழுக எழுதிப் பார்த்திருக்கும் உயிரோவியமாகத் திகழும் முருகப்பனிடம்தான் வேண்டுகிறார்.

கற்றொளிகொள் உணர்வினோர் வேண்டாத விப்பெருங்

கன்ம வுடலிற் பருவம் நேர்

கண்டழியு மிளமைதான் பகல் வேடமோ புரைக்

கடனீர் கொலோ கபடமோ

உற்றொளியின் வெயிலிட்ட மஞ்சளோ வானிட்ட

ஒருவிலோ நீர்க் குமிழியோ

உலையனல் பெறக் காற்றுள் ஊதும் துருத்தியோ

ஒன்றுமறியே னிதனை நான்

பற்றுறுதியாக் கொண்டு வனிதையர்கண் வலையினில்

பட்டுமதி கெட்டுழன்றே

பாவமே பயில்கின்ற தல்லாது நின்னடிப்

பற்றணுவு முற்றறி கிலேன்

சுற்றையகல் சென்னையிற் கந்த கோட்டத்துள் வளர்

தலமோங்கு கந்த வேளே

தண்முகத் துய்யமணி யுண்முகச் சைவமணி

சண்முகத் தெய்வ மணியே.

(தெய்வமணிமாலை)

புண்ணியச் செயல்கள்:

எனவே நில்லாதனவற்றை நிலையாகக் கருதி ஏமாந்து போகாமல் நிலையான இறையருளைப் பெற வேண்டும்; அதன்வழி புண்ணியச் செயல்களைப் புரிதல் வேண்டும். அவ்வாறு வையத்தில் வாழ்வாங்கு வாழ்பவர்களே வானுறையும் தெய்வத்தில் வைக்கப்படுவர் என்னும் திருவள்ளுவர் வாக்கிற்கேற்ப வாழ வேண்டும்.

நல்ல கருத்துக்களை அள்ளி வழங்கும் வள்ளலாரின் தெய்வமணிமாலையை நாளும் வாசிக்க வேண்டும். வள்ளலார் பாடியுள்ள தெய்வமணிமலைப் பாடல் ஒவ்வொன்றும் படிப்போரை ஈர்த்து இசைவித்து, பக்திப் பரவசத்தில் ஆழ்த்தும் தன்மையது. நீதிக் கருத்துக்களையும் புராணக் கதைகளையும், உவமைகளையும் உணர்த்துவது.

தினமலரில் பதிவு செய்த நாள்: 29.1.2021

கலைமாமணி முனைவர் தி.சுரேஷ்சிவன்
செம்மொழி இசைத்தமிழ் அறிஞர், மதுரை
+91 94439 30540

17. தமிழ் இலச்சினைகள்.

— முனைவர் தேமொழி

தமிழர்களின் கலையை உலகுக்கு கோட்டோவியமாகப் பரப்பும் நோக்கில் வள்ளுவர் வள்ளலார் வட்டத்தின் தமிழ் இலச்சினைகள் உருவாக்கும் திட்டத்தின் கீழ் சுமார் 325 ஓவியங்கள் இதுவரை வரையப்பட்டுள்ளன. ஓவியர் ஜீவா வரைந்தளித்த, காப்புரிமை நீக்கப்பட்ட இந்த "தமிழ் இலச்சினைகள்" ஓவியங்கள் ஜனவரி 2021 இல் மக்கள் பயன் பாட்டிற்காக வெளியிடப்பட்டன.

தேவையான எந்த அளவிற்கும் பெரிதுபடுத்தி அச்சிடும் வகையில் VECTOR வடிவில், விக்கிப்பீடியாவில், பொது உரிமத்தின் கீழும் இவை பதிவேற்றப்பட்டுள்ளன (https://commons.wikimedia.org/wiki/Category:Tamil_Iconography

மற்றும்

https://commons.wikimedia.org/w/index.php?title=Special:ListFiles&sort=img_timestamp&limit=500&asc=&desc=1&user=Valluvar+Vallalar+Vattam&ilshowall=1).

இங்கர்சால்

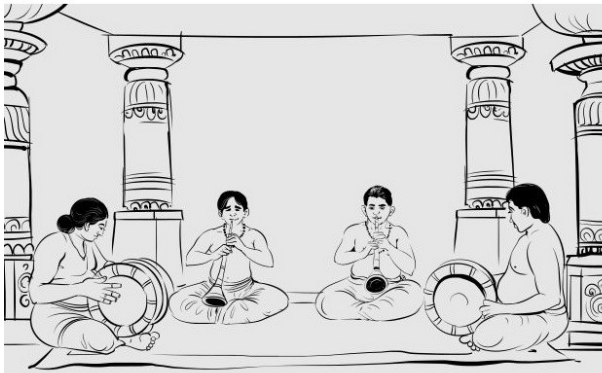
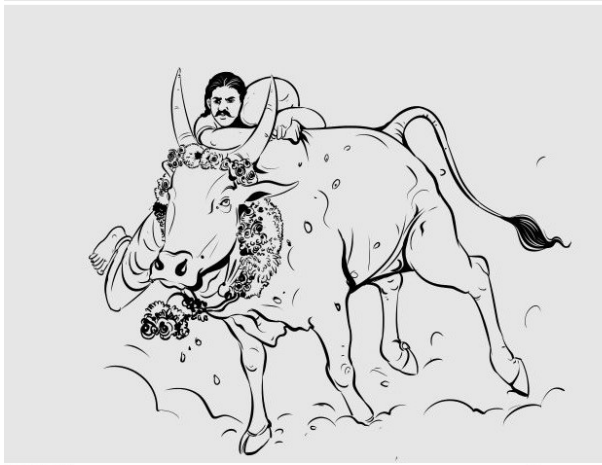
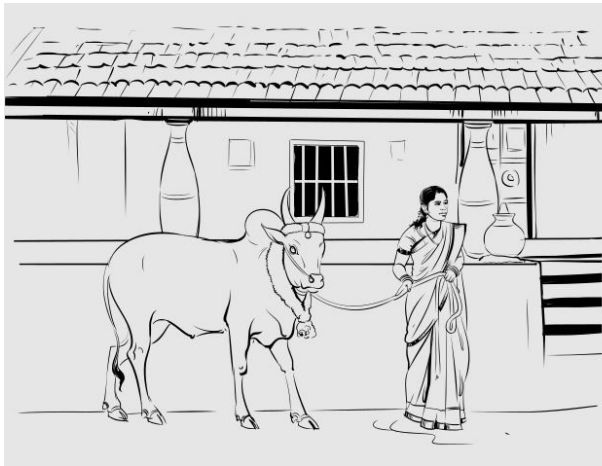
ஓவியர் ஜீவா

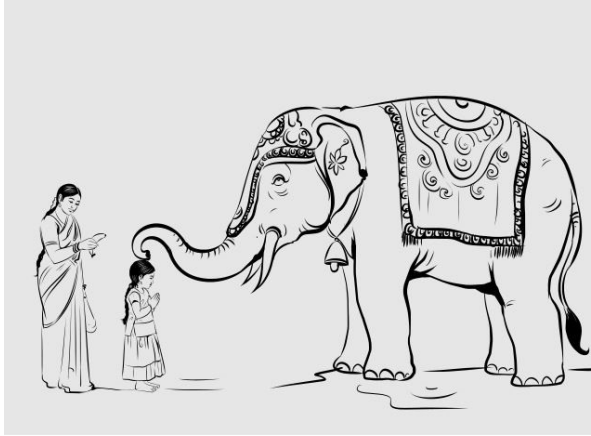
நார்வே நாட்டைச் சேர்ந்த திரு. இங்கர்சால் அவர்களின் முன்னெடுப்பில் வள்ளுவர் வள்ளலார் வட்டம் உருவாக்கிய இந்த தமிழ் இலச்சினைகள் படத்தொகுப்பில் தமிழர் பண்பாட்டின் அடையாளங்களாக நாம் காணும்; கடவுளர்கள், அரசர்கள், கலைகள், வாழ்வியல்கள், இறைபொருட்கள், இசைக்கருவிகள், போர்க்கருவிகள், சமையல் கருவிகள், வாழ்வியல் சடங்குகள் எனப் பல பிரிவுகளில் இடம் பெறக்கூடிய படங்கள் இடம் பெறுகின்றன.

தமிழ்த்தாய்

இந்தத் தொகுப்பில் தமிழர் வாழ்வியல் பிரிவிற்குள் அடங்கக்கூடிய சில படங்களைத் தேர்வு செய்து வாழ்க்கை நிலைகளை வரிசைப்படுத்தி 4 பகுதிகள் கொண்ட ஒரு கதை போல உருவாக்கினேன்.

18. அசுணம் / அசுணமா என்றால் என்ன?

— திருத்தம் பொன்.சரவணன்

முன்னுரை:

சங்க இலக்கியத்தில் நாய், கழுதை, பூனை, கரடி, மான், குரங்கு, யானை, புலி, குதிரை, எருமை, பன்றி ஆகிய பதினொரு விலங்குகளைப் பற்றிச் சங்க இலக்கியங்களில் கூறப்பட்டுள்ள விரிவான செய்திகள் படங்களுடன் தொகுக்கப்பட்டு சங்க இலக்கியத்தில் விலங்கியல் என்ற நூலாக 2018 ஆம் ஆண்டில் அச்சில் வெளிவந்தது. அதனை அடுத்து, ஆடு மற்றும் கழுது என்ற விலங்குகளைப் பற்றிய ஆய்வுக் கட்டுரைகள் வெளிவந்துள்ள நிலையில், அசுணம் அல்லது அசுணமா என்று அழைக்கப்படுவதான விலங்கினைப் பற்றிய விரிவான ஆய்வினை இக் கட்டுரையில் காணலாம்.

அசுணம் பற்றி நிலவும் கருத்துக்கள்:

அசுணம் / அசுணமா பற்றிய விரிவான ஆய்வுக்குள் செல்லும்முன் அதைப்பற்றித் தற்போது நிலவிவருகின்ற கருத்துக்கள் என்னென்ன என்று பார்க்கலாம்.

1. அசுணம் - ஒரு கற்பனை விலங்கு:

அசுணம் என்பது இசையை அறியக்கூடிய ஒரு விலங்கு என்றும் அப்படி ஒரு விலங்கு இவ் உலகில் வாழவே இல்லை என்றும் அது புலவர்களால் கற்பனையாகப் படைக்கப்பட்ட ஒரு விலங்கு என்றும் ஒரு கருத்து நிலவுகிறது.

2. அசுணம் - ஒருவகைப் பறவை:

அசுணம் என்பது இசையை அறியக் கூடிய ஓர் உயிரி தான் என்றும் ஆனால் அது ஒரு விலங்கு அல்ல என்றும் அது ஒருவகைப் பறவை என்றும் ஒரு கருத்து நிலவி வருகிறது.

3. அசுணம் - ஒருவகைப் பாம்பு:

அசுணம் என்பது இசையை அறியக் கூடிய விலங்கு தான் என்றும் அது ஒருவகையான பாம்பினையே குறிக்கும் என்றும் ஒரு கருத்து நிலவி வருகிறது.

தற்போதைய கருத்துக்கள் சரியா?

ஆராய்ந்து பார்த்ததில், மேலே கண்ட மூன்று கருத்துக்களிலும் தவறு இருப்பதாகவே பட்டது. எனவே முதலில் இக் கருத்துக்கள் சரியா தவறா என்று கீழே காணலாம்.

அசுணம் என்பது ஒரு கற்பனை விலங்கு என்னும் கருத்திற்கு எவ்வித ஆதாரங்களும் முன்வைக்கப் படவில்லை. “ இன்று உயிருடன் இல்லை “ என்ற ஒரேயொரு காரணத்தை மட்டும் அடிப்படையாகக் கொண்டு அந்த உயிரினம் பூமியில் வாழவே இல்லை என்று முடிவுசெய்வது அறிவியல் முறைப்படி தவறானது ஆகும். ஏனென்றால், எத்தனையோ வகையான உயிரினங்கள் காலந்தோறும் மண்ணில்

வாழ்ந்து மடிந்து இருந்த தடம் தெரியாமல் போய் இருக்கின்றன. மேலும், அசுணம் ஒரு கற்பனை விலங்கு என்றால் அதைப்பற்றிக் குறிப்பிட்ட காலகட்டங்களில் மட்டுமே கூறியிருக்க வேண்டும். ஆனால் அவ்வாறின்றி, பல்வேறு காலகட்டங்களில் வாழ்ந்த பல்வேறு புலவர்கள் அசுணமாவைப் பற்றி இலக்கியங்களில் குறிப்பிட்டு இருப்பதில் இருந்து அசுணம் என்பது உண்மையிலேயே இவ் உலகில் வாழ்ந்து வரும் ஓர் உயிரினம் தான் என்றும் அதுவொரு கற்பனை விலங்கு அல்ல என்றும் முடிவு செய்யலாம்.

அடுத்ததாக, அசுணம் என்பது ஒரு பறவையைக் குறிக்கும் என்ற கூற்றைப் பார்க்கலாம். அசுணம் என்பது ஒரு பறவை என்பதற்குச் சான்றாக கூர்மபுராணத்தில் இருந்து கீழ்க்காணும் பாடல்வரி முன்வைக்கப் பட்டுள்ளது.

“.... முரசொலி கேட்ட அசுண மென்புள் மூச்சுவிந்து..”

(இராமன் வனம் புகு படலம்)

மேற்காணும் பாடல்வரிக்குப் பொருள் கொள்கையில், அசுணம் + என் + புள் என்று பிரித்து அசுணம் என்னும் பறவை என்று அதற்கு விளக்கம் கொடுத்துள்ளனர். இது தவறான விளக்கமாகும். அசுணம் + என்பு + உள் என்பதே சரியான பிரிப்பாகும். இங்கே என்பு என்பது உடலைக் குறிக்கும். இதன் பொருளானது “முரசொலியைக் கேட்ட அசுணமானது உடலுக்குள் உயிர் அடங்கி” என்பதாகும். இப் பாடல்வரியில் பறவை என்ற பொருளே இல்லை என்பதால் இப்பாடல் வரியை அடிப்படையாகக் கொண்டு முன்வைக்கப்பட்ட “ அசுணம் ஒரு பறவை “ என்ற கருத்து பொருந்தாமல் போனது.

இறுதியாக, அசுணம் என்பது ஒருவகைப் பாம்பு என்ற கூற்றைப் பார்க்கலாம். பொதுவாகப் பாம்புகளுக்கு வெளிப்படையான காதுகள் இல்லை என்பது அனைவரும் அறிந்த அறிவியல் உண்மை ஆகும். அசுணம் என்பது ஒருவகைப் பாம்பு என்றால் அசுணத்திற்கும் காதுகள் இல்லை என்றுதான் பொருள் கொள்ளப்படும். மாறாக, அசுணத்திற்கு நீண்ட காதுகள் இருந்தன என்று சூளாமணியின் கீழ்க்காணும் பாடல்வரி குறிப்பிடுகிறது.

“..... குலவுகோல் கோவலர் கொன்றைத் தீங்குழல்

உலவுநீள் அசுணமா உறங்கும் என்பவே (நாட்டுச்சருக்கம்)

மேற்காணும் பாடல்வரியில் வரும் உலவு என்பது காதைக் குறிப்பதாகும். இது உளவு என்பதன் போலியாகும். உளவு என்ற சொல் கேட்டு அறிதல் என்ற பொருளில் இன்றும் பயன்பட்டு வருவதாகும். கேட்டு அறியும் வினைக்கு உதவும் கருவியாக காதே விளங்குவதால் காதையும் உளவு என்ற சொல்லால் குறித்தார் எனலாம். அவ்வகையில், உலவு நீள் அசுணமா என்பது காது நீண்ட அசுணம் என்று பொருள் பெறுகிறது. அசுணத்திற்கு நீண்ட காதுகள் உண்டு என்று மேற்காணும் பாடல் கூறுவதால் அசுணம் என்பது பாம்பாக இருக்க வாய்ப்பில்லை என்பது தெளிவாகிறது.

இலக்கியங்களில் அசுணம்:

அசுணம் என்பது கற்பனை விலங்கு அல்ல என்றும் பறவையும் அல்ல என்றும் பாம்பும் அல்ல என்றும் மேலே கண்டோம். என்றால், அசுணம் என்பது எதைத்தான் குறிக்கிறது என்ற கேள்வி முன் நிற்கிறது. இக் கேள்விக்கான விடையைக்

காணும்முன் இலக்கியங்களில் அசுணமாவைப் பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ள பல்வேறு செய்திகளைக் கீழே தொகுத்துக் காணலாம்.

அசுணமும் மெல்லிசையும்:

அசுணம் என்பது பறவையோ பாம்போ அல்ல என்னும் கருத்து உறுதியாகி விட்ட நிலையில் அது இசையை அறிந்து அனுபவிக்கின்ற ஒரு விலங்குதான் என்பதைப் புரிந்து கொள்ளலாம். அசுணமானது மென்மையான இனிமையான இசையைக் கேட்டு மகிழ்ந்த மற்றும் உறங்கிய செய்திகளைக் கூறும் பாடல்வரிகளைக் கீழே காணலாம்.

மாதர் வண்டின் நயவரும் தீங்குரல்
மணம்நாறு சிலம்பின் அசுணம் ஓர்க்கும் நற். 244

கடாம் இருஞ்சிறைத் தொழுதி ஆர்ப்ப யாழ்செத்து
இருங்கல் விடரளை அசுணம் ஓர்க்கும் ... - அகம். 88

இன் அளி கேட்ட அசுணமா அன்னளாய் மகிழ்வு .. சிந்தா. 1402

மேற்பாடல் வரிகளில் இருந்து, வண்டுகள் இசைக்கும் யாழிசை போன்ற மெல்லிசையை அசுணங்கள் கேட்டு மகிழ்ந்தன என்ற செய்தி பெறப்படுகிறது. அதுமட்டுமின்றி, புல்லாங்குழலின் இனிமையான மெல்லோசையும் பெண்கள் பாடிய குறிஞ்சிப்பண்ணும் கூட அசுணத்திற்கு மிக விருப்பமானது என்று இலக்கியங்கள் கூறுவதைப் பார்க்கலாம்.

கழைகளின் துளைதொறும் கால்பரந்து இசைக்கின்ற ஏழிசைக்கு
உளமுருகி மெய் புளகெழ இரைகொளும் அசுணங்கள் ... வில்லி. 9/20

கொடிச்சியர் எடுத்த இன்குறிஞ்சி கனிந்த பாடல்கேட்டு
அசுணமா வருவன காணாய் ... கம்ப. அயோத். 10/24

அசுணமும் பறையோசையும்:

யாழோசை, புல்லாங்குழல் ஓசை, குறிஞ்சிப்பண் போன்ற மெல்லிசைகளை விரும்பிக் கேட்டு மகிழ்ந்த அசுணங்களைப் பறையோசை, முரசொலி போன்ற வலிய ஓசைகள் படுத்திய பாட்டினைக் கீழே பார்க்கலாம்.
முரசொலி கேட்ட அசுணம் என்புள் மூச்சவிந்து .. கூர்ம.இரா.வ.பு.படலம்

பறைபட வாழா அசுணமா... -. நான்மணி - 2

சீறியாழ் இன்னிசை கேட்ட அசுண நல்மா அந்நிலைக் கண்ணே
பறையொலி கேட்டுத் தன்படி மறந்தது போல்.... பெருங். உஞ்சை. 47/242

மேற்காணும் பாடல்களில் இருந்து, பறையோசை மற்றும் முரசொலியைக் கேட்ட அசுணங்கள் வெய்துயிர்த்துத் தன்னிலை மறந்தன என்ற செய்தியும் உடலில் முச்சடங்கி இறந்தன என்ற செய்தியையும் அறிய முடிகிறது.

அசுணங்களின் வாழ்விடம்:

அசுணங்களின் வாழ்விடம் பற்றிய செய்திகளைக் கீழ்க்காணும் பாடல்களின் வழியாக அறிய முடிகிறது.

மணம்நாறு சிலம்பின் அசுணம் ஓர்க்கும் ... – நற். 244

இருங்கல் விடரளை அசுணம் ஓர்க்கும் ... – அகம். 88

மேற்காணும் பாடல்களில் இருந்து, அசுணங்கள் மலைகளில் காணப்பட்ட பிளவுகள் மற்றும் குகைகளில் வாழ்ந்தன என்பதை அறியலாம். அசுணமாக்கள் மலைகளில் மட்டுமின்றி மனிதர்களின் குடியிருப்புகளுக்கு அருகிலும் வாழ்ந்திருக்க வேண்டும். அப்போதுதான் மனிதர்கள் இசைத்த யாழோசை, புல்லாங்குழல் ஓசை, பறையோசை, முரசொலி முதலானவற்றைக் கேட்டிருக்க இயலும் அல்லவா?.

அசுணமும் மனிதர்களும்:

அசுணங்கள் மனிதர்களின் குடியிருப்புகளுக்கு அருகில் வாழ்ந்திருக்க வேண்டும் என்று மேலே கண்டோம். உண்மையில், அசுணங்களை மனிதர்கள் வீட்டு விலங்குகளாகவும் வளர்த்து இருக்க வேண்டும் என்று கீழ்க்காணும் பாடல்வழி அறிய முடிகிறது.

.... அசுணம் கொல்பவர் கைபோல் நன்றும்

இன்பமும் துன்பமும் உடைத்தே ... – நற். 304

அசுணங்களை வளர்த்த மனிதர்கள் தமது கைகளாலேயே அவற்றைக் கொலை செய்வதைப் பற்றித்தான் மேற்பாடல் கூறுகிறது. காதலரின் மார்பு சேரும்போதும் பிரியும்போதும் தனக்குத் தரக்கூடிய இன்பமும் துன்பமும் எப்படிப்பட்டது என்றால் அசுணங்களுக்குத் தனது கைகளால் உணவளித்து அன்பு காட்டியவர்கள் திடீரென்று தனது கைகளாலேயே அவற்றைக் கொல்லுவதற்கு ஒப்பாகும் என்று மேற்பாடலில் கூறுகிறாள் காதலி. கோழி, ஆடு, மாடு, பன்றி, எருமை போன்ற விலங்குகள் வீடுகளில் வளர்க்கப்பட்டு உணவுக்காகக் கொல்லப்படுவது கொடுஞ்செயலாகக் கூறப்படாத நிலையில், அசுணங்களைக் கொல்வது மட்டும் கொடிய செயலாகக் கருதப்பட்டது என்பதனை இப்பாடலின் வழியாக அறிய முடிகிறது, இதிலிருந்து, அசுணங்கள் கொன்று உண்பதற்காக அல்லாமல் அன்பு காட்டப்படும் செல்லப் பிராணிகளாக வளர்க்கப்பட்டன என்று அறியலாம்.

அசுணங்களின் உடலமைப்பு:

அசுணங்களின் உடலமைப்பு பற்றிய செய்திகளைக் கீழ்க்காணும் பாடல்களின் வழியாக அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

கனியிசை கள்ளினால் தூமமேனி
அசுணம் துயில்வறும் கம்ப. கிட்.. 13/14

அசுணத்தின் உடலானது தூமம் அதாவது புகையைப் போல வெண்ணிறத்தில் பொங்கிப் பொலிந்த நிலையில் காணப்பட்டது என்ற செய்தியை மேற்பாடல் கூறுகிறது. இதிலிருந்து, அதன் உடல் முழுவதும் வெண்ணிற மயிர் புகுபுகுவென்று பொலிந்து இருந்ததை அறியலாம். அசுணமாவிற்கு நீண்ட காதுகள் இருந்தன என்ற செய்தியைப் பற்றி ஏற்கெனவே மேலே கண்டோம்.

“..... குலவுகோல் கோவலர் கொன்றைத் தீங்குழல்
உலவுநீள் அசுணமா உறங்கும் என்பவே (நாட்டுச்சருக்கம்)

அசுணம் என்பது எதைக் குறிக்கிறது?
அசுணம் பற்றிப் பல்வேறு இலக்கியங்கள் கூறிய செய்திகளை மேலே கண்டோம். இனி அவற்றைக் கீழே தொகுத்துப் பார்க்கலாம்.

1. அசுணங்கள் மலைப்பிளவுகள் மற்றும் குகைகளில் வாழ்ந்தன.
 2. அசுணங்களை மனிதர்கள் கொன்று உண்பதற்காக அல்லாமல் செல்லப் பிராணிகளாக வீடுகளில் வளர்த்தார்கள்.
 3. அசுணங்கள் மனிதர்கள் இசைத்த மெல்லிசையைக் கேட்டு மகிழ்ந்தன. வல்லிசையைக் கேட்டு மடிந்தன / துன்புற்றன.
 4. அசுணத்தின் உடலில் வெண்ணிற மயிர் புகுபுகு என்று இருக்கும். அதன் காதுகள் நீண்டு இருக்கும்.
- மேற்கண்ட தகவல்களைத் தொகுத்துப் பார்த்ததில், அசுணம் / அசுணமா என்பது கீழ்க்காணும் விலங்காகத் தான் இருக்கவேண்டும் என்று தோன்றுகிறது.

அசுணம் / அசுணமா = பூனை.

அசுணம் – பெயர் விளக்கம் என்ன?:

அசுணம் என்பது பூனை என்றால், பூனையைக் குறிக்கும் பூசை, பிள்ளை, வெருகு போன்ற சொற்களைக் கூறாமல் அசுணம் என்ற புதிய சொல்லை ஏன் பயன்படுத்த வேண்டும் என்ற கேள்வி எழுகிறது. இதற்கான விடையினைக் கீழே காணலாம்.

அசை என்ற வினைச்சொல்லுக்குப் பாடுதல், இசைத்தல், ஒலித்தல் என்ற பொருட்களுண்டு. உண்ணு என்ற வினைச்சொல்லுக்கு அனுபவித்தல், உட்கொள்ளுதல் என்ற பொருட்களுண்டு. இந்த இரண்டு சொற்களும் இணைந்து உருவானதே அசுணம் ஆகும்.

அசை (=பாடு, ஒலி, இசை) + உண் (=அனுபவி) + அம் = அசுணம் = இசையினை அனுபவிப்பது.

இசையை அனுபவிப்பது என்ற பொருளில் பூனையைக் குறிக்க உருவாக்கப்பட்டதே அசுணம் என்ற சொல்லாகும்.

மேலதிக சான்றுகள்:

இலக்கியங்கள் கூறியுள்ள செய்திகளில் இருந்து அசுணம் என்பது பூனையைக் குறிக்கும் என்று முடிவு செய்யப்பட்டது. இருப்பினும், கீழ்க்காணும் மேலதிக சான்றுகள் மூலம் இக் கருத்துக்கு மேலும் வலுவூட்டலாம்.

மனிதர்கள் மற்றும் நாய்களைக் காட்டிலும் பூனைகளுக்கு அதிகக் கேட்புத் திறன் உள்ளதென்று அறிவியல் கூறுகிறது. பூனைகளால் சிறுசிறு ஒலிகளைக் கூடத் தெளிவாகக் கேட்டு இருட்டிலும் இரையின் இருப்பிடத்தைத் துல்லியமாகக் கணிக்க முடியும் என்று ஆய்வு முடிவுகள் தெரிவிக்கின்றன. பூனை தனது காதுமடல்களை 180 டிகிரி கோணத்தில் தனித்தனியாக திருப்பும் திறன் வாய்ந்ததாக அறியப்படுகிறது.

தமிழ் இலக்கியங்களில் கூறப்பட்டுள்ளதைப் போலவே, வீணை, கிடார், யாழ், புல்லாங்குழல் போன்ற கருவிகளில் இருந்து எழும் மெல்லிசைகளை மிகவும் விரும்பிக் கேட்பதாகவும் பறைகளை முழக்கும்போது பூனையின் கேட்புத்திறன் பாதிக்கப்பட்டு அதன் செயல்பாடுகளில் பெருத்த மாற்றம் உண்டாகுவதாகவும் பூனைகளை வீட்டில் வளர்ப்பவர்கள் கூறுவதை இணையங்களில் பார்க்க முடிகிறது. திடீரென ஒலிக்கும் இடியோசையால் பூனைகள் சுருண்டு விழுந்த செய்திகளும் அதில் உள்ளன. மற்ற விலங்குகளைக் காட்டிலும் பூனைகள் ஒலியினால் அதிகம் பாதிப்பு அடைவதன் காரணம் அதன் செவியமைப்பு தான். சிறிய ஒலியைக் கூட பலமடங்காகப் பெருக்கித்தரும் ஒலிபெருக்கியாக அவற்றின் காதுகள் செயல்படுவதே இந்த மோசமான விளைவுகளுக்குக் காரணம் என்று விலங்கியல் வல்லுநர்கள் கூறுகின்றனர்.

இறுதியாக, பூனைக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த மூதாதையர் விலங்குகளுக்கு “அசினோ” என்ற ஒட்டுச்சொல்லுடன் கூடியதாக, அசினோனாக்க, மிராசினோனாக்க போன்ற பெயர்கள் சூட்டப்பட்டு இருப்பது இங்கே குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

முடிவுரை:

இதுவரை கண்டவற்றில் இருந்து, அசுணம் அல்லது அசுணமா என்பது பூனையைக் குறித்தே இலக்கியங்களில் பயின்று வந்துள்ளது என்பது உறுதியாகிறது.

பூனைகளுக்கு வண்டோசை, யாமோசை, குழலோசை போன்ற மெல்லிசைகள் தான் பிடிக்கும் என்று இப்போதுதான் ஆய்வாளர்கள் கண்டு அறியும் நிலையில், பல ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே இச் செய்திகளை இலக்கியங்களில் பதிவுசெய்து விட்டுச்சென்ற நம் முன்னோரின் அறிவுத் திறனை எவ்வளவு பாராட்டினாலும் தகும் அல்லவா?

திருத்தம் பொன்.சரவணன்

<https://www.facebook.com/thiruththam>

vaendhan@gmail.com

19. ஓளவையின் ஆத்திரம்.

— முனைவர் ப.பாண்டியராஜா

காவு என்றால் தோளில் தொங்கப்போடு என்று பொருள். ஒரு நீண்ட கழியில் இரு முனைகளிலும் ஏறக்குறைய சம எடையுள்ள பொருள்களைக் கட்டித் தொங்கவிட்டு, அந்தக் கழியைத் தோளில் சுமந்தவாறு எடுத்துச்செல்வது பண்டைய மக்கள் வழக்கம். இதிலிருந்து வந்ததுதான் காவடி என்ற சொல்.

இப்பொழுது மலைபடுகடாம் என்ற நூலிலிருந்து ஒரு காட்சியைப் பார்க்கலாம். ஒரு பாணர் கூட்டம் ஏதாவது ஒரு புரவலனைத் தேடிப் புறப்படுகிறது. முதலில் ஒரு பாணன் தன்னுடைய இசைக்கருவிகளையெல்லாம் இரண்டு சம எடை கொண்ட மூட்டைகளாகக் கட்டி, பின்னர் அவற்றைக் காவடியில் சேர்த்து தூக்குகிறான்.

திண் வார் விசித்த முழுவொடு, ஆகுளி,
நுண் உருக்கு உற்ற விளங்கு அடர்ப் பாண்டில்,
மின் இரும் பீலி அணித் தழைக் கோட்டொடு,
கண் இடை விடுத்த களிற்று உயிர்த் தூம்பின்,
இளிப் பயிர் இமிரும் குறும் பரம் தூம்பொடு,
விளிப்பது கவரும் தீம் குழல் துதைஇ,
நடுவு நின்று இசைக்கும் அரிக் குரல் தட்டை,
கடி கவர்பு ஒலிக்கும் வல் வாய் எல்லரி,
நொடி தரு பாணிய பதலையும், பிறவும்,
கார் கோள் பலவின் காய்த் துணர் கடுப்ப,
நேர் சீர் சுருக்கிக் காய கலப் பையிர்

இங்கே முழவு, ஆகுளி, பாண்டில், கோடு, தூம்பு, குழல், தட்டை, எல்லரி, பதலை ஆகியவை இசைக்கருவிகள். இவற்றைப் பலாக்காய் மூடைகள் போல் இரண்டு மூடைகளாகக் கட்டுகிறான். இந்த மூட்டை கலப்பை எனப்படுகிறது. இது உழுகிற கலப்பை அல்ல. கலம் + பை. அதாவது இசைக் கலங்களை வைக்கும் பை. இந்தக் காலத்துச் சில பாட்டிமார் இடுப்பில் செருகியிருக்கும் சுருக்குப்பை போல் பெரிதாக இருக்கும். அதன் வாயில் நீண்ட கயிறு இருக்கும். அதை இரண்டு பக்கமும் இழுத்தால் வாய் மூடிக்கொள்ளும். இதன் கடைசி அடியைப் பாருங்கள்.

நேர் சீர் சுருக்கிக் காய கலப்பையிர் நேர் சீர் என்பது சம எடையைக் குறிக்கும்., முதலில் இரண்டு பைகளில் சம எடை உள்ளவைகளாகப் போட்டு, பின்னர் வாயை மூடுகிறான். இதுதான் சுருக்குதல். பின்பு இதனைக் கழியில் கட்டித் தோளில் தூக்கி வைக்கிறான் - அதனைக் 'காய' என்ற சொல் குறிக்கிறது. காவு, காவிய, காய என்று வரும். காவுதல் என்றால் தோளில் சுமத்தல் என்று பொருள் என்று கண்டோம். இரண்டு சம எடைகளாகப் போட்டு, கழுத்தைச் சுருக்கி மூடி, காவடியில் கட்டி, தோளில் தூக்கிப்போட்ட இசைக்கலப் பைகளை உடையவர்களே என்று இதற்குப்

பொருள். இந்தக் கலப் பைகளில் இரண்டு கயிறுகள் இருக்கும். ஒன்று காவடிக் கம்பில் தொங்க விட, அடுத்தது பையின் வாயை மூட.

இப்போது ஓளவைக்கு வருவோம். ஓளவையார் அதியமானிடம் பரிசில் வேண்டிச் செல்கிறார். அவரை நன்கு வரவேற்ற அதிகன் என்ன காரணத்தினாலோ பரிசில் கொடுக்கக் காலம் தாழ்த்துகிறான்.

பொறுத்துப் பொறுத்துப் பார்த்த ஓளவையார் ஒரு நாள் பொங்கி எழுந்துவிட்டார். தனது இசைக்கல மூட்டை முடிச்சகளுடன் அவசரம் அவசரமாக வாசலை நோக்கி நடக்கிறார். அங்கிருக்கும் வாயில் காப்பவனைப் பார்த்துக் கூறுகிறார்:

வாயிலோயே வாயிலோயேவள்ளியோர் செவி முதல் வயங்கு மொழி வித்தி தாம்உள்ளியது முடிக்கும் உரன் உடை உள்ளத்துவரிசைக்கு வருந்தும் இ பரிசில் வாழ்க்கைபரிசிலர்க்கு அடையா வாயிலோயேகடு மான் தோன்றல் நெடுமான்_அஞ்சிதன் அறியலன்-கொல் என் அறியலன்-கொல்அறிவும் புகழும் உடையோர் மாய்ந்து எனவறும் தலை உலகமும் அன்றே அதனால்காவினெம் கலனே சுருக்கினெம் கலப் பைவாயில் காப்பவனே! பரிசிலர்க்கு அடையாமல் வரவேற்கிறாய் நீ, ஆனால் பரிசில் தராமல் ஏமாற்றுகிறான் உன் மன்னன். அவனுக்குத் தான் யார் என்று தெரியவில்லை. நான் யார் என்றும் தெரியவில்லை. உலகத்தில் அறிவும் புகழும் உடையவர்கள் செத்துப்போய்விடவில்லை என்று ஆத்திரத்துடன் கூறும் கடைசி அடியைக் கவனியுங்கள்.

காவினெம் கலனே சுருக்கினெம் கல பைகலங்களைக் கட்டித் தூக்கித் தோளில் போடுகிறேன் (காவினெம்). அதன் வாயைச் சுருக்கி மூடுகிறேன் (சுருக்கினெம்) என்கிறார் புலவர். இதனை மலைபடுகடாம் அடியுடன் ஒப்பிட்டுப் பாருங்கள். நேர் சீர் சுருக்கி காய கலப்பையிர் - மலைபடுகடாம் - முதலில் பையைச் சுருக்கிப் பின்னர் தோளில் போடுதல் - இது நிதானத்தில் செய்வது. காவினெம் கலனே சுருக்கினெம் கலப் பை - ஓளவையார் - முதலில் தோளில் தூக்கிப்போட்டுப் பின் பையைச் சுருக்குதல் - இது ஆத்திரத்தில் வந்த அவசரம். இரண்டு சொற்களை மாற்றிப்போட்டுத் தன் ஆத்திரத்தை எவ்வாறு ஓளவையார் வெளிப்படுத்துகிறார் பாருங்கள்.

‘தமிழ்மணி’ - தினமணி நாளிதழில் பதிவு செய்த நாள்: (24-1-2021-ஞாயிறு)

முனைவர். ப. பாண்டியராஜா

<https://www.facebook.com/pandiyaraja.paramasivam>

20. தொகையிலக்கியத்தில் 'இயல்புடைய மூவர்'.

— முனைவர் ச.கண்மணி கணேசன்

முன்னுரை:

இல்லறத்தானின் கடமைகளை வரிசைப்படுத்தும் வள்ளுவர்; அவன் நல்வழியில் நின்று; தான் இயல்பாகக் கடமைப்பட்டுள்ள மூவர்க்கும் துணை செய்ய வேண்டும் என்பதை முதன்மைப்படுத்துகிறார்.

**"இல்வாழ்வான் என்பான் இயல்புடைய மூவர்க்கும்
நல்லாற்றின் நின்ற துணை" (திருக்குறள்- 41)**

மூவர் யார் என்பதை விதந்துரைப்பதில் தமிழ்ப்பெரியோரின் கொள்கை மாறுபாடுகள் திருக்குறளுக்குரிய பல்வேறு உரைகளைக் காணுங்கால் புலப்படுகின்றன. இதற்கிடையே தொகைநூல்களின் துணைகொண்டு ஒப்பியல் நோக்கில் 'இயல்புடைய மூவரை' இனங்கண்டு உரைப்பது இக் கட்டுரையின் நோக்கம் ஆகும். தொகைநூல்களும் குறிப்பிட்ட குறளும் மட்டுமே ஆய்வெல்லை ஆகின்றன.

தொகையிலக்கியத்தில் 'மூவர்':

கேளிர், கிளைஞர், கேளல் கேளிர் ஆகியோரே இல்வாழ்வான் தாங்க வேண்டியவர் எனத் தொகையிலக்கியம் வலியுறுத்தும் மூவர் ஆவர்.

கேள் கேடு ஊன்றவும் கிளைஞர் ஆரவும்
கேளல் கேளிர் கெழீஇயினர் ஒழுகவும்
ஆள்வினைக்கு எதிரிய ஊக்கமொடு" (அகம்.- 93)

பொருளிட்டச் செல்வதாக இல்லறத் தலைவன் உரைக்கிறான். கேளிர் துன்பம் நீங்கிக்; கிளைஞர் உண்டு; நொதுமலாளர் அன்புடன் ஒழுகவே மனைவியைப் பிரியும் துன்பத்தைத் தாங்கிக் கொண்டு ஊக்கத்துடன் செல்வதாகத் தன் நெஞ்சோடு கூறுகிறான். மேற்சட்டிய மூவருள் 'கிளை' என்போர் பங்காளிகள் ஆவர். சுற்றம் எனப்படும் கேளிருள் பிற உறவினர், நட்பினர் முதலியோர் அடங்குவர். முழுமையாகவோ ஓரளவிற்கோ இக்கருத்தை வலியுறுத்தும் தொகைநூற் பாடல்கள் பல.

தொகையிலக்கியக் காலக் கிளைஞர்:

அகப்பாடல்களில் பண்டைத் தமிழ்க் குடும்ப அமைப்பு சித்தரிக்கப் பட்டுள்ளது. அது பலதிறப்பட்ட வேட்டைச் சமுதாயத்திற்கும் வேளாண் சமுதாயத்திற்கும் ஏற்பக் கூட்டுக் குடும்பமாக அமைந்திருந்தது.

"பொத்தில் காழ் அத்த யாஅத்துப்
 பொரியரை முழுமுதல் உருவக் குத்தி
 மறங்கெழு தடக்கையின் வாங்கி உயங்கு நடைச்
 சிறுகண் பெருநிரை உறுபசி தீர்க்கும்
 தடமருப்பு யானை கண்டனர் தோழி
 தம்கடன் இறீஇயர் எண்ணி இடந்தொறும்
 காமர் பொருட்பிணிப் போகிய
 நாம்வெங் காதலர் சென்ற யானே" (குறுந்.- 255)

என்ற பாடலில் யானையின் செயல் குடும்ப அமைப்பையும் குடும்பத் தலைவன் கடமையையும் உள்ளுறுத்தி உரைக்கிறது. பசியாற உணவு தேடும் காட்டு யானைக் கூட்டம்; அதன் தலைமை சான்ற தந்தங்களை உடைய களிற்றியானை; பொந்து இல்லாத வைரம் பாய்ந்த யாமரத்தைச் சுற்றிப் பார்த்துச் சோதித்துத் தேர்வு செய்கிறது. மரப்பட்டைகள் பொறிந்து தோன்றும் பருத்த அடிமரத்தைக் குத்தித் துளை செய்கிறது. தனது வலிய துதிக்கையை அப்பொந்தினுள் நுழைத்து உள்ளே அரிதிற் கிடைக்கும் நீர்ப்பொருளை உறிஞ்சித் தனது பெருஞ்சுற்றத்தின் தேவையைப் பூர்த்தி செய்கிறது. பெறற்கரும் பொருளைத் தேடிக் கண்டு; தன் கூட்டத்தின் பசிநோயைத் தீர்க்கும் இச்செயலில் பொதிந்திருக்கும் உள்ளுறை உவமம் தலைவனின் கடமையையும் குடும்ப அமைப்பையும் சொல்லாமல் சொல்கிறது. தலைவன் அக்களிற்றியானை போலப் பெருஞ்சுற்றத்தின் வாழ்க்கைக்குத் துணையாக வேண்டியவன் ஆவான். அதனால் தான் காதல் மனைவியைப் பிரிந்து காட்டு வழியாகப் பொருள் ஈட்டிச் சென்று இருக்கிறான் என்கிறாள் தலைவி.

"கிளைஅழிய வாழ்பவன் ஆக்கம்போல் புல்லென்று" (கலித்.- 34)

என்பதால் பங்காளிகளின் முன்னேற்றம் பற்றிக் கண்டுகொள்ளாதவன்; எவ்வளவு மேனிலை அடைந்தாலும் அது சிறுமையானது ஆகும் என்ற கொள்கையும் பெற்றோம்.

தொகையிலக்கியக் காலக் கேளிரும் கேளல் கேளிரும்:

"நட்டோர் இன்மையும் கேளிர் துன்பமும்
 ஒட்டாது உறையுநர் பெருக்கமும் காணாஉ
 ஒரு பதி வாழ்தல் ஆற்றுப தில்ல" (அகம்.- 279)

என்ற உணர்வு வெளிப்பாட்டில்; நண்பர்கள் செல்வமில்லாது தவிப்பதும்; சுற்றத்தார் துன்பம் அடைவதும்; பகைவர் பெருமிதத்துடன் இருப்பதும்; ஒரே பதியில் வாழ்ந்து கொண்டு பொறுத்திருக்க இயலாதவை என்னும் கருத்து உள்ளது. முன்னர்ச் சுட்டிய 'கேள்' இங்கு நண்பர், கேளிர் என்று இரண்டாகப் பிரிந்து விளக்கம் பெறுகிறது. ஒட்டாது உறையும் கேளல் கேளிர் செல்வச்செருக்கால் அன்பின்றி இருப்பது இவ்வாழ்வான் பொருள் தேடிச் செல்வதற்குரிய காரணம் ஆகின்றது. செல்வம் சேர்ந்தால் அவர் அன்பு கெழுமியவர் ஆவர். இது போன்றே;

"தம் நயந்து இருப்போர்த் தாங்கித் தாம் நயந்து
இன்அமர் கேளிரொடு ஏழுறக் கெழீஇ
நகுதல் ஆற்றார் நல்கூர்ந்தோர்" (அகம்.- 151)

என்றும் சொல்லப்படுகிறது. இங்கே தம் நயந்து இருப்போர் கேளிர்; தாம் நயந்து இன்புறுவோர் நட்போர்; அதைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியாதவர் கேளல் கேளிர் ஆவர்.

செவ்விலக்கியத்து இல்லறத்தான் கடமை:

சோம்பலின்றி முயன்று உழைத்துச் சேர்க்கும் செல்வத்தை ஈந்து நிறைவடைவதே இல்லறநெறியின் முதற்கடமை ஆகிப் புகழ்ச்சேர்க்கும் என்பது பண்டைத்தமிழர் கொள்கை.

நிழல் தரும் மரம் போல் இன்பம் தரவல்லது உழைத்துப் பெற்ற பொருளாகும் (கலி.- 35). பிறர்க்குக் கொடுக்கும் குற்றமற்ற இல்லறத்தான் செல்வம் ஆற்றங்கரையில் தளிர்ந்த மரத்திற்கு உவமையாகிறது(கலி.27). 'வறியோர்க்கு வழங்கும் இன்பம் பொருள் இல்லையேல் இல்லை எனவே; ஊக்கத்துடன் பொருளைப் பெருக்கும் செயலில் ஈடுபட வேண்டும்' எனச் சொல்கிறான் செவ்விலக்கியத்து இல்வாழ்வான் (குறுந்.63). 'தலைவியை விடச்சிறந்தது இரப்பார்க்கு ஈதல்' (அகம்.63) எனத் தலைவன் உரைப்பதன் மூலம் இல்வாழ்வானின் முதற்கடமை பற்றிய தொகைநூற் கொள்கை தெளிவு. 'மிகுந்த இரக்கமும் பிறரது துன்பத்தைத் தீர்க்கும் நோக்கமும் இருப்பினும்; பொருள் இல்லையேல் நோக்கம் நிறைவேறாது' எனப் புரிந்து பேசுகிறான் இல்வாழும் தலைவன். (அகம்.- 335). 'முன்பிருந்த பொருள் எல்லாம் ஈந்து முடிந்த பின்பு; இரப்பவர்க்குக் கொடுக்கச் சிறிதும் பொருள் இன்றி இருத்தல் இழிவு; அதனால் தான் உன் கணவன் பொருள் தேடச் சென்றுள்ளான்' எனத் தோழி தலைவியை ஆற்றுவிக்கிறாள் (கலி.2). இரப்பவரின் கைநிறையக் கொடுத்து அவர்களைப் புரக்க விரும்புகிறான் இல்வாழ்வான். புதியன தந்து மகிழத் தேவையான பொருளை ஈட்டி நினைக்கிறான். எதிராளிகள் தன்னை இல்லாதவன் எனச் சுட்டிக்காட்டும் துன்பம் ஒழிந்து புகழ் பெற முனைவதை உணர்த்துகிறான் (அகம்.- 389). இதனால் இல்வாழ்வானுக்குப் புகழைக் கொடுப்பது இரப்பார்க்கு ஈதல் என்னும் கொள்கை வலுப்படுகிறது

உரையாசிரியர் கோணத்தில் இயல்புடைய மூவர்:

பின்வரும் பத்து உரையாசிரியர் தத்தம் கொள்கைக்கு ஏற்ப விளக்கம் அளிப்பதால் வள்ளுவர் சொன்ன மூவர் பதினெண் திறத்தவர் ஆகின்றனர். (பார்க்க- அட்டவணை- 1). மொத்தத்தைக் கணக்கிட ஒவ்வொருவர் கூறும் மூவருள் முற்கூறப்படாத புதிய வகையினர் மட்டும் அட்டவணையுள் இடம் பெறுகின்றனர். எல்லோரும் தாம் வாழும் காலநிலைக்கு ஏற்பவே சிந்தித்து விளக்கி உள்ளதால்; வீட்டில் தவநிலை நிற்போர், ஆசிரியர், ஊர்ப்பொது மன்றத் தலைவர், மாணவர், தொண்டர் ஆகியோர் மூவருள் அடக்கப்பட்டுள்ளனர்.

எட்டுத்தொகை நூல்களில் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ள குடும்பம், சமூகம், அவர்களது சொல்லும் செயலும் புலப்படுத்தும் கொள்கைகள்; இவற்றை அடிப்படையாகக்

கொண்டு; திருக்குறள் தொடருக்கு விளக்கம் அளிப்பது திருவள்ளுவரின் உட்கிடக்கையைச் சரிவரப் புரிய வைக்கும். ஏனெனில் வீரயுகமாகிய தொகைநூற் காலத்தை அடுத்த நீதி இலக்கியத்தின் போக்கு வீரயுகத்தேவையை அடியொட்டியே அமைய இயலும்.

அட்டவணை- 1
உரையாசிரியரும் 'இயல்புடைய மூவரும்'

உரை யாசிரியர்	மூவர்			எண்ணி க்கை
பரிமேலழகர் & மணக்குடவர்	பிரமச்சாரி	வானப்பிரஸ்தன்	சந்நியாசி	3
பரிப்பெருமாள்			வைதீகர்	4
கா.சுப்பிரமணிய பிள்ளை		மனைத்தவ நிலை நிற்பார்		5
நாமக்கல் இராமலிங்கம் பிள்ளை		நண்பர்		6
திரு.வி.க.	ஊர்ப்பொது மன்றத் தலைவர்			7
மு.கோவிந்தசாமி	அரசர்	ஆசிரியர்	முனிவர்	10
தேவநேயர்		பிராமணர்	வைசியர்	12
சி.இலக்குவனார்	மாணவர்	தொண்டர்	அறிவர்	15
இரா.இளங்குமரன்	தாய்	தந்தை	மனைவி	18

‘கற்பிற்சிறந்த பெண் மழைவளம் தரக்கூடியவள்’ எனும் திருக்குறள்

கருத்தைக்; கற்புக்கடம் பூண்ட தலைவி பற்றித் தோழி;

“அருமழை தரல்வேண்டின் தருகிற்கும் பெருமையளே”(கலி-39)

என்று கூறக் காண்கிறோம். மற்றொரு பாடலிலும்;

“வறனோடின் வையத்து வான்தரும் கற்பினள்” (கலி- 16)

என்று கற்புடைப்பெண் மழை பொழிய வைக்கும் திறம் கொண்டவள் என வலியுறுத்துவதைக் காண்கிறோம். பெயக் கண்டும் நஞ்சுண்டு அமையும் நயத்தக்க நாகரிகம் பற்றிப் பேசும் குறட்கருத்து;

"முந்தை இருந்து நாட்டோர் கொடுப்பின்
நஞ்சும் உண்பர் நனி நாகரிகர்" (நற்.- 355)

எனக் குறிப்பிடப்படுவதும் நோக்கத்தக்கது.

திருவள்ளுவர் இல்வாழ்வானுக்கு வலியுறுத்தும் விருந்து புறந்தரல் தொகையிலக்கியமும் வலியுறுத்துவதாகும். 'வருவிருந்து', 'செல்விருந்து' எனும் தொடர்கள் கலி.- 8, அகம்.- 203, புறம்.- 326 ஆகிய பாடல்களில் உள. அத்துடன் விருந்து ஒம்பும் மேன்மையை 80பாடல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. (வி) திருக்குறள் கருத்துகள் தொகை நூற் கொள்கைகளை அடியொட்டி அமைந்துள்ளமை உறுதி. இதனால் 'இயல்புடைய மூவர்' கிளை, கேளிர், கேளல் கேளிர் எனத்துணியலாம்.

முடிவுரை:

திருக்குறள் கூறும் கற்புக்கொள்கையும் விருந்துக் கொள்கையும் நாகரிகமும் தொகைநூல்கள் போற்றும் வாழ்க்கை அறங்களாவதாலும்; இல்லற நெறியின் முதல் கடமை இரப்போர்க்கு ஈதல் என்று தொகை நூல்கள் வலியுறுத்துவதாலும்; வள்ளுவரின் 'இயல்புடைய மூவர்' கேளிர், கிளைஞர், கேளல் கேளிர் என்று துணியலாம்.

பார்வை நூல்கள்:

தண்டபாணிதேசிகர்- திருக்குறள் உரைக்களஞ்சியம்- அறத்துப்பால்- மதுரை
காமராசர் பல்கலைக்கழகம்- முதற்பதிப்பு- 1983
எட்டுத்தொகை <http://tamilconcordance.in/sangconc-1-vi1.html>

முனைவர்.ச.கண்மணி கணேசன்

<https://www.facebook.com/kanmani.sankaralingam>

21. அழகு பொருந்திய பாமாலை.

— முனைவர் ஓளவை அருள்

பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களின் பாவளத்தில் பன்னிரண்டாது நூலாக தித்திப்புப் பாடல்கள் நிரம்பிய திணைமாலை நூற்றைம்பதிலிருந்து ஒருசில பாடல்களின் சுவை அறிவோம்...

திணைமாலை நூற்றைம்பது- அறிமுகவுரை:

‘திணை’ என்ற சொல்லுக்கு, ‘ஒழுக்கம்’ என்பது ஒரு பொருள். இச்சொல்லை, திண்+ஐ என்று பிரிக்கலாம். நிலைமொழியாகிய ‘திண்’ என்பதற்கு, ‘உறுதி’ என்று பொருள். வழிமொழியாகிய ‘ஐ’ என்பதற்கு, ‘அழகு’ என்று பொருள். (ஐ என்பது, இரண்டாம் வேற்றுமை உருபாகவும், அசைச் சொல்லாகவும், இடைச்சொல்லாகவும் கொள்ளப்படும்). இங்குத் ‘திணை மாலை’ என்பதற்கு ‘உறுதியுடைய அழகு பொருந்திய பாமாலை’ என்று கொள்ளலாம். நூற்றைம்பது என்பது, எண்ணிக்கையைக் குறிக்கும்.

குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலையெனும் ஐவகை நிலங்களில் வாழ்ந்த மக்களின் ஒழுகலாற்றை வகுத்துத் தொகுத்துக் கூறுவது இந்நூல். கீழ்க்கணக்கு நூல்களில், அகநூல்களாக ஆறு உள. அவற்றுள் நான்கு நூல்கள், ‘திணை’ என்ற பெயரோடு அமைந்துள்ளன. அவற்றுள்ளும் மிகுதியான பாடல்களை உடையது இந்நூல்.

ஒழுக்கம், உரிப்பொருள் எனப்படும். குறிஞ்சி-புணர்தலும் புணர்தல் நிமித்தமும். முல்லை-இருத்தல் இருத்தல் நிமித்தமும், மருதம் – ஊடலும் ஊடல் நிமித்தமும், நெய்தல் – இரங்கலும் இரங்கல் நிமித்தமும், பாலை – பிரிதலும் பிரிதல் நிமித்தமும். இவற்றின் அடிப்படையிலேயே பாடல்கள் அமைந்துள்ளன

பாடல் 132-ன் மூன்றாமடியில் நான்காஞ்சீரும், பாடல் 146 -ன் முதலடியில் இரண்டாஞ்சீரும் சிதைந்துள்ளன.

இந்நூலின் ஆசிரியர், ‘கணிமேதாவியார்’. ஏலாதி என்னும் நூலின் ஆசிரியரும் இவரே. ‘கணிமேதை’ என்றும் இவரைக் கூறுவர். இவர், சோதிடக்கலை வல்லவரெனவும், சமணச் சமயத்தாராகக் கொள்ளத்தக்காரெனவும், ‘ஏலாதி’ அறிமுகவுரையில் கண்டனவே,

குறிஞ்சித்திணை:

(தலைமகளும் தோழியும் ஒருங்கிருந்த வழிச்சென்ற, தலைமகன், தோழியை மதியுடம்படுத்தது)

நறைபடர் சாந்தம் அறஎறிந்து, நாளால்

உறைஎதிர்த்து வித்தியணழ் ஏனல் – பிறையெதிர்த்த

தாமரைபோல் வாள்முகத்துத் தாழ்குழலீர்!- காணீரோ
ஏமரை போந்தன ஈண்டு. (1)

மணம் மிகுந்த சந்தன மரங்களை வேருடன் வெட்டியெடுத்துச் சீரமைத்து, நலமிகு நாளதனில், பருவமழை பெய்யுங்காலத்தையும் எதிர்கொண்டு வித்திட்டதனால், முதிர்ச்சியடைந்த திணைப்பயிர் விளைந்துள்ள மலைப்புனத்தைக் காவல் செய்யும் தலையணி வகையினை நிகர்க்கும் தாமரை மலர் போன்ற அழகு முகத்தையும், நீண்டு வளர்ந்துள்ள கூந்தலையும் பெற்றுள்ள மெல்லிய நீண்டு வளர்ந்துள்ள கூந்தலையும் பெற்றுள்ள மெல்லியரே! இப்போது இவ்விடத்தில் திணைப்புனம் காவல் செய்வதைக் காண்பீராக!

(இராக்குறி வேண்டிய தலைமகளுக்குத் தோழி, மறுத்துச் சொல்லியது)
கறிவளர்பூஞ் சாரல் கைந்நாகம் பார்த்து
நெறிவளர் நீள்வேங்கை கொட்கும் – முறிவளர்
நன்மலை நாட! இரவரின் வாழாளால்,
நன்மலை நாடன் மகள். (7)

தலைவன், தலைவியைப் பகற்பொழுதில் காணவரின், ஊரானது அலர் தூற்றும். அடுத்தபடி, இரவுப்பொழுதில்தான் காணவர வேண்டும் அந்தப் பொழுதையும் ஆராய்ந்து பார்ப்பின், காட்டில் ஐந்து தலை நாகங்களும், யானைகளும் நிறைந்துள்ளன. பதினாறடி பாயக்கூடிய வேங்கைப் புலிகளும் திரியும். ஆகையால் தலைவனைத் தோழி, இரவில் வர வேண்டாமெனக் கூறுகிறாள். இரண்டு பொழுதுகளும் வேண்டாமென்றால், என்னதான் செய்வது? எனவே, தலைவியை விரைந்து மணம் செய்துகொள்ள வருமாறு கூறுகிறாள்.

(தோழி, படைத்து மொழி கிளவியான் வரைவு கடாயது)
பனிவரைநீள் வேங்கை பயமலைநன் நாட
இனிவரையாய் என்றெண்ணிச் சொல்வேன் – முனிவரையுள்
நின்றான் வலியாக நீவர யாய்கண்டாள்
ஒன்றாள்காப்பு ஈயும் உடன்று. (27)

‘வேங்கை மரங்கள் சூழ்ந்த பனிபடர்ந்த மலை நாட்டுக்குத் தலைவனே! இதுவரை தலைவியை மணம் செய்து கொள்ளாமல், களவுக் காலத்தை நீளச் செய்தாய். இனியும் அவ்வாறு நீளச் செய்ய மாட்டாய் என்றெண்ணி உனக்குச் சொல்வேன். நீ இந்த மலைச்சாரலில் வந்து செல்வதை என் அன்னை அறிந்தனள். இனியும் தலைவி, இற்செறிப்புக்கு ஆளாக வேண்டா. எனவே, விரைவாகத் திருமணம் செய்து கொள்ள வேண்டும். இல் வாழ்வை மேற்கொண்டு, இருவீரும் துன்பற்ற இன்ப வாழ்வை மேற்கொள்வீராக! ‘ என்று, தோழி கூறினாள்.

நெய்தல் திணை:

(தலைமகனைத் தோழி, வரைவு கடாயது)
திரைபாக னாகத் திமில்களி றாகக்
கரைசேர்ந்த கானல் படையா – விரையாது

வேந்து கிளர்ந்தன்ன வேலைநீர்ச் சேர்ப்ப! நாள்
ஆய்ந்து வரைதல் அறம். (52)

நெய்தல் நிலத் தலைவனாம், கடற்கரைக் கானலைச் சேர்ந்தவனுமாகிய தலைமகன், திருமணம் செய்து கொள்வதை நீட்டித்து வருகின்றான். தலைவியைச் சந்திக்கப் பகலின் வருவதாயின், ஊரார் அலர் தூற்றுவர். இரவில் வருவதாயின், இடர்ப்பாடுகள் பலவும் உண்டு. எனவே, அவனைத் தலைமகளின் தோழி எதிர்கொண்டு, நல்ல நாளொன்றைத் தேர்ந்தெடுத்து விரைவில் திருமணம் செய்து கொள்ள வேண்டுமெனக் கூறுகின்றாள். அவ்வாறு வரைவினை மேற்கொள்வதே அறமுமாகும் என்பதை வலியுறுத்திக் கூறுகின்றாள்.

(‘இப்பொழுது வாரல்!’ என்று, வரைவு கடாயது)

பகல்வரின் கவ்வை பலவாம் பரியாது

இரவரின் ஏதமும் அன்ன – புகஅரிய

தாழை துவளும் தரங்கநீர்ச் சேர்ப்பிற்றே

ஏழை நுளையர் இடம். (59)

இரவுக் குறியிலும், பகற்குறியிலுமென இரண்டு குறியிடங்களிலும் வரவேண்டா என மறுத்துரைப்பது இடம்பெற்றுள்ளது. தலைமகன் பகற்பொழுதில் வருவதாயின், ஊர்மக்களின் பழிச்சொல் உண்டாகும். அதை விடுத்து இரவுப் பொழுதில் வருவதாயின், பகற்பொழுதைப் போன்றே துன்பங்கள் பலவும் உண்டாகும். பகற்பொழுதின் பழிச்சொல்லானது, தலைமகனுக்கும், தலைமகளுக்குமானது. இரவுப்பொழுதின் இடர்ப்பாடுகள், தலைமகனுக்கானது. மேலும், ஓயாது அலைவீசிக் கொண்டிருக்கும் நெய்தலங்கானத்தில், தாழைகளோ மிகவும் செறிவாக மண்டிக்கிடக்கும். வந்து செல்வது, மிகவும் அரிய செயல். எனவே, ‘இனிமேலும் வரவேண்டா. வரைந்து கொள்வதே வேண்டற்பாலது’ என்று தோழி அறிவுறுத்தினாள்.

பாலைத்திணை:

(பருவம் காட்டி, தலைமகளைத் தோழி வற்புறுத்தியது)

உருவேற் கண்ணாய்! ஒரு கால்தேர்ச் செல்வன்

வெருவிவீந்து உக்கநீள் அத்தம் – வருவர்

சிறந்து பொருள்தருவான் சேட்சென்றார் இன்றே

இறந்துகண் ஆடும் இடம். (80)

கண் துடித்தல் என்பது, ஒருவகைச் சகுனமாகும். மகளிர்க்கு இடக்கண் துடிப்பதென்பது, நன்மையைச் செய்யுமென்பர். நெடிய பாலை நில வரியாகப் பொருள்தேடச் சென்ற தலைமகன், இன்றேனும் வருவானென்று தலைவி, நம்பிக்கை கொள்கின்றாள். அதனைக் குறிக்கும் சகுனமாகத் தலைவியின் இடக்கண் துடிக்கின்றது. இதனைத் தோழியானவள், வேலைப் பழிக்கின்ற விழிகளைக் கொண்ட தலைமகளிடம் கூறி, பருவங்காட்டி வற்புறுத்தினாள்.

(தலைமகள் இறச்செறிப்புக் கண்ட பின்னை, அவள் நீங்கிய புனங்கண்டு, ஆற்றானாய் மீள்கின்ற தலைமகன் சொல்லியது. சுரத்திடைச் சென்ற செவிலித்தாய் சொல்லிய துவம் ஆம்)

கொன்றாய்! குருந்தாய்! கொடி முல்லாய்! வாடினீர்
நின்றேன் அறிந்தேன் நெடுங்கண்ணாள் – சென்றாளுக்(கு)
என்னுரைத்தீர்க்(கு) என்னுரைத்தாட்(கு) என்னுரைத்தீர்க்(கு) என்றுரைத்தாள்
மின்னுரைத்த பூண்மிளிர விட்டு? (81)

சுரத்திடைச் சென்ற செவிலித்தாய், தலைவியின் பொருட்டாக, ஆங்குள்ள கொன்றை, குருந்தம் ஆகிய மரங்களையும், முல்லைக் கொடியையும் எதிர்கொண்டு பின்வருமாறு வினவுகின்றாள். “தலைவியைக் காட்டி, கண்டு, நீங்கள் என்னதான் சொன்னீர்கள்? அதற்குத் தலைவியும் என்னதான் சொன்னாள்? மீளவும் அவளிடம் நீங்கள் என்னதான் சொன்னீர்கள்? அதன் பிறகும் தலைவி என்னதான் சொன்னாள்?”

மரங்கள் தலைவியைப் பார்த்து, “எங்களையெல்லாம் விட்டுவிட்டுச் செல்லத் துணிந்துவிட்டாயா?” என்றன. தலைவி மரங்களைப் பார்த்து, “உங்களைப் பிரிந்து செல்லத் துணியவில்லை. தலைவனிடம் உடன்போக்கு மேற்கொள்கின்றேன்” என்றாள். மரங்கள், “உன் தாய் தேடிவரின், என்ன சொல்வது?” என்றன. தலைவி, “இவ்வழியாகத் தான் தலைவி உடன்போக்கு மேற்கொண்டாள். அவள் மகிழ்ச்சியுடன்தான் காணப்பட்டாள். நீங்களும் வருந்தாமல் வீடு திரும்புங்கள்” என்றாள். இவ்வாறு நடந்திருக்குமென்பது, செவிலித்தாயின் கற்பனை.

முல்லைத்திணை:

(பருவங்கண்டு அழிந்த கிழத்தி, தோழிக்குச் சொல்லியது)

வண்டினம் வெளவாத ஆம்பலும் வாரிதழான்
வண்டினம் வாய்வீழா மாலையும் – வண்டினம்
ஆராத பூந்தார் அணிதேரான் தான்போத
வாராத நாளே வரும். (101)

தலைமகன் தோழியை நோக்கி, ‘தேன்வண்டுக் கூட்டம், கவர்ந்து கைப்பற்றிக் கொள்ளாத புல்லாங்குழல் என்பதன் மூலம் அல்லி மலரையும், வாய் மடுக்காத மாலைப் பொழுதைச் சுட்டாத மலர் மாலையையும் குறித்தன. வெளவாத ஆம்பல், வாய் வீழா மாலை, ஆராத பூந்தார் என்பனவற்றுள், வெளவாத, வீழா, ஆராத என்பவை, எதிர்மறை முகத்தான் கூறப்பட்டன. அவற்றைப் போலவே, ஈற்றடியை ‘வாராத நாளே வரும்’ என்று, தலைவியின் உருக்கத்தை உணர்த்தியுள்ளார் புலவர். ‘வண்டினம்’ என்பது, மூவிடங்களில் வந்து நரே பொருள் தந்தமையால், ‘சொற்பொருள் பின்வருநிலை’ யாகும். ‘வெளவாத’, ‘வாய் வீழா’, ‘ஆராத’ என்பன, ‘பொருள் வருநிலை’ யாகும்.

மருதத்திணை:

(பாணற்குத் தலைமகள் வாயில் மறுத்தது)

மென்கண் கலிவய லூரன்தன் மெய்ம்மையை
எங்கட்(கு) உரையாது எழுந்துபோய் – இங்கண்

குலம்காரம் என்(று)(அணுகான் கூடும்கூர்த்(து) அன்றே
அலங்கார நல்லார்க்(கு) அறை. (127)

‘மென்மையான கண்ணோட்டமுடைய வளமையான மருதநிலத் தலைவன்,
தன்னுடைய உள்ளத்துணர்வினை எங்களிடம் சொல்லாமல் எழுந்து போனதுடன்,
இவ்விடத்தில் குடிகொண்ட சினமென்றெண்ணி, எம்மை நெருங்காதவனானான்.
அச்செயலானது, அளவற்ற அதிசயமானதென்ற, சிறப்புடைய தலைவனுக்கு
எடுத்துரைப்பாயாக!’ என்று, பாணனிடம் தலைவி கூறினாள்.

பாலையாழ்ப் பாண்மகனே! பண்டுநின் நாயகற்கு
மாலையாழ் ஒதி வருடாயோ? – காலையாழ்
செய்யும் இடமறியாய் சேர்ந்தாநின் பொய்ம்மொழிக்கு
நையும் இடமறிந்து நாடு. (133)

‘பாலைப் பண்ணை இசைக்கும் பாணனே! முன்பு உன் தலைவனுக்கு அந்திவேளை
யாழிசைத்து, வருடியதில்லையோ? வைகறையில் யாழிசைக்கும் இடத்தை
அறியமாட்டாய் போலும்! இப்போது வந்துள்ள உனது பொய்மைச் சொல்லுக்கு,
எங்கே இரங்குவாரோ, அந்த இடத்தை அறிந்து கொண்டு, அங்குச் செல்வாயாக!’
என்று, தலைவனுக்காகத் தலைவியைக் காண வந்த பாணனிடம் தலைவி
மொழிந்தாள்.

முனைவர். ஓளவை அருள்

இயக்குநர், மொழிபெயர்ப்புத் துறை, தமிழ்நாடு அரசு.

<https://www.facebook.com/dr.n.arul>

dr.n.arul@gmail.com

22. ஆய்த எழுத்து. — புலவர் ஆ.காளியப்பன்

உலகில் பேச்சுமொழி முதலில் தோன்றி, பின்னர் எழுத்துமொழி தோன்றியது. அதாவது, ஒலிவடிவ எழுத்து தோன்றிய பின்னரே வரிவடிவ எழுத்துத் தோன்றியது. காதால் கேட்பது ஒலிவடிவ எழுத்து. கண்ணால் காண்பது வரிவடிவ எழுத்து. வரிவடிவ எழுத்துகள் அறிஞர் பெருமக்களால் கால இடைவெளியில் உருமாற்றம் பெற்று வருகின்றன.

(ஃ) – அடைப்புக்குறிக்குள் உள்ள இந்த எழுத்தை ஆய்தம் என்னும் பெயரால் குறிப்பிடுவது வழக்கம். இது ஃ என்றவாறு மூன்று புள்ளி வடிவமாக இருக்கும். தமிழ் எழுத்துக்களை ஆனா(அ), ஆவன்னா(ஆ) ... எனப் படிக்கும் முறைமை ஒன்று இருந்துவந்தது. இந்த முறையில் படிப்போர் ஆய்த எழுத்தை அஃகன்னா எனப் படிப்பர்.

ஆய்தம் என்பது பெயர்ச்சொல். ஆய்தல் என்பது வினைச்சொல். ஆய்வுரை நுணுகிப் பார்ப்பது. ஆய்தல் என்னும் உரிச்சொல் இருப்பதை நுட்பமாக்கிக் காட்டும் எனத் தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுகிறது. இதனால் ஆய்தம் என்னும் சொல் ஒலியை நுண்மையாக்கி அதாவது மென்மையாக்கிக் காட்டுவது என்னும் பொருள்பட நிற்பதைக் காணமுடிகிறது.

“ஓய்தல், ஆய்தல், நிழத்தல், சாஅய், ஆவயின் நான்கும் உள்ளதன் நுணுக்கம்” என்பது தொல்காப்பியம் (உரியியல்) ஆய்தல் என்னும் சொல் நுணுக்கமாக நோக்கும் ஆராய்ச்சியைக் குறிக்க இன்றும் பயன்படுத்திக்கொண்டு வருகிறோம். வலிமையான கற்களை நுணுக்கி மென்மையாக்கிக் கொள்வது போல ஆய்த எழுத்துக்களை ஊர்ந்து வரும் வல்லின எழுத்துக்களை நுண்மையாக்கிக் காட்ட இந்த ஆய்த எழுத்து பயன்படுவதை நாம் காண்கிறோம்.

சைகையில் கொஞ்சம் என்பதை காட்டும்போது மூன்று விரல்கள் (பெருவிரல், சுட்டுவிரல் நடுவிரல்) முன்னால் நீட்டி இருப்பதைப்போல ஃ என்னும் எழுத்தின் வடிவம் இருக்கும். இதன்பொருள் கொஞ்சம் குறைவாக, நுணுக்கமாக என்பதையும் இந்தச்சைகையால் தான் காட்டுவோம். அந்த மூன்றுவிரல்கள் வடிவிலேயே ஆய்த எழுத்து உள்ளது. ஃ என்னும் எழுத்தின் தமிழ் சைகை -

இரண்டு புள்ளிகள் கண்ணாகவும் மூன்றாவது புள்ளி நெற்றிக் கண்ணாகவும் உள்ளதாக ஆசிவக மதத்தார் கூறுவர். புள்ளி அண்டத்தைக் குறிக்கிறது என்றும் முட்டையைக் குறிக்கிறது என்றும் கூறுவர். எழுத்தெனப் படுப அகரமுதல எனர

இறுவாய் என எழுத்துகளுக்கெல்லாம் அகரத்தை முதலாகக் கூறுவர். அந்த அகரத்திற்கும் முதலாக இருப்பதே ஆய்தப்புள்ளியே. அதனால் முதலில் எழுதிப்பழகும் குழந்தைகளை முட்டை முட்டையாக எழுதச் சொல்லுகின்றனர். எல்லாக் குழந்தைகளும் இயல்பாக முதலில் முட்டையையே வரைகின்றன. எனவே ஆதியாய் உள்ளதும் ஆதியில் உள்ளதும் ஆய்த எழுத்தே. மூன்று புள்ளிகளையும் சூலத்தின் மூன்று முனைகளாகக்கருதலாம். இதுவே நாளடைவில் வேலாகவும் உருமாறியதாகக் கொள்ளலாம். சுழியத்தை சுழுமுனைக்கும் ஒப்பிட்டுக் கூறுவர்.

தமிழில் இலக்கணப் பெயர்களும் எழுத்துகளின் பெயர்களும் காரணம் கருதியே பெயர் பெற்றுள்ளன. அவ்வாறே ஆய்த எழுத்தும் காரணம் கருதியே பெயர் (காரணப்பெயர்) பெற்றுள்ளது.

அஃகேனம் ஆய்தம் தனிநிலை புள்ளி

ஒற்றிப் பால ஐந்தும் இதற்கே என்று ஆய்த எழுத்தின் பெயர்கள் உள்ளதை அறியலாம்.

ஓசையின் அடிப்படையில் அஃகேனம் என பெயர் பெற்றுள்ளது. அஃகான் என்றே தொல்காப்பியரும் கூறுவதோடு, எல்லா எழுத்துகளையும் விட ஆய்த எழுத்துப்பற்றியே அதிக நூற்பாக்களை எழுதி உள்ளார்.

உயிரெழுத்தும் இல்லாமல், மெய்யெழுத்தும் இல்லாமல், உயிர்மெய் எழுத்தும் இல்லாமல் தனித்த நிலையைப் பெற்று, தனித்து நின்று, தனியொரு எழுத்தாக இருப்பதால் "தனிநிலை" எனப்படுகிறது.

ஃ	அ	ஆ	இ	ஈ	உ	ஊ	எ	ஏ	ஐ	ஒ	ஓ	ஔ
க்	க	கா	கி	கீ	கு	கூ	கெ	கே	கை	கொ	கோ	கௌ
ங்	ங	ஙா	ஙி	ஙீ	ஙு	ஙூ	ஙெ	ஙே	ஙை	ஙொ	ஙோ	ஙௌ
ச்	ச	சா	சி	சீ	சு	சூ	செ	சே	சை	சொ	சோ	சௌ
ஞ்	ஞ	ஞா	ஞி	ஞீ	ஞு	ஞூ	ஞெ	ஞே	ஞை	ஞொ	ஞோ	ஞௌ
ட்	ட	டா	டி	டீ	டு	டூ	டெ	டே	டை	டொ	டோ	டௌ
ண்	ண	ணா	ணி	ணீ	ணு	ணூ	ணெ	ணே	ணை	ணொ	ணோ	ணௌ
த்	த	தா	தி	தீ	து	தூ	தெ	தே	தை	தொ	தோ	தௌ
ந்	ந	நா	நி	நீ	நு	நூ	நெ	நே	நை	நொ	நோ	நௌ
ப்	ப	பா	பி	பீ	பு	பூ	பெ	பே	பை	பொ	போ	பௌ
ம்	ம	மா	மி	மீ	மு	மூ	மெ	மே	மை	மொ	மோ	மௌ
ய்	ய	யா	யி	யீ	யு	யூ	யெ	யே	யை	யொ	யோ	யௌ
ர்	ர	ரா	ரி	ரீ	ரு	ரூ	ரெ	ரே	ரை	ரொ	ரோ	ரௌ
ல்	ல	லா	லி	லீ	லு	லூ	லெ	லே	லை	லொ	லோ	லௌ
வ்	வ	வா	வி	வீ	வு	வூ	வெ	வே	வை	வொ	வோ	வௌ
ழ்	ழ	ழா	ழி	ழீ	ழு	ழூ	ழெ	ழே	ழை	ழொ	ழோ	ழௌ
ள்	ள	ளா	ளி	ளீ	ளு	ளூ	ளெ	ளே	ளை	ளொ	ளோ	ளௌ
ற்	ற	றா	றி	றீ	று	றூ	றெ	றே	றை	றொ	றோ	றௌ
ன்	ன	னா	னி	னீ	னு	னூ	னெ	னே	னை	னொ	னோ	னௌ

தமிழ் நெடுங்கணக்கு வரிசையில் அ.ஆ----- ஓள என்று உயிர் எழுத்துகளைப் படுக்கை வரிசையாக வைத்து ஓள வின்முடிவில் ஃ என்ற ஆய்த எழுத்தை வைத்தனர். அதை அஃகன்னா என்று படிப்பர் உயிர் எழுத்துகளை வரிசையாக வைத்தவர். க் ,ங்,-----ன் மெய் எழுத்துகளை நெடுங்கிடையாக வைத்தனர். உயிர்

எழுத்துகளை படுக்கை வரிசையாக வைத்து ஆய்த எழுத்தை நெடுங்கிடையாக உள்ள மெய் எழுத்துகளுக்கு இடையில் வைத்தனர். எனவே ஆய்த எழுத்தை படுக்கை வரிசையாக உள்ள உயிரெழுத்தாகவும் எடுத்துக்கொள்ளலாம். அதேசமயம் நெடுங்கிடையாக உள்ள மெய்யெழுத்தாகவும் எடுத்துக் கொள்ளலாம். இதன்பொருள் ஆய்த எழுத்து உயிர் எழுத்தும் அன்று மெய்யெழுத்தும் அன்று எனினும் அவற்றின் வேறுமாகாது. என்பதை உணர்த்த அவற்றிற்குத் தனியாக வைத்துத் தனிநிலை என்ற பெயரும் வைத்தனர். அ வையும் க் ஐயும் சேர்த்து ஒலிப்பதுபோல் அஃ க்கன்னா என்ற ஒலிப்பையும் தந்தனர்.

தனிநிலை ஒற்றிவை தாமல கிலவே
அளபெடை அல்லாக் காலை யான.

‘உயிருறுப் புயிர்மெய் தனிநிலை எனாஅக்

-- -----

அசைசீர் தளைதொடைக் காகும் உறுப்பென
வசையறு புலவர் வகுத்துரைத் தனரே.’

தனிநிலை ஒற்றிவை தாமலகு பெறுஉம்
அளபெடை ஆகிய காலை யான.

என்பர் காக்கைபாடினியாரும்.

இந்த ஓர் எழுத்து மட்டுமே மூன்று புள்ளிகளாலான எழுத்தாக அமைந்துள்ளது. ஆதலால் இவ்வெழுத்து , முப்புள்ளி, முப்பாற்புள்ளி எனப் பெயர் பெற்றுள்ளது.

ஆய்த எழுத்தைப் பெரும்பாலும் மெய்யெழுத்தாகவே எண்ணப்படுதலால் மெய்யெழுத்தின் பெயராகிய ஒற்று புள்ளி என்ற பெயர்களாலும் ஆய்தமும் அழைக்கப்படும். ஆய்தம் ஒற்று எழுத்தாகவே கருதப்படுவதை கீழ்வரும் நூற்பாக்களால் அறியலாம்.

‘உயிரள பெடையும் ஒற்றள பெடையுமென்
றாயிரண் டென்ப அளபெடை தானே.’

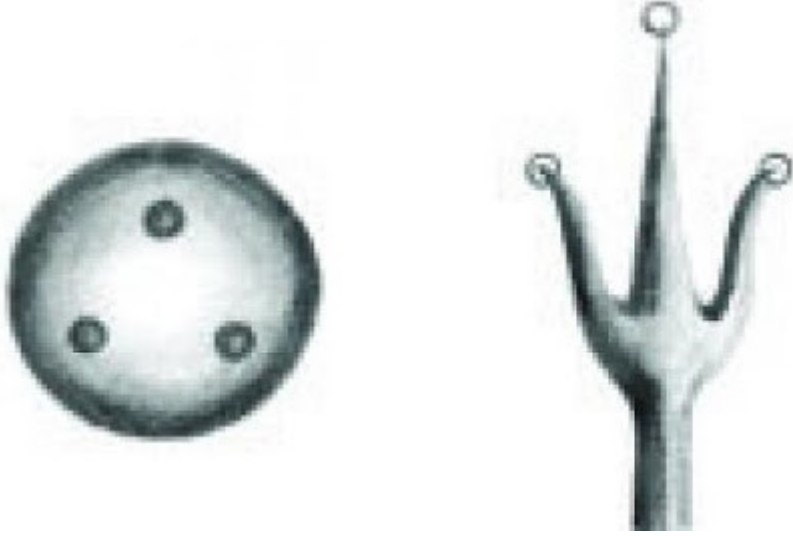
ங ஞ ண ந ம ன வயலள வாய்தம்
அளபாங் குறிலிணை குறிற்கீழிடைகடை
மிகலே யவற்றின் குறியாம் வேறே.’ (நன்னூல்92) நன்னூலும்

‘ஙஞண நமன வயலள ஆய்தம்
ஈரிடத் தளபெழும் ஒரோவழி யான.’என்னும்யாப்பருங்கலமும் ஆய்த எழுத்தை ஒற்று எனக்குறித்ததை அறியலாம்.

‘ஆய்தமு மொற்று மளபெழ நிற்புழி
வேறல கெய்தும் வியின வாகும் என்கிறார் காக்கைப்பாடினியார்.

‘ஆய்தம் ஒற்றெனப் பெற்றசை யாக்குமென்
 நோதி னாருள ராகவும் ஒண்டமிழ்
 நாத ராயவர் நாநலி போசையிற்
 கேது வென்றெடுத் தோதினர் என்பவே.’ என்ற பாடலும் இதே கருத்தை
 உணர்த்துகிறது.

ஆய்தம் என்பது பொதுவாக, கருவி எனப் பொருள்படும். ஆயினும், போர்க்
 கருவிகளையே ஆய்தம் அல்லது ஆயுதம் என்றனர். போர்க் கருவிகளிலும்
 குறிப்பிட்ட ஒரு கருவியே ஆய்தம் எனப் பெயர்பெற்றது. போர்வீரனின் கேடயம்
 இரும்பால் செய்யப்பட்டு, வட்ட வடிவ அமைப்பில் இருக்கும். அதில்,
 பிடிப்பதற்கென ஒரு பக்கத்தில் கைப்பிடி இருக்கும். மறுபக்கம் மூன்று புள்ளிகள்
 (ஃ) போன்ற வடிவமைப்பில் இரும்புக் குமிழிகள் இருக்கும். இடக்கையில் உள்ள
 கேடயத்தால் பகைவனைத் தாக்கினால், அந்த மூன்று குமிழிகள் போன்ற வலிய
 பகுதிகள், பகைவன் மீது கொட்டுவதுபோல் இடித்துத் தாக்கும். அந்தக் குமிழிகள்
 மூன்றில் இரண்டு கீழேயும், ஒன்று மேலேயும் ஃ என்பதுபோல இருக்கும். அந்த
 ஆய்தம் போன்ற வடிவத்தைப் பெற்றிருப்பதால், இந்த எழுத்தும் அப்பெயரைப்
 பெற்றது.

போர் வீரர்கள் போர்க்களத்தில் பயன்படுத்திய போர்கருவிகளில் சூலமும் ஒன்று.
 சூலம் கூரிய முனைகள் மூன்றைப் பெற்றிருக்கும். அந்த மூன்று முனைகளை
 மட்டுமே நோக்கினால் முப்புள்ளியாகத் தோன்றும். சூலத்தின் முனைகள்
 மூன்றிலும், எலுமிச்சைப் பழங்களைச் செருகி நோக்கினால் ஃ என்பது போலக்
 காட்சி தருவதைப் புரிந்து கொள்ளலாம்.

உணவு சமைத்தலுக்கு முக்கிய கருவியாகிய அடுப்புக்கல் முக்கூட்டுப் போல் உள்ள
 அந்த வடிவில் இருப்பதாலும் ஆய்த எழுத்து என்றனர். வழக்காற்றில் இதை "ஆய்த"
 எழுத்து என்றே கூறுவர். "ஆயுத" எழுத்து எனக்கூறுவது தவறு. ஆயுதம் என்னும்
 சொல் சங்கப்பாடல்களில் இல்லை. இந்த வரிசையில் ஆயு, ஆயுங்கால, ஆயும்,
 ஆயுள் என்னும் 4 சொற்கள் மட்டுமே உள்ளன (சங்கநூல் சொல்லடைவு 1967).

சங்ககாலத்தில் இல்லாத ஆயுதம் என்னும் ஒரு சொல்லைக் கொண்டு ஆயுதம் என்னும் தொல்பழஞ் சொல்லுக்குக் கற்பனைப் பொருள் கற்பிப்பது பொருந்தாது.

வரிவடிவையும் ஒலிவடிவையும் குறிக்க ஆயுத எழுத்து அரிதாகத் தோன்றும் ஒலிக்குறிப்பை எழுத்தால் எழுதிக்காட்ட இயலாது. அந்தமாதிரி இடங்களில் ஆயுதம் எழுத்தைப் போட்டு எழுதுவோம். கன்னங்கரேல் என்பதை கஃறு என ஆயுத எழுத்தைப் போட்டு எழுதிக்காட்டுவர். இக்காலத்தில் பிறமொழி (திசை)ச் சொற்களை எழுதும்போது ஃபாதர், ஃபேன், செல்ஃப், புரூஃப் என்றெல்லாம் எழுதிவருகிறோம்.

ஈறு இயல் மருங்கினும் இசைமை தோன்றும் (தொல் எழுத் 39)

உருவினும் இசையினும் அருகித் தோன்றும்
மொழிக்குறிப்பு எல்லாம் எழுத்தின் இயலா
ஆயுதம் அஃகாக் காலை யான (தொல் எழுத். 40)

இதன்பொருள்,
இஃது, அவ்வொருமொழி ஆயுதத்திற்கு ஓர் இலக்கணம் உணர்த்துகிறது.

ஒரு பொருளினது உருவத்தின் கண்ணும், ஓசையின் கண்ணும், சிறுபான்மையாய்த் தோன்றும் குறிப்பு மொழிகளெல்லாம் ஆயுத எழுத்தானிட்டு எழுதப்பட்டும் எழுத்துப்போல நடவா. (அஃது எக்காலத்துமோவெனின், அன்று) அவ்வாயுதம் தன் அரைமாத்திரை அளபாய்ச் சுருங்கி நில்லாது (அவ்வுருவம் இசையது மிகுதியும் உணர்த்துதற்கு)

எ - று: 'கஃறென்றது' என்பது உருவு, 'கஃறென்றது' என்பது இசை.

சார்ந்துவரி அல்லது தமக்கியல் பிலவெனத்
தேர்ந்துவெளிப் படுத்த ஏனை மூன்றும்
தத்தஞ் சார்பிற் பிறப்பொடு சிவணி
ஒத்த காட்சியின் தம்மியல் பியலும்

இஃது, சார்பிற்றோற்றத் தெழுத்திற்குப் பிறப்பு உணர்த்துதல் நுதலிற்று. சார்ந்துவரின் அல்லது தமக்கு இயல்பு இல என தேர்ந்து வெளிப்படுத்த ஏனை மூன்றும்-சிலவற்றைச் சார்ந்துவரின் அல்லது தமக்குத் தாமே வரும் இயல்பு இலவென்று ஆராய்ந்து வெளிப்படுத்தப்பட்ட ஒழிந்த மூன்றும், தம்மம் சார்பின் பிறப்பொடு சிவணி ஒத்த காட்சியில் தம் இயல்பு இயலும்- தத்தமக்குச் சார்பாகிய எழுத்துக்களது பிறப்பிடத்தே பிறத்தலொடு பொருந்தி அவ்விடத்தே தமக்குரிய இயல்பில் நடக்கும்.

'ஒத்தகாட்சி' என்றதனான், ஆயுதத்திற்குக் குற்றெழுத்துச் சார்பேயெனினும் தலைவளியாற் பிறத்தலின், உயிரொடு புணர்ந்த வல்லெழுத்துச் சார்பாகவே பிறக்குமென்பது கொள்க. 'தம்மியல்பியலும்' என்றதனான், அளபெடையும்

உயிர்மெய்யும் தமக்கு அடியாகிய எழுத்துக்களது பிறப்பிடமே இடமாக வருமென்பது கொள்க.

வடமொழியில் நுட்பமான ஒலி ஹ என்று கூறப்படுகிறது. அதைக் காட்டிலும் மிக நுட்பமான ஒலியைத் தமிழில் தரவல்லது ஆய்தம் என்று டாக்டர் மு.வரதராசனார் குறிப்பிடுகிறார். (மொழி நூல், ப. 55).

தொல்காப்பியர் ஆய்தத்தைத் தனிமொழி, புணர்மொழி என்ற இருவகை மொழிகளில் வைத்து விளக்குகிறார். (தனிமொழி - ஒருசொல்; புணர்மொழி - இருசொல்.)

தனிமொழி ஆய்தம்:

ஆய்தம் ஒரு தனிக்குறிலுக்கும் வல்லின உயிர்மெய்க்கும் நடுவே வரும். (எ.டு) எஃகு, கஃசு, பஃது, அஃகு.

(எஃகு - ஒரு வகை உலோகம் ; கஃசு - கால் பலம் கொண்ட எடையளவு ; பஃது - பத்து, அஃகு - சுருங்கு)

இச்சொற்களில் தனிக்குறிலின் முன்னர் வரும் ஆய்தம், தனது நுண்ணிய ஒலியால் தன்னை அடுத்து வரும் வன்மையான ஓசையுடைய வல்லின எழுத்துகளை உரசொலிகளாக (Fricatives) மாற்றி விடுகின்றது என்று மொழிநூலார் கூறுகின்றனர்.

உரசொலி என்றால் என்ன என்பதைக் காண்போம்;

கீழ்க்காணும் எடுத்துக் காட்டுகளில் ககரம் எவ்வாறு ஒலிக்கிறது எனப் பாருங்கள். கடல் ---Kஒலி, தங்கம் ---g, அகம் ---h

இம்மூன்றில் இரு உயிர் ஒலிகளுக்கு நடுவே (அ+க்+அ+ம்) வரும் ககரம் நுண்மையாகி h ஒலியைப் பெறுகிறது. இதுவே உரசொலி எனப்படும். ஆய்தமும் இவ்வாறே தன்னை அடுத்து வரும் வல்லின மெய்யின் வன்மையை மாற்றி மென்மையாக்கி (உரசொலியாக்கி) விடுகிறது. ஆய்தம் இடம்பெறும் சொற்களை உச்சரித்துப் பார்த்து இந்த உண்மையை நீங்களே உணரலாம்.

புணர்மொழி ஆய்தம்:

தொல்காப்பியர் புணர்மொழி ஆய்தம் பற்றி இரு விதிகளைத் தந்துள்ளார்.

வகர மெய்யில் முடியும் அவ், இவ், உவ் என்ற மூன்று சுட்டுச் சொற்களின் முன்னர் வல்லினம் வரும் பொழுது, வகரமெய் ஆய்தமாகத் திரியும். (தொல். எழுத்து. 379)

(எ.டு) அவ் + கடய = அஃகடிய

1. தனிக்குறிலை அடுத்து ல், ள் என்று முடியும் சொற்களுக்கு முன்னர் வல்லின மெய்களை முதலாகக் கொண்ட சொற்கள் வந்தால், ல் என்பது ற் என்றும், ள் என்பது ட் என்றும் திரியும். இவ்வாறு திரிவதோடன்றி, ல், ள் ஆகிய இரண்டும் ஆய்தமாகவும் திரியும். (தொல். எழுத்து. 369, 399) புணரியல் ஆய்தம் - கஃறீது (கல்+தீது), முஃடது (முள்+தீது)

2. மொழியிடை ஆய்தம் - எஃகு, கஃசு (தொடி எடையில் நான்கில் ஒருபங்கு - நிறுத்தலளவைப் பெயர்)
3. புணரியல் ஆய்தம் - கஃறீது (கல்+தீது), மஃடது (மண்+தீது)
4. உருநோக்கு ஆய்தம் - மண் கஃறென்றது (மண் கல் போல் கெட்டியாயிற்று)
5. இசைநாக்கு ஆய்தம் - அருவி கஃறென்றது (அருவி 'கல்' என ஒலித்தது)

அஃகல் - இது முற்றாய்தம் மேலும் தொல்காப்பியர் காலத் தமிழில், குறில் எழுத்தை அடுத்துக் கான் என்னும் எழுத்துச் சாரியை வரும்போது இடையே ஆய்தம் தோன்றி வழங்கியுள்ளது. இவ்வழக்கைத் தொல்காப்பியத்திலேயே காணலாம்.

ம + கான் = மஃகான். (தொல். எழுத்து. 28)

ஆய்த எழுத்தை முற்றாய்தம்.ஆய்தக்குறுக்கம் என இருவகையாகக் கூறுவர் முற்றாய்தம்:

எஃகு, கஃசு, கஃடு, பஃது, பஃறி என்னும் சொற்களில் ஆய்த எழுத்து அடுத்துள்ள வல்லின எழுத்தை மென்மையாக்கிக் காட்டுவதை இவற்றை ஒலித்துப் பார்த்து உணர்ந்துகொள்ளலாம். இவற்றில் ஆய்த எழுத்துக்கு இயல்பான அரை மாத்திரை. எனவே இதனை முற்றாய்தம் எனக் குறிப்பிடலாயினர்.

ஆய்தம் தன் மாத்திரையில் குறுகும் ஆய்தக் குறுக்கம் இருப்பதை வேறுபடுத்திக் காட்ட முற்றாய்தம் என்னும் சொல் தோன்றியது. சார்பெழுத்து என்பதிலிருந்து தெளிவுபடுத்திக்கொள்ள முதலெழுத்து என்னும் சொல்லை நன்னூல் வழக்குக்குக் கொண்டுவந்தது போன்றது இது. இவற்றில் ஆய்த எழுத்துக்கு இயல்பான அரை மாத்திரை. எனவே இதனை முற்றாய்தம் எனக் குறிப்பிடலாயினர். ஆய்தம் தன் மாத்திரையில் குறுகும் ஆய்தக் குறுக்கம் இருப்பதை வேறுபடுத்திக் காட்ட முற்றாய்தம் என்னும் சொல் தோன்றியது. சார்பெழுத்து என்பதிலிருந்து தெளிவுபடுத்திக்கொள்ள முதலெழுத்து என்னும் சொல்லை நன்னூல் வழக்குக்குக் கொண்டுவந்தது போன்றது இது.

(எஃகு = வேல், கஃசு = தொடி, கஃசு என்பன நிறுத்தலளவைக் குறியீடுகள், கஃடு = கள், பஃது = பத்து, பஃறி = கட்டுமரம்) வல்லினவகையா வரும் ஆய்தம் ஆறு.

உயிரோடு புணரும்போது ஆய்த எழுத்து தோன்றுதல் உண்டு. அவ்+கடிய= அஃகடிய. வ் ஆய்தமாறியது திரிதல் விகாரம்அ+கான்=அஃகான் ஆய்த எழுத்துத்தோன்றியது விரித்தல் விகாரம் ஆக முற்றாய்தம் எட்டு.

ஆய்தக்குறுக்கம்:

இயல்பாக அரை மாத்திரை ஒலியளவுபெறும் ஆய்த எழுத்து, ஓசை குறைந்து கால் மாத்திரையாக ஒலிக்கும்பொழுது, "ஆய்தக்குறுக்கம்" என்ற சார்பெழுத்து ஆகிறது. கஃறீது (கல்+தீது), முஃடது (முள்+தீது) என ஆய்தக்குறுக்கமாகி, சார்பெழுத்தாக வரும்பொழுதும் தனிக்குறிலை அடுத்தும் வல்லின உயிர்மெய் எழுத்துக்கு முன்னருமே வரும்.

கல்+தீது, முள்+தீது என்று நிலைமொழி ஈற்றில் லகர,ளகரங்கள் நிற்க வருமொழி முதலில் தகரம்(த்) வந்தால் நிலைமொழி ஈற்றில் உள்ள லகர,ளகரங்கள் ஆய்த(ஃ)

எழுத்தாக மாறும். வருமொழியில் லகரத்தின் முன்வந்த தகரம் றகரமாகவும் ளகரத்தின் முன்வந்த தகரம் டகரமாகவும் மாறும். இவ்வாறு புணர்ச்சியால் வந்த ஆய்தம் தனக்குரிய அரை மாத்திரை அளவிலிருந்து கால் மாத்திரை அளவாக ஒலிக்கும். இதற்கு ஆய்தக்குறுக்கம் என்றுபெயர். ல ள ஈற்றுஇயைபின் ஆம் ஆய்தம் அஃகும் (நன்னூல்எழுத்97).

ல ள ஈற்றியைபினாம் ஆய்தம் எஃகும் (நன்னூல்எழுத்97)

குறில்வழி லளத்தவ் வணையின் ஆய்தம்
ஆகவும் பெறாஉ மல்வழி யானே (நன்னூல்எழுத்228)

திருக்குறள் காட்டும் ஆய்த-எழுத்து இலக்கணம்:

திருக்குறளில் ஆய்த எழுத்து ஒருமாத்திரை கொள்ளும் உயிரெழுத்தைப் போலவும், அரைமாத்திரை கொள்ளும் மெய்யெழுத்தைப் போலவும் அலகிட்டுக்கொள்ளுமாறு கையாளப்பட்டுள்ளது.

இப்படி அலகிட்டுக்கொள்வதற்கான இலக்கணம் எழுத்தியல் கூறும் எந்த இலக்கண நூலிலும் சொல்லப்படவில்லை. எந்த யாப்பியல் இலக்கண நூலிலும் சொல்லப்படவில்லை.

எனவே அதனைத் தனியே குறிப்பிட்டு தெய்வப்புவவர் திருவள்ளுவர் எடுத்துக்காட்டுத் தந்துள்ளார். இதை உணர்த்த வள்ளுவர் திருக்குறளில் ஆய்த எழுத்து ஒருமாத்திரை கொள்ளும் உயிரெழுத்தைப் போலவும், அரைமாத்திரை கொள்ளும் மெய்யெழுத்தைப் போலவும் அலகிட்டுக்கொள்ளுமாறு இரண்டு முறைகளிலும் திருக்குறளைப் படைத்துள்ளார் என்பதை எண்ணி பெருமகிழ்வு கொள்ளலாம்.

இப்படி அலகிட்டுக்கொள்வதற்கான இலக்கணம் எழுத்தியல் கூறும் எந்த இலக்கண நூலிலும் சொல்லப்படவில்லை. எந்த யாப்பியல் இலக்கண நூலிலும் சொல்லப்படவில்லை.

ஆனால் வள்ளுவர் நமக்கு ஆய்த எழுத்தின் இயல்பைத் தம் குறள்மூலம் உணர்த்துகிறார்.

அறனெனப் பட்டதே இல்வாழ்க்கை அஃதும்
பிறன்பழிப்ப தில்லாயின் நன்று (49)

நுனிக்கொம்பர் ஏறினார் அஃதிறந்து ஊக்கின்
உயிர்க்கிறுதி ஆகி விடும் (476)

அணியன்றோ நாணுடைமை சான்றோர்க் கஃதின்றேல்
பிணியன்றோ பீடு நடை (1014)

இந்த மூன்று குறட்பாக்களில் ஆய்த எழுத்தை மெய்யெழுத்தாகக் கொண்டு அரைமாத்திரையால் அலகிட்டுக்கொள்கிறோம்.

எனவே, தொல்காப்பியர் காலத்து ஆய்தப் புள்ளிகள் எவ்வாறு அமைந்து அதை மக்கள் எழுதினர் என்று அறிய முடியவில்லை, அவை படுக்கை நிலையிலோ அல்லது நின்ற நிலையிலோ ஒன்றன் பின் ஒன்றாக அமைந்து ஆய்தத்தை அறிவுறுத்தியிருக்கலாம்.

எட்டாம் நூற்றாண்டில் பல்லவ மன்னன் காலத்ததாக அமைந்த காச குடிப்பட்டயத்துள் வெஃகா என்ற சொல் வருமிடத்து மேலும் கீழும் புள்ளிகளும், இவற்றிடையே வளைந்த கோடுமுடைய ஆய்த வடிவம் கிடைக்கிறது.

ஒலிப்புக் குறையை உணர்த்த எகர ஓகரங்கள் புள்ளி பெற்றது போல வைப்பு முறையில் ஆய்தத்திற்கு முன்னாக வரும் குற்றியலிகரமும், குற்றியலுகரமும் ஒரு புள்ளியும், இரு புள்ளியும் (நாகியாது, காடு) பெற்றன என்று கொள்ளவும் இடமிருக்கிறது.

ஒலிப்பு நிலையமைப்பில் ஏறுமுகமாகக் குற்றியலிகரம், குற்றியலுகரம், ஆய்தம் ஆகிய மூன்றும் அமைந்து ஒன்று, இரண்டு, மூன்று புள்ளிகளைப் பெற்றன என்று கொள்வதும் தவறாகாது, அல்லது ஒலிப்புக் குறையின் அடிப்படையில் ஆய்தம் மூன்றுபுள்ளியும் குற்றியலிகரம் இரு புள்ளியும், குற்றியலுகரம் ஒரு புள்ளியும் (நாகியாது, காடு) பெற்றன என்றும் கொள்ளலாம். குற்றிய லிகரமுங் குற்றிய லுகரமும் மற்றவை தாமே புள்ளி பெறுமே" என்பதும் இங்கு சுட்டத்தக்கது.

புலவர் ஆ.காளியப்பன்

தலைவர், தொல்காப்பியர் தமிழ்ச்சங்கமம்

amuthankaliappan@gmail.com; 9788552993

www.tholkappiyam.org

23. தமிழ்ச் சொல், பிறமொழிச் சொற்களை வேறுபடுத்திக் காண்பது எவ்வாறு?

— துரை.ந.உ.

இலக்கணத்தைக் கூறிப்பயம்காட்டாமல், விதிகளைச் சொல்லிப் பயம்கூட்டாமல் சொல்ல முயன்றிருக்கிறேன், சில எளிய குறிப்புகளின் மூலம், எவை எல்லாம் தமிழில்லை என்று.

1) ர்,ழ்- எழுத்துகள், தமிழ் எழுத்திலக்கணத்தின்படி, குறிலை முதலெழுத்தாக உள்ள சொல்லில் இரண்டாம் எழுத்தாக வராது. அவ்வாறு வரும் சொற்கள் தமிழில்லை என்று கண்ணை மூடிக்கொண்டு சொல்லிவிடலாம் .

எ.கா:

தர்மன், கர்ணன், அர்ச்சுனன், நிர்மலா - தமிழில்லை

அர்த்தம், அர்ச்சனை, அர்ப்பணம்

கர்ப்பம், தர்க்கம், தர்மம், மர்மம், வர்க்கம்

சர்ப்பம், சர்வம், சொர்க்கம், சர்க்கரை

நிர்வாகம், நிர்மூலம், நிர்ணயம், நர்த்தனம் — தமிழில்லை.

2) மெய்யெழுத்தில் தொடங்கும் சொற்கள் தமிழில்லை

எ.கா :

ப்ரபஞ்சன், ப்ரியா, க்ரே, ப்ளூ - தமிழில்லை

3) வல்லின மெய்யெழுத்தில் (க்,ச்,ட்,த்,ப்,ற்) முடியும் சொற்கள் தமிழில்லை

எ.கா :

அசோக், பிரசாந்த், கான்க்ரீட், சோசப், - தமிழில்லை.

4) சொல்லின் நடுவில்வரும் வல்லின மெய்யெழுத்தில் -க்,ச்,ட்,த்- ஐத் தொடர்ந்து அதனதன் உயிர்மெய்யெழுத்துகள் மட்டுமே வரும் . வேறெழுத்துகள் வந்தால் தமிழில்லை .

எ.கா: க்-ஐத் தொடர்ந்து - க,கா,கி,கீ,கு,கூ மட்டுமே வரும்.

விக்ரம், பத்மினி, வித்வான், அக்ரகாரம், உத்ரம் - தமிழில்லை

5) செள - இல் துவங்கும் சொல் தமிழில்லை

எ.கா :

சௌக்கியம், சௌந்தர்யம் - தமிழில்லை

6) யகரத்தில், யா- ஐத்தவிர , பிற எழுத்துகளில் தொடங்கும் சொல் தமிழில்லை

எ.கா :

யந்திரம் , யமன், யுவன், யுவதி - தமிழில்லை

7) ர, ல - இல் தொடங்கும் சொல் தமிழில்லை

எ.கா :

ராமன், ரங்கன், லட்சுமி, லட்சம், லட்சியம் - தமிழில்லை

கூடுதலாக,

எல்லாருக்கும் தெரிந்த ஒன்றுதான் , இருந்தாலும் இதையும் பதிந்தால்தான் ஆரம்பத்தில் இருப்போருக்கும் பயன்தரும்

8) கிரந்த எழுத்துகள் - ஸ, ஷ, ஜ, ஹ, க்ஷ, ஸ்ரீ - மற்றும் இவற்றின் இனம்) இருக்கும் சொற்கள் தமிழில்லை

எ.கா :

ஸ்ருதி, லக்ஷ்மி, ஜெயமோகன், ஹிந்து, தக்ஷன், சுபஸ்ரீ = தமிழில்லை

துரை.ந.உ.

<https://ta.quora.com/profile/Durai-N-U-Pandian>

vce.projects@gmail.com

24. தமிழில் பயன்படுத்துவது எப்படி?

— புலவர் ஆ.காளியப்பன்

எத்தனை- எத்துணை .. எங்கே பயன்படுத்துவது?

ஒருகையில் எத்தனை விரல்கள் இருக்கின்றன ? ஒரு கையில் எத்துணை விரல்கள் இருக்கின்றன ?

நான் எத்தனை நேரமாக காத்திருக்கிறேன் ? நான் எத்துணை நேரமாக காத்திருக்கிறேன் ?

மேலுள்ள நான்கு தொடர்களிலும் எத்தனை, எத்துணை என்னும் இருசொற்களும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

இவற்றுள் ஏதாவது தவறு உண்டா அல்லது எல்லாமே சரியா எண்ணிப் பார்ப்போம். எத்தனை என்னும் சொல்லை ஒன்று, இரண்டு என்று எண்ணி அறியக்கூடிய இடங்களில் மட்டும்தான் பயன்படுத்தலாம்.

எத்துணை என்பதை மற்ற வகையான அளந்து அறியக்கூடிய இடங்களில் எல்லாம் பயன்படுத்தலாம்.

எத்துணை என்பதன் பொருள் எவ்வளவு என்பதுதான்.

என்ன? எது?

என்ன? எது? இரண்டும் ஒன்றா? வேறுபாடு உண்டா?

உன் பெயர் என்ன ? என்று வினவுவதற்கும், உன் பெயர் எது ? என்று வினவுவதற்கும் வேறுபாடு இருக்கிறதா? இல்லையா?

என்ன என்னும் வினாச் சொல்லை முற்றிலும் நம்மால் அறியப்படாத ஒன்றை அறிந்து கொள்ள விரும்பும் போது பயன்படுத்த வேண்டும். எது என்னும் சொல்லை பொதுவாக அறியப்படும், சிறப்பாக படாமலும் உள்ள ஒன்றைப் பற்றி தெரிந்து கொள்ள விரும்பும்போது பயன்படுத்த வேண்டும்.

உதாரணமாக ஒருவருடைய பெயர் இன்னது என்று முற்றிலும் தெரியாத நிலையில் உன்பெயர் என்ன? என்று கேட்பது பொருத்தமாக இருக்கும்.

ஒருபட்டியலில் உள்ள பெயர்களில் நாம் தெரிந்து கொள்ள விரும்பும் ஒருவர் பெயரும் இருக்கிறது என்னும் பொதுவான அறிவு நமக்கு இருந்து அப்பட்டியலில் உள்ள பெயர்களில் அவர்பெயர் எது என்பதை தெரிந்து கொள்ள விரும்புகின்ற போது உன்பெயர் எது எனக்கேட்பது பொருத்தமாக இருக்கும்.

ஓய்வும் - ஒழிவும்

ஓய்வு வேறு. ஒழிவு வேறு ஓய்வு நேரம் என்பது வேலை செய்து களைத்துப்போய் இளைப்பாறும் நேரம் என்னும் பொருளுடையது.

ஒழிவு நேரம் என்பது எந்த வேலையும் இல்லாமையால் சும்மா இருக்கும் நேரம் என்னும் பொருளுடையது.

தற்போது மருத்துவப் பணியாளர்கள், காவல் துறையினர், மின்சாரப் பணியாளர்கள் போன்றோர் ஓய்வும் ஒழிச்சலும் இல்லாமல் உழைக்கிறார்கள் நமக்கு இப்போது இந்த இரண்டு நேரமும் இருக்கிறது .

அவர் பொதுவாக எல்லோரையும் அன்புடன் வரவேற்றார். ஆயினும் குறிப்பாக என்னை மிகவும் அன்புடன் வரவேற்றார். இத்தொடரில் குறிப்பாக என்னும் சொல் தவறாகவே ஆளப்பட்டிருக்கிறது பொதுவாக என்பதற்கு எதிரானதாக குறிப்பாக என்பதைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கூறியுள்ளார். பொது என்பதற்குச் சிறப்பு என்பதுதான் எதிர்ச்சொல். குறிப்பு என்பது வெளிப்படை என்பதற்கு எதிர்ச்சொல் ஆகும். வெளிப்படையாக அன்றி மறைபொருளாகக் கூறப்படுவதைத்தான் குறிப்பாகக் கூறப்பட்டவையாகக் கொள்ளலாம்.

ஆகவே “பொது- சிறப்பு” மற்றும் “வெளிப்படை- குறிப்பு” எனும் வகையில் எதிர்ச்சொற்களை அமைத்துக் கொண்டு பயன்படுத்துவதே நல்லது.

புலவர் ஆ.காளியப்பன்

தலைவர், தொல்காப்பியர் தமிழ்ச்சங்கமம்

amuthankaliappan@gmail.com; 9788552993

www.tholkappiyam.org

25. யானே பெருந்தமிழன்; நல்லேன்; பெரிது!

— சொ.வினைதீர்த்தான்

தமிழை பல அடைமொழிகள் இட்டு அழைக்கிறோம். செந்தமிழ்; பைந்தமிழ்; வண்தமிழ்; ஒண்தமிழ்; கன்னித்தமிழ் என்று சிறப்புச் சொற்களைச் சேர்த்துச் சொல்கிறோம். தமிழ் மூன்றாகப்பிரிந்து இயல், இசை, நாடகம் என்ற முத்தமிழாயிற்று. முதலாழ்வார்களில் ஒருவராகிய பூதத்தாழ்வார் இரண்டாம் திருவந்தாதியில் தமிழுக்கு மேலும் சிறப்பான ஓர் அடைமொழியிட்டு அழைக்கிறார்.

ஆழ்வார் தந்த நன்முத்து “ஞானத் தமிழ்” என்ற அடைமொழி. தமிழை ஞானத்தமிழ் என்று சொல்லுவதோடு அவர் நின்றுவிடவில்லை. தமிழை ‘இருந்தமிழ்’ என்றும் தன்னைப் ‘பெருந்தமிழன்’ என்றும் சொல்லிக் கொண்டும் பெருமையடைகிறார்.

தமிழ் அறிவூட்டும் ஆற்றல் உள்ளது. தமிழால் தான் கடைத்தேற முடியும். உய்தியளிக்க வல்லது. கற்றவரின் அறிவை நேர்மையான நெறியில் செலுத்தும் தன்மை தமிழுக்கு உண்டு. ஆதலால் ஞானத்தமிழ் என்கிறார். பூதத்தாழ்வார் பாடல்கள் திவ்வியப் பிரபந்தத்தில் இரண்டாம் திருவந்தாதி என்ற பெயரில் அமைந்துள்ளன. அவ்வந்தாதியின் முதல் வெண்பாவிலேயே தமிழுக்கு அடைமொழி தந்துவிடுகிறார்.

அன்பே தகளியா, ஆர்வமே நெய்யாக
இன்புஉருகு சிந்தை இடுதிரியா - நன்புருகி
ஞானச்சுடர் விளக்கு ஏற்றினேன் நாரணற்கு
ஞானத்தமிழ் புரிந்த நான்.

அன்பும், அது ஈனும் ஆர்வமுடைமையும், உருகும் சிந்தையையும் அளித்தது தமிழ். அதனால் நாரணற்கு ஞானஒளி விளக்கு என்னால் இயற்ற முடிந்தது என்கிறார் ஆழ்வார் பெருமான்.

தமிழ்மொழியை அறிந்திராவிட்டால், படித்திராவிட்டால் எனக்கு அறிவு வளர்ந்திருக்காது: ஞானச்சுடர் விளக்கை ஏற்றியிருக்க முடியாது என்பதே பூதத்தாழ்வாரின் உள்ளக்கருத்து.

இக்கருத்துக்கு எழுபத்து நாலாம் பாடலில் மேலும் அசைக்க முடியாத உறுதி சேர்க்கிறார் ஆழ்வார். “இருந்தமிழே உன்னால் இருந்தேன்” என்ற தமிழ்விடு தூது ஆசிரியருக்கு வழிகாட்டியாக “இருந்தமிழ்” என்ற சொல்லாட்சியும் “பெருந்தமிழன் யானே” என்ற மட்டிலாப்பெருமையையும் இப்பாடலில் காணக் கிடைக்கின்றன.

“யானேதவம் செய்தேன்; ஏழ்பிறப்பும் எப்பொழுதும்
யானேதவம் உடையேன்; எம்பெருமான் - யானே
இருந்தமிழ் நன்மாலை இணையடிக்கே சொன்னேன்
பெருந்தமிழன் நல்லேன் பெரிது!”

”நானே சிறந்த தமிழன்; தமிழனாக இருப்பதனால் நல்லவன் ஆனேன்; முயன்ற
தவத்தை என்றும் கைக்கொண்டுள்ளேன். சிறந்த, பெரிய தமிழிலே நல்ல பாமாலை
உன் திருவடிகளிலே சூடத்தக்கதாகக் கூறினேன்” என்பதே இப்பாடலின் பொருள்
அல்லவா!

திருமால் நெறியோடு இவ்விரு பாடல்கள் நமக்குத் தருகின்ற அறிவுரைகள்,
”தமிழை விரும்பிப்படியுங்கள்: அறிவு பெறலாம்! தமிழர் பண்பாட்டினை
மறவாதீர்கள்; சிறந்த தமிழராக வாழலாம்! நல்ல மனிதனாகவும் வாழலாம்!”
என்பதே.

”யானே பெருந்தமிழன்; நல்லேன்” என்று ஆழ்வார் கூறும் பெருமிதம்
நெஞ்சைக்கவர்கிறது. எல்லோரும் அவ்வாறு சொல்லிக்கொள்ள முடியுமா?

தமிழர் பண்பாட்டினை மறவாதவர்களே அவ்வாறு சொல்லிக்கொள்ள முடியும்!

சொ. வினைதீர்த்தான்

தமிழ் ஆர்வலர், மனிதவள மேம்பாட்டுப் பயிற்சியாளர்

+91 94434 46388

karuannam@gmail.com

26. செம்மொழியென்பது யாதெனில்

— முனைவர் தேமொழி

பெரும்பாலும் மேலைநாட்டுப் பார்வையில் வரலாறுகள் உருவாயின, அதனால் கிரேக்கமும் லத்தீனும் செம்மொழிகள் என்று கூறப்பட்டன.

Greek and Latin languages and literatures are fundamental to Western Civilization.

<https://classicalstudies.duke.edu/undergraduate/greek-latin>

டியுக் பல்கலை தளத்தில் செம்மொழிக்கான விளக்கம் ..

The modern world prizes critical acumen, clarity, and precision in speech and writing. These were the qualities of language and thought most extolled by the Greeks and Romans.

என்று கூறுகிறது.

இத்தளம் புகழ் பெற்ற பல்கலையின் செம்மொழி கல்விக்கானது, அது இவ்வாறு ஒரு வரையறை கொடுப்பதால் இதை நான் ஏற்றுக் கொள்வேன்.

கிரேக்க லத்தீன் மொழிகள் மேலை நாடுகளில் உலாவிய காலத்தில் உலகில் பல பகுதிகளிலும் மொழிகளும் அவற்றில் இலக்கியங்களும் இல்லாமல் இல்லை. எவ்வாறு மகா அலெக்சாண்டர் என்று சொல்லிச் சொல்லி, அதே போலச் சாதித்த ராஜேந்திர சோழனைப் பேரரசன் என்று நாம் குறிப்பிட மறுக்கிறோமோ அதே நிலைதான் பிறர் சொல்வதையே நாமும் சொல்வதால் நிகழும்.

உங்கள் மொழி ஓவியம் என்றால் அதை எதனால் அப்படிச் சொல்கிறீர்கள் என்று கட்டுடைத்துப் பார்த்து .. இந்த இந்த காரணங்களால் அவற்றை வகைப் படுத்துகிறீர்களா?

அது போன்ற வரையறைக்குள் எந்த மொழிகள் வருகின்றன எனக் குறிப்பிடுவதும் மொழி ஆய்வாளர்களின் வேலைதான்.

அதைப் பேரா. ஜார்ஜ் ஹார்ட் செய்துள்ளார். இது மொழியியல் ஆய்வில் பரிணாம வளர்ச்சியால் வளர்வது.

ஏன் ஆங்கிலேயர்களை எதிர்த்த போராளிகளின் பட்டியலில் தென் இந்தியர்கள் மட்டும் இன்று இடம்பெறவில்லை?

வேலு நாச்சியார், கட்டபொம்மன், கப்பலோட்டிய தமிழன் எல்லோரும் அதே வரையறையில் வருவார்கள்.

ஆனால் "அரசியல்" காரணமாக வரலாற்று நூல்களில் அவர்கள் ஒதுக்கப் படுகிறார்கள் என்று நாம் புரிந்து கொள்கிறோமோ, அது போன்றதுதான் இந்த மொழி "அரசியலும்".

இலக்கணம் இன்றி எந்த மொழியும் இருக்க வாய்ப்பில்லை. எழுத்து சொல்லுக்கு மட்டுமின்றி பொருளுக்கு இலக்கணமும் கொண்டது தமிழ் மொழி. காலத்தில் முந்தியதாகக் கிடைக்கும் நூலே இலக்கண நூல்தான், அதற்கு அடிப்படையாக இலக்கியம் பல வாய்மொழியாகவாவது இருந்திருக்க வேண்டும்.

அதை ஆவணப்படுத்த எழுத்து தோன்றியிருக்க வேண்டும்.

இந்தியா அளவில் பார்த்தோம் என்றால் எந்த மொழிகளுக்கு எழுத்துப் பொறிப்புகள் கிடைக்கின்றன? எந்த அளவில் கிடைக்கின்றன? எந்தக் காலம் முதல் தொன்மையான எழுத்துப் பொறிப்புகள் கிடைக்கின்றன என்று கண்டறிவது எளிது.

மொழி என்பதற்கு அந்தமொழிகளின் சொல் ஒன்று இருக்க வேண்டும் என்ற விதியுடன் எழுத்து என்பதையும் சேர்த்துவிடலாம்.

தொன்மையான, எழுத்துடன் கூடிய மூல மொழி, அந்த எழுத்து முறை வெகு சாதாரண மக்களின் வாழ்விலும் நடைமுறை வழக்கத்தில் இருந்தது, அத்துடன் இதற்குச் சான்றாக தொல்லியல் தடயங்களும் அந்தமொழியில் கல்வெட்டுக்களாகவும் பல நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே கிடைக்கின்றன என்றால் வேறென்ன வரையறை வேண்டும் அந்த மொழியின் தொன்மையை, மொழியின் பரவலை, மொழியின் தாக்கத்தை உறுதிப்படுத்த?

Of the c. 100,000 inscriptions found by the Archaeological Survey of India, about 60,000 were in Tamil Nadu;[12] of these 60,000 inscriptions, only about 5 per cent were in other languages such as Telugu, Kannada, Sanskrit and Marathi; the rest were in Tamil. Over 25,000 Kannada inscriptions were unearthed in Karnataka, though an in depth study of many of these is yet to be conducted according to Hampi Kannada University Sociology department Head and Researcher Devara Kondareddy.[13]

source - https://en.wikipedia.org/wiki/Early_Indian_epigraphy

ஒரு மொழிக்கான எழுத்து கிடைக்கும் காலம்.. அது காட்டும் அந்த மொழியின் தொன்மையை.

The modern world prizes critical acumen, clarity, and precision in speech and writing. These were the qualities of language and thought most extolled by the Greeks and Romans.

என்ற இதன் அடிப்படையில் விதிகளை மீட்டுருவாக்கம் செய்யலாம், செய்துள்ளார்கள். ஜார்ஜ் ஹார்ட் பங்களிப்பும் அதில் ஒன்று.

செம்மொழி வரையறை/விதி குறித்த மற்றொன்று:

http://www.tamilvu.org/library/kulothungan/pdf/Tamil_Among_the_Classical_Languages_of_the_World.pdf#page=54

semmozhi.JPG

The literary contributions of ancient Greece and Rome in Greek and Latin were considered by the scholars as classical and these two languages were considered as classical languages. In other words, it is the literature that is assessed as classical and by virtue of the literature the language is termed classical. The criteria for classical status are therefore derived from Greek and Latin literatures. They are by and large as follows:

- I. Antiquity
- II. Harmony
- III. Clarity
- IV. Restraint
- V. Serenity
- VI. Idealism
- VII. Universality
- VIII. Reason
- IX. Order
- X. Humanism

Source -

http://www.tamilvu.org/library/kulothungan/pdf/Tamil_Among_the_Classical_Languages_of_the_World.pdf#page=54

முனைவர் தேமொழி

<https://www.facebook.com/themozhi/>

27. தாய்மொழி என்ற தாய்ப்பால்.

— ஆர்.பாலகிருஷ்ணன், இ.ஆ.ப.

"ஆட்சி மொழி"

அது

அரண்மனையின் மொழி.

ஆட்டிப் படைக்கும்

ஆதாயம் கொடுக்கும்.

தூக்கி விடும்.

சில நேரம்

தொலைந்தும் விடும்.

பாரசீகம் எங்கே?

"ஆலய மொழி"

பூசாரிகள்

சாமியிடம்

மறைவாகப் பேசும்

மறைமொழி.

தெரியம் கொடுக்கும்.

தட்சணை கேட்கும்.

"எந்த மாவட்டத்தில்

எல்லோரும் பேசினார்கள்?"

என்றால்

"சாமியே பேசினார்" என்று

சரிக்கட்டும்..

"வணிக மொழி"

ஏற்றுமதி இறக்குமதியைப்

பொறுத்தது

ஏற்ற இறக்கம்.

எடை போடும்.

அளந்து பேசும்.

மகசூலைப் பொறுத்தது

மவுசு.

விலை போனால் வெளிச்சம்.

உண்மையில்

வியாபாரிகள் தான்

பன்மொழியாளர்கள்.

பற்று வரவைப் பொறுத்தது

பற்று.

சிந்துவெளி மொழி எது?

"தாய் மொழி"

தாய் மொழி

என்பது

உண்மையில்

ஒரு

தனிமொழி அல்ல.

தாய்ப்பால் என்பது

தனியான

பால் வகையா?

ஆவின் கன்றுக்கு

ஆவின் பாலென்ன

'ஆவின்பாலா'?

அதன்

அன்னையின் பால்...

தாய் மொழி

என்பது

தாய்ப்பால் போலவே

குருதியின் கொடை.

அது நம்

குரல்வளை.

காதலர் தினம்

பார்த்தா

காதல் வரும்?

ஆனால்

தாய்மொழியே

ஆட்சி மொழியாகவும்

ஆலய மொழியாகவும்

வணிக மொழியாகவும்

வளர்ச்சி பெறும்போது தான்

நிறைவு வரும்!

28. அழகு தமிழே வாழியவே!

— பூங்கோதை கனகராஜன்

நற்றமிழ் நானிலத்தே
சுற்றமும் பெருக்குமே
அற்றமும் அழிக்குமே
உற்றமும் நீயே அருந்தமிழே
பெற்றவளே நீயே
பெருங்குற்றமும் நீக்குமே
கற்றதனால் ஆயபயன்
உற்றதனால் தமிழும்
குன்றாது நிறையுமே

பைந்தமிழ் காக்கும்
பாரதத்திலே அன்னையே
தீஞ்சுவை நீயே
திகழ்பரதக்கண்டத்திலே
உண்மை வார்த்தையில்
உள்ளொன்றும் புறமொன்றும்
வேறில்லை தூய்மையே
தாய்மையே தமிழே
தூய தமிழ் ஒன்றே
பிறமொழி கலப்புமில்லை

பெருந்தவமே பெருமையே
அருந்தவமே தமிழே
நீ வாழியவே
போற்றுகிறேன் வணங்குகிறேன்
புலம்பெயரா புலமையே
நீ தருவாய் அன்னையே
தமிழே தாயே
அருகு போல் நீ வளர்ந்து
அழகு தமிழே வாழியவே!

தாய் மொழி நாள் வாழ்த்துகள்!

பூங்கோதை கனகராஜன்

<https://www.facebook.com/poongothai.kanagarajan>

29. புத்தகத் திருவிழா.

— சபாரத்தினம்

புத்தகத்திருவிழா
ஒட்டுமொத்தப் புத்தகங்களும்
ஓரிடத்தில் குதித்த விழா!
எத்தனை எத்தனை நூல்கள் -
எத்தனை எத்தனை ஆட்கள்!!

குடிப்பவனுக்குக் கள் மொந்தையிலே.- நூல்
படிப்பவனுக்குத் தீனியிந்த சந்தையிலே!!

கவிதை சூழ் உலகமிது
கவிதை நூல் பெருகியது.
ஏட்டில் கிடந்த எழுத்துக்கள் எல்லாம்
நூல் வடிவாகி
நாட்டில் வலம் வர
இலக்கிய ரதத்தில் கவிதைகள் பவனி!!
மகிழ்ந்திடும் இதனால்
வாசக அவனி.

ஆலோலம் பாடிட
அனைவரும் வருக.!!

திரு. சபாரத்தினம்

<https://www.facebook.com/saba.rathinam.547>

30. அரியாசனத்தில் அமராத எழுத்துகள். — பூங்கோதை கனகராஜன்

நிறைவடைந்த புத்தகக் கண்காட்சியில்
எல்லாம் கலைந்த பின்னர் சுத்தம் செய்கின்றனர்
புனிதமடைந்திருந்த
களத்தில் எழுத்துகள் சிதறிக் கிடக்கின்றன

அறிவுத் தூர்வாரிக் கிடந்த
மைதானத்தில் நாளை படித்த மனிதர்களும்
படிக்காதவர்களும் விளையாடும் போது புதுவாசனை நுகர்வார்கள்

சருகுகள் போல்
மண்ணில் ஒட்டியிருக்கும் வார்த்தைகள் உடையாமலிருக்க
மிக முக்கியமாக
கால்கள் மிதிபடாமல் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும்

அரியாசனத்தில் அமர்ந்த எழுத்துகள் தாண்டி
கை முறிந்து கால் முறிந்து
பின்னப்பட்ட எழுத்துகள்
கலைமகள் கை உடைந்த வீணையாய் ஆங்காங்கே கிடக்கலாம்

தாண்டிப் போகும் போது
அதையும் ஒரு ஓரமாக அமர்த்தி விட்டுச் செல்லுங்கள்
அதற்கும் சிறிது மரியாதை தந்து

குப்பைத் தொட்டி குழந்தைக்கும் காப்பகமுண்டு
பிறந்தது அதன் பாவமல்லவே!!!

பூங்கோதை கனகராஜன்
<https://www.facebook.com/poongothai.kanagarajan>

31. உலக மகளிர் நாளில்

— கவிஞர் அமீர்

உயிர் கொடுத்து
முளைக்க வைத்து
உணர்வுகளாலேயே
சிரிக்க வைக்கும்... தாய்

உடன் பிறப்பெடுத்துச்
செல்ல சிலம்பெடுத்து
நீள் பயணத்தில்
உற்ற துணையாகும்
உதிரமது... சகோதரி

இல்லத்திலும்
இல்லறத்திலும்
சேவைக்கு உருகொடுத்து
தேவைகள் தீர்க்கும்
ஒருயிர் ராணுவப்படை... மனைவி

ஒரு வார்த்தை கவிதையாம்
உயிர் பெற்ற கடவுளாம்
சர்வாதிகாரம் கொண்ட
குரும்பரசி ...மகள்

ராணியாகப் பிறந்து
ஞானியாக மறையும்
கலைவாணி எனும்
மகளிரே...
இன்றைய உங்களின் தினத்தில்
வேண்டுகிறேன்
உங்களின் ஆசீர்வாதம்

கவிஞர் அமீர்
<https://www.facebook.com/ameerjan.ameer.359>

32. சிங்கப்பெண்ணே வெளியே வா.

— நா. சாந்தகுமாரி தமிழரசன்

ஜன்னல் வழியாய்
விண்மீன் பார்த்தது போதும்
கதவு திறந்தால்
காணக் கோடியுண்டு
சிங்கப்பெண்ணே வெளியே வா.....

வாசல் பெருக்கி கோலம் போட்டு
வீடு துடைத்து தூபம் போட்டு
பலப்பல பண்டங்கள் படைத்துத் தந்து
உடுப்பு துவைத்து உலர்த்தி மடித்து
அலுவல் செல்லும் அகம்படையார்க்குக்
களைப்பு நீக்கக் காப்பித் தந்தாலும்
ஊரார் மனைவி என்ன செய்கிறாள் என்றால்.....
அவள் சும்மாதான் வீட்டிலிருக்கிறாள் என்ற
ஒற்றைப் பதில் கேட்டு உடைந்துவிடாமல்
சிங்கப்பெண்ணே வெளியே வா.....

ஆக்கலும் நீ அழித்தலும் நீ
ஐந்தொழிலுக்கும் பிறப்பிடம் நீ
உணவு சமைப்பதிலே உலகோர்க்கு இதை
உணர்த்தியவள் நீ
சக்தி நீ சரித்திரம் நீ
ஜனனத்தின் பிறப்பிடம் நீ

மானுடத்தின் மகத்துவம் நீ
பெண்மையில் பேராண்மை நீ
சிங்கப்பெண்ணே வெளியே வா.....

ஒற்றை மாம்பழத்தை
உபகாரம் செய்ய உரிமையற்று
கொடுத்த மாம்பழத்தை
இறைவன் வழி பெற்றுத் தந்தும்
ஏற்காத கணவனுடன்
பெண்ணாய் வாழமுடியாமல்
பேயாய் வடிவெடுத்த கதை அறியாயோ?.....
சிங்கப்பெண்ணே வெளியே வா.....

உலகில் வாழ்வது உயிர்களின் உரிமை
உலகோர் இதை மறந்தது அறிவின் மடமை
எதார்த்தமாய் இறந்த கணவனின் சிதையில்
கட்டாயமாய்த் தள்ளப்பட்ட
பெண்களின் கதைத் தொடராமல்
சிங்கப்பெண்ணே வெளியே வா.....

மூன்று வயதுக் குழந்தையும்
முதுமை பெற்ற கிழவியும்
தினம் தினம் வன்கொடுமையில் வருந்தியழ
சட்டங்கள் மட்டும் என்ன செய்யும்
பார்க்கும் பெண்களெல்லாம்
பக்கபலமாய் நின்றால்
ஏய்க்கும் மிருகங்கள்
இடம் தெரியாமல் ஓடும்....
சிங்கப்பெண்ணே வெளியே வா.....

விசித்திரப் பெண்ணே
சரித்திரம் நீ காண
மகளிர் தின நல்வாழ்த்துகள்.

நா. சாந்தகுமாரி தமிழரசன்(தொடுவாய்)
தமிழ்த்துறை உதவிப்பேராசிரியர், பூம்புகார்க்கல்லூரி.

33. மனிதன் நினைப்பதுண்டு....

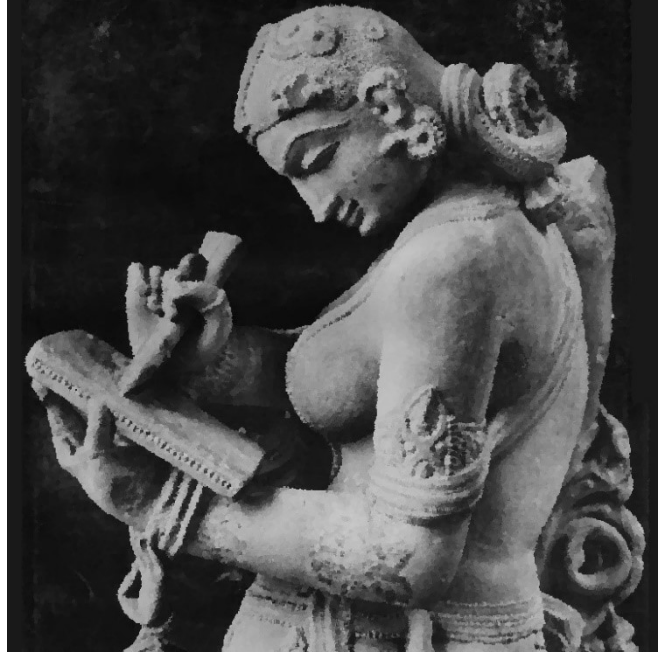
— ருத்ரா இ.பரமசிவன்

இந்தப்பாடலை
எத்தனையோ தடவைகள் கேட்டுவிட்டேன்.
சலிக்க வில்லை.
அலுக்க வில்லை.
நிறுத்த மனமே வருவதில்லை.
பாடலுக்கிடையே வரும்
அந்த இசை அமைப்பு..
அப்பப்ப!
உள்ளம் உருகி வழிந்தோடுகிறது.
இதயம் இன்னிசையில் நொறுங்குகிறது.
ஓ! எம் எஸ் வி அவர்களே
அந்த இசை நிரவல்களில்
கடல்கள் வாய் பொத்தி
அடங்கிப்போகின்றன.
செவியே வழியே பிரபஞ்சங்கள் எல்லாம்
நுழைந்து சன்னமான ஒலியில்
சன்னல்களை சாத்திக்கொண்டு
குலுங்கி குலுங்கி அழுகின்றன.
அந்த அழகையும்
இனிமையோ இனிமை
கொடும் இனிமை.
அந்த கருவிகளை இசைத்த
இசைஞர்களுக்கு
இதயங்கள் இருக்கும் இடத்தில்
இருப்பது
உருக்கம் உருக்கம் உருக்கம் மட்டுமே.
நிரந்தர தூக்கமாயினும் சரி
நிரந்தர மற்ற தூக்கமாயினும் சரி
ஓ! எம் எஸ் வி அவர்களே
எங்களுக்கு
அந்த உன் இசைத்துடிப்புகளே
இன்பத்தலையணைகள்!

கவிஞர். ருத்ரா இ. பரமசிவன்

<https://www.facebook.com/profile.php?id=100007343986058>

34. நான் அனுப்புவது ... உள்ளம். — சொல்லாக்கியன்

தாழம் மடலதை விரித்து
நீவிடப் பன்னீர் தெளித்து
பீலியால் தடவி இறுத்து

செஞ்சாதி மொக்கை எடுத்து
அகிற்கோல் பட்டுவளை தொடுத்து
சந்தனக் கத்தூரி தோய்த்து

தமிழ்க் காதல் வரையவா
அமிழ்தும் தேனும் உறையவா
இடமும் பொழுதும் மறையவா

உடலடங்க உயிர்துலங்க
ஒளிவிளங்க களிசுரக்க
வெளிமுயங்க தூங்கலாமே!

35. தமிழ் மரபு அறக்கட்டளை நிகழ்வுகள் மற்றும் வெளியீடுகள் — செய்திகள் தொகுப்பு. — முனைவர் தேமொழி

தமிழ் மரபு அறக்கட்டளை பன்னாட்டு அமைப்பின் இணையத்தளம்
<https://www.facebook.com/TamilHeritageFoundation>

தமிழ் மரபு அறக்கட்டளையின் நிகழ்வுகள் வெளியீடுகள் மற்றும் செய்திகள்
<http://thf-news.tamilheritage.org/>

தமிழ் மரபு அறக்கட்டளையின் யூடியூப் கானொளி அலைவரிசை
<https://www.youtube.com/Thfi-Channel>

தமிழ் மரபு அறக்கட்டளை பதிப்பகத்தின் நூல்வெளியீடுகள்:

"அறியப்படவேண்டிய தமிழகம்" – முனைவர் க. சுபாஷினி [மார்ச் 5, 2021]

"கீழ்க்கரை வரலாறு" – எஸ். மஹமூது நெய்னா [மார்ச் 28, 2021]

~*~*~*~*~*

மின்னூல் வெளியீடுகள்:

அமராவதியின் காதல், முனைவர். செ. இராஜேஸ்வரி [ஜனவரி 29, 2021]

<https://thf-news.tamilheritage.org/wp-content/uploads/2020/12/Amaravathi-Short-Stories-Rajeswari.pdf>

~*~*~*~*~*

“திணை” – மாதாந்திர செய்திமடல்கள்:

செய்திமடல்-8: ஜனவரி 2021

<http://thf-news.tamilheritage.org/wp-content/uploads/2021/02/THFi-Newsletter-Thinai-Madal-8-Jan-2021.pdf>

செய்திமடல்-9: பிப்ரவரி 2021

<https://thf-news.tamilheritage.org/wp-content/uploads/2021/03/THF-Newsletter-Thinai-Madal-9-Feb-2021-v1.1.pdf>

~*~*~*~*~*

தமிழ் மரபு அறக்கட்டளை சிறப்புக் கருத்தரங்கங்கள்:
வையத்தலைமை கொள் - சிறப்புச் சொற்பொழிவு
தற்கொலை தீர்வல்ல - ஒரு சமூகப்பார்வை [ஜனவரி 24, 2021]
<https://youtu.be/XRcDOZ6U53w>

கடிகை - சிறப்புச் சொற்பொழிவு
தமிழ்க் கத்தோலிக்கத்தில் பண்பாடு ஏற்றல் - பேராசிரியர். ஆ. சிவசுப்பிரமணியன்
[ஜனவரி 31, 2021]
<https://youtu.be/agIAwfJQkMI>

~*~*~*~*~*

திசைக்கூடல் - வாராந்திரச் சொற்பொழிவுகள்

195. அறிஞர் அண்ணா
- முனைவர் இரா.கண்ணன், சூடான் [பிப்ரவரி 7, 2021]
<https://youtu.be/USfOaovvgsQ>

196. சூழல்சார் பசுமை வாழ்வியல்: இல்லங்களும், இயற்கையும்
- திரு. வி. பார்த்திபன் [பிப்ரவரி 14, 2021]
<https://youtu.be/7N0Ij7Ejtfw>

197. தமிழகக் கோயில்களில் பெண்கள்
- முனைவர் எஸ்.சாந்தினிபீ [பிப்ரவரி 21, 2021]
<https://youtu.be/YeKazmBxIA8>

198. நூல்களைக் கொண்டாடுவோம்: தமிழ் மரபு அறக்கட்டளை பதிப்பகத்தின்
வெளியீடுகள்
- முனைவர் க. சுபாஷினி [பிப்ரவரி 28, 2021]
<https://youtu.be/VNy5RoxABjQ>

199. மோகமுள், பாரதி, பெரியார் - திரைக்கதை உருவாக்கம்
- திரு. ஞான ராஜசேகரன், இ.ஆ.ப. (ஓய்வு) [மார்ச் 14, 2021]
<https://youtu.be/uKlhdKbLn1s>

200. நமது சனநாயகத்தின் கதை
- திரு. பீர் முகமது [மார்ச் 21, 2021]
https://youtu.be/_sBwbmiMQZ0

201. 'கீழக்கரை வரலாறு'
- நூல் வெளியீட்டு விழா [மார்ச் 28, 2021]
<https://youtu.be/6SfqEgHeqGI>

202. நாட்டுப்புறக் கலைகள்: ஒரு பன்முகப் பார்வை
– பேராசிரியர் காவ்யா சண்முகசுந்தரம் [ஏப்ரல் 4, 2021]
<https://youtu.be/kp4qUiDYvII>

203. உடுமலை வரலாறு நூல் உருவாக்கம்
– இணைய வழி கருத்தரங்கு [ஏப்ரல் 11, 2021]
<https://youtu.be/ZeMMMyAqNkE>

~*~*~*~*~*

குகுள் புகல் தளத்தில் மின்தமிழ்மேடை இதழ்கள்

<https://tinyurl.com/mintamiledai>

~*~*~*~*~*

மின்தமிழ்மேடை இதழில் பங்கேற்ற ஆசிரியர்கள்
(அகர வரிசையில் ...)

1. அ. குமரேசன்	31. கவிக்கோ அப்துல்ருமான்
2. அகிலா செழியன்	32. கவிஞர் அமீர்
3. அண்ணாமலை சுகுமாரன்	33. கவிஞர் புகாரி
4. அறம் கிருஷ்ணன்	34. கவியாழி. கண்ணதாசன்
5. ஆமோஸ் நவீன் இளையராஜா	35. கவின்மொழிவர்தமன்
6. ஆர். என் கண்டன்	36. கனக. அஜிததாஸ்
7. ஆர். ஜெய்குமார்	37. காசுமி
8. ஆர்.பாலகிருஷ்ணன், இ.ஆ.ப.	38. காவிய சேகரன்
9. ஆறு.அன்பு அரசன்	39. கீழை ஜஹாங்கீர் அருளி
10. இ. ப. ஞானப்பிரகாசன்	40. குமரி ஆதவன்
11. இ.க.கிருஷ்ண மூர்த்தி	41. கே.ஆர்.ஏ. நரசய்யா
12. இசையினியன்	42. கோ. பழனி
13. இரா. குமரகுருபரன்	43. கோ. பாலச்சந்திரன், இ.ஆ.ப.
14. இரா.நாறும்பூநாதன்	44. கோ.செங்குட்டுவன்
15. இராம.கி.	45. கோவிந்தராஜன் பாலு
16. இல. அருட்செல்வம்	46. கோவை எழில்
17. இலக்குவனார் திருவள்ளுவன்	47. கௌதம சன்னா
18. இலந்தையார்	48. சு.பாலமுருகன்
19. இன்னம்பூரான்	49. சபாரத்தினம்
20. உதயன்	50. சரஸ்வதிப்ரியா
21. எம்.ராஜா	51. சி. ஜெயபாரதன்
22. என்.கௌரி	52. சிங்கநெஞ்சம் சம்பந்தம்
23. என்.சரவணன்	53. சு. வெங்கடேசன்
24. ஏலையா க.முருகதாசன்	54. சு.ரவிக்குமார்
25. ஓவியர் சந்துரு	55. செல்வன்
26. கடையநல்லூர் பென்னி	56. சேசாத்திரி சிறீதரன்
27. கதிரவன்	57. சொ.வினைதீர்த்தான்
28. கரந்தை ஜெயக்குமார்	58. சொல்லாக்கியன்
29. கரன் கார்க்கி	59. தமிழிசை ஆய்வாளர் நா. மம்மது
30. கல்பனாதாசன்	60. தமிழ்த்தேனீ

61. தமிழ்மைந்தன் சரவணன்
 62. தாமரைச்செல்வன்
 63. திருத்தம் பொன்.சரவணன்
 64. திவாகர்
 65. தீபிகா சுரேஷ்
 66. துரை.சுந்தரம்
 67. துரை.ந.உ.
 68. தென்கொங்கு சதாசிவம்
 69. ந. தெய்வ சுந்தரம்
 70. நடராஜன் ஸ்ரீதர்
 71. நரசிங்கபுரத்தான் ஜெய். சுரேஷ்குமார்
 72. நா. சாந்தகுமாரி தமிழரசன்
 73. நிர்மலா ராகவன்
 74. நூ.த.லோகசுந்தரம்
 75. ப. முகுந்தன்
 76. பழமைபேசி
 77. பாளை ப. இசக்கி ராஜன்
 78. பிரகாஷ் சுகுமாரன்
 79. புலவர் ஆ.காளியப்பன்
 80. புலவர் மாவண்ணா தேவராசன்
 81. பூங்கோதை கனகராஜன்
 82. பேராசிரியர் எம்.பி.இராமன்
 83. பொன்.வெங்கடேசன்
 84. ப்ரீத்தி ராஜகோபால்
 85. ம. செல்வபாண்டியன்
 86. மலர்விழி பாஸ்கரன்
 87. மலையாண்- சாய் கிரிதர்
 88. மறவன்புலவு க. சச்சிதானந்தன்
 89. மா.மாரிராஜன்
 90. மாயோன் டி. எஸ்.
 91. மின்தமிழ் குழுவினர்
 92. மீனாம்பாள் சிவராஜ்
 93. மு.பார்த்தசாரதி
 94. மு.முத்தரசு
 95. மு.வே. மா. வீ. உலகவழியன்
 96. முனைவர் அ.ராமசாமி
 97. முனைவர் அமுதன் அடிகள்
 98. முனைவர் அரங்கமல்லிகா
 99. முனைவர் ஆ. பாப்பா
 100. முனைவர் ஆ.சிவசுப்பிரமணியன்
 101. முனைவர் ஆ.பத்மாவதி
 102. முனைவர் இரா.அனுசுயா
 103. முனைவர் இரா.மலர்விழிமங்கை
 104. முனைவர் இராஜேஸ்வரி செல்லையா
 105. முனைவர் இ.ரெ. சந்திரமோகன்
 106. முனைவர் எம்.எஸ்.மதிவாணன்
 107. முனைவர் எஸ்.சாந்தினிபீ
 108. முனைவர் ஓளவை அருள்

109. முனைவர் க.சுபாஷினி
 110. முனைவர் க.பசும்பொன்
 111. முனைவர் கி.காளையாசன்
 112. முனைவர் கோ. வல்லரசி
 113. முனைவர் ச.கண்மணி கணேசன்
 114. முனைவர் ச.பாரதி
 115. முனைவர் சிவ. இளங்கோ
 116. முனைவர் சு.ராஜவேலு
 117. முனைவர் சொ.சாந்தலிங்கம்
 118. முனைவர் த. ரமேஷ்
 119. முனைவர் தி.சுரேஷ்சிவன்
 120. முனைவர் தேமொழி
 121. முனைவர் நா.கணேசன்
 122. முனைவர் நா.கண்ணன்
 123. முனைவர் நாகராசன்
 124. முனைவர் ப.தேவி அறிவு செல்வம்
 125. முனைவர் ப.பாண்டியராஜா
 126. முனைவர் ப.புஸ்பரட்ணம்
 127. முனைவர் ராஜம்
 128. முனைவர் விஜய் அசோகன்
 129. முனைவர் வீ.செல்வகுமார்
 130. முனைவர் வீ.ரேணுகாதேவி
 131. முனைவர் வே. கட்டளை கைலாசம்
 132. முனைவர் ஜ.பிரேமலதா
 133. முனைவர் ஜெ.ஆர்.சிவராமகிருஷ்ணன்
 134. மேகலா இராமமூர்த்தி
 135. யேசுராஜன்
 136. ரவி அண்ணாசாமி
 137. ரவி அருணாச்சலம்
 138. ருத்ரா இ.பரமசிவன்
 139. ரெங்கையா முருகன்
 140. வ.ஐ.செ.ஜெயபாலன்
 141. வசந்த் கட்டளைக் கைலாசம் எம்.டி.
 142. வலங்கைமான் இராம வேல்முருகன்
 143. வலன்ரீனா இளங்கோவன்
 144. வளர்மதி
 145. வி.அன்பரசி
 146. விக்கி கண்ணன்
 147. விடுதலை
 148. வித்யாசாகர்
 149. விஜயகுமார்
 150. விஜயலட்சுமி
 151. விஜய் எஸ். ஏ.
 152. வே.கி. சிவகுமார்
 153. ஜெயகாந்தன்
 154. ஷைலஜா

தமிழ் மரபு அறக்கட்டளை
Tamil Heritage Foundation

THF

தமிழர் வரலாற்றுக்கு ஓர் அரண்

Electronic Preservation of Tamil Heritage Materials
e-BOOK Series

an international NGO initiative to digitize
old Tamil Books and Palm Leaf Manuscripts
visit: <http://www.tamilheritage.org/>

தமிழ் ஓலைச்சுவடிகள், நூல் பாதுகாப்பு

பாதுகாப்பற்ற நிலையில், மறுபதிப்பு காணாத பழைய நூல்கள்,
ஓலைச்சுவடிகள் போன்ற தமிழ் முதுசொம்களை மின்பதிப்பாக்கி
தமிழ் வளத்தை நிரந்தரமாக்கும் ஒரு சர்வதேச தன்னார்வ முயற்சி
மேலும் அறிய: <http://www.tamilheritage.org/>

முதுசொம் முத்திரை
தமிழ்ப்பாதுகாப்பின் அக்கறை

மின்தமிழ்மேடை

காட்சி: 25

ஏப்ரல் 2021

தமிழால் இணைவோம்! தமிழால் உயர்வோம்!

தமிழ்மரபு அறக்கட்டளை
பன்னாட்டு அமைப்பு வெளியிடும்
காலாண்டு மின்னிதழ்

